

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΥ Β' ΤΕΤΧΟΣ ΙΓ'

ΠΙΝ. 48, 49, 50, 51.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΤΥΠΩΣΕΩΣ ΙΩ. ΛΙΤΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Κατά την ὁδὸν Ἀθηνᾶς, ἀριθ. 72).

1869.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΡΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1869.

ΤΕΤΟΣ ΙΓ'

Αριθ. 454 α.

(Όρα πίν. 45. α)

- Κ) κατὰ τὰς (X) κερφόνης· ἐπαγγέλλεται Ἐρετριεῦσιν ἔξῃ τὴν λίμνην τὴν ἐν Π)· ἰχθῆας, αὐτοὺς τὰ ἀναλόματα παρέχων εἰς τὴν ἐκπαγωγὴν ἔξῃ γεινόμενα τῆς ἐργασίας τῆς εἰς τὴν ἐξαγωγὴν καὶ ἑλλ(ων), ὅσων ἀν δέηται εἰς τὴν ἐργασίαν, κ[α]ί ὀθμοσίω. Ἐ[π]ιδαν δὲ ἐξαγγέλλ[ε] τὴν λίμνην, καρπίζεσθαι τὴν γῆν τῆς λίμνης, τριάκοντα ταλάντων μισθοῦ εἰσ[α]ν δέκα [ε]τη, ὑποτελέων τῇ π[ο]λεὶ τὸ μισθ[ω]μα Ἐξαγγέλλ[ε] δὲ τὴν λίμνην τὸ πλείστον ἐν τέτταρσιν [ε]τεσι Χαιρεφάνην. Χρόνος ἄρχει τῶν συνθηκῶν τῶνδε ὁ ἐν αὐτοῖς ὁ μετὰ τὴν Ἰπποκράτους [κα]ί συνερχόμενον [. ἄρχη. Καὶ τὸν χρόνον δι τῶν τεττάρων ἐτῶν ἀπὸ τοῦτου ἄρχῃν τοῦ χρόνου. [Τέλος δὲ μὴ τελείων τῇ πόλει μηδὲν Χαιρεφάνην πώλου.
- 10 ι) καὶ [ε] Ἐρετρίαν τὸν καρπὸν καὶ [μ]ὴ ἐξίγοντα. Οἱ [ὅσοι] δὲ τοὺς πολίτας [καὶ πῖσεις δοῦναι] ἐν Ἀπόλλωνο. ε δα[φ]νηφόρου Χαιρεφάνης, ἢ μὴν [ε]ρετρίαν καρπίζεσθαι τὴν γῆν δέκα ἐτη τριάκοντα ταλάντων, ἐπειδὴν ἐξαγγέλλει τὴν λίμνην. Ἀναγράφει δὲ τὰς συνθηκὰς τὰςδε ἐν στήλει λιθίνῃ, ἀναγράφει δὲ καὶ [τὰς πώσεις] ε καὶ τὸν ὅρκον καὶ τὰλλα πάντα καὶ στήσαι αὐτὰς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ θαρνηφόρου. Ἐάν δὲ πώλεται [ε] διακυλύσει Χαιρεφάνην ἐξαγορεῖ τὴν λίμνην ὅσος αὐτῶν χρόν.
- 15 ος ἀποδοθῆναι, ἐπειδὴν δυνατόν εἰ καὶ εἰρήνη γίγνηται, ὅσον περ ὁ πόλεμος αὐτὸν διακυλύσει. Ἐάν δὲ πόλεμος ἐπιγένῃ καὶ [μ]ὴ δυνατόν εἰ καρπίζεσθαι τὴν γῆν ὅσος αὐτῶν χρόνος ἀποδοθῆναι, ὅσον περ ἑκαλύσει [ε]πειδὴν δυνατόν εἰ. [Ἐάν δὲ Χαιρεφάνης μὴ καλύπτει] ἐν τοῖς [ε]π[ε]ντηκονταίω χρόνοις φρεατῖα [ε] ποιεῖν ταῖς ὑποσώμ[ε]ναις [ἀρτυτέτω] πρότερον διὰ τοῦ χωρίου ταύτου, ὅπερ καὶ πρότερον τὴν τιμὴν δῶ. Κατὰ δὲ τὴν λίμνην, εἰς τοῦ χωρίου προσδέχεται
- 20 ην τοῦ πόδ[ος] τοῦτο ἀποτερίσει Χαιρεφάνης, [ε]ρετρίαν, [ε]ξαγγέλλει τὴν λίμνην. [Ἐάν δὲ ἐξάγει τὰς τοῖς] τὴν λίμνην, ἐξαγγέλλει ἀπὸ τῶν ἐργασίμων χωρίων δι[ε] τῶν ἐργῶν Ποησάμενος δὲ κ[α]ί δεξιμένην τοῖς πατράσι μὴ μεϊζον[α] ἢ δὲ σταθίων Ἡνίκ δ.

- ἢ αὐτὸς καρπίζεται τὴν γῆν, ἐπισκευάζεται τὸν ὀπίσθιον καὶ τὰλλα πάντα, ἐπιμελεῖσθαι δὲ, ὅπως ἔξει καλῶς καὶ εἰς τὸν ἐπαί[ι]τα [χ]ρόνον πάντα. Καὶ δρυφάκτους δὲ πολεσάτω[ι] (περί τινος δεξαμένην). Εὐθα δὲ τὸ ὕδωρ
- 25 ρ εἰσπίπτει εἰς [τ]ὴν ὀπίσθιον, καὶ θύραν ἐργασάσθω [.] ἵνα ἐ-
[ἔ]σ[τ]ι ἀπολείψαι τὸν ὀπίσθιον χρῆσθαι τῷ ὕδατι μ[ι]νοντι ἐν τῇ δεξαμένῃ Ἐὰν δ-
[ἔ]τι πάθει Χαιρέφάνης, πρὶν ἐξαγαγεῖν τὴν λίμνην, [ἢ] εἰ εἰνα-
[ι] τοῖς κληρονόμοις τοῖς Χαιρεφάνους τὰς αὐτὰς συνθήκας Εἰ δ-
- 30 ἔ τις ἀκύρους ἐρεῖ τὰςδε τοὺς συνθήκας ἢ ἀ[ρ]χῶν ἢ ἐξωτῆς ἢ γράφει ἢ ἐπιψηφίσει
ἀνανακτῶν Χ[α]ιρεφάνην καὶ τοὺς κοινω[ν]οὺς λύσει τὰς συνθήκας
νισοῦν, ἔτι μ[ε]ν ἔστι καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ ἔστιν ἱερὰ [τῆς] Ἀρτέμιδος καὶ αὐτὸς καὶ γένος τὰ ἐξ αὐτοῦ
δ ἂν πάθει [ἢ] καί ποινῇ πασέτω. Κατασθῆσαι δὲ καὶ Χαιρεφάνην ἐγγυητὰς , ἐπειδὴν ἐ-
ξανάγκη τὴν λίμνην, ἢ μὴν εἶσθαι ξηρὰν τὴν λίμνην, [. καὶ
- 35 τὴν αὐτὴν [α]ρχήν] τριάντα ταλάντων. Ὅσοι πρόβουλοι εἴπουν Ἐδρεντὴ βουλεῖ καὶ τῷ δήμῳ Ἄνα-
γράψαι πρὸς τὰς συνθήκας τὰς Χαιρεφάνους τὰς πρόθεν καὶ τὰς συνθήκας τὰς δε Εἶναι
αὐτῷ ἀσουλῶν ἐργαζομένῳ τὰ πρὸς τὴν πόλιν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
καὶ αὐτῷ καί] τῶν μετὰ Χαιρεφάνους ἐργαζομένων ἀπ[α]σιν. [ἢ] ἔχουν δὲ πάντας ἀσουλῶν Χαιρεφάνη τὴν
αἰὴν καὶ συνεπρεπὴς καὶ καλὴν εἶδος εἶδος κατὰ τῆς πόλεως ἔχει, τοῖσιν μάλιστα εἶναι πρότερον τὸν ἐργαζομένον με-
τὰ Χαιρεφάνου, πρὶν ἂν ἀπολύσονται πρὸς τὴν πόλιν πάντις
- 40 εἰς Ἄς, Ἰέρων, Ὀνέσις, Ὀρίων, Ἀμυγάρης Αἰγ, Τιμόδειος
. κράτης Ἄραρ
Οἱ πρόβουλοι εἶπουν Ἐδοξέν τῃ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Ὅμοσαι τοὺς πολ-
ίτας πάντας Χαιρεφάνη ἐν Ἀπόλλωνος δαφνηφόρου. Ὅς δ' ἂν μὴ ὁμοῖσι Ἐξορκού-
ντων δὲ οἱ πρόβουλοι, ἔξορκίσαντων δὲ καὶ οἱ στρατηγοὶ κατὰ τὰς συνθήκας, ὥς ἂν τὴν λίμνην ἐξέλθῃ κα-
45 ἰ τὴν γῆν] καρπίζεται ἔτη τὰ πύχιστα καὶ Χαιρεφάνης ἀναγράψαι δέ] καὶ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν ὄρκον] ἐν σ-
τήλει λιθίνῃ καὶ στήλαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ δαφνηφόρου. Ἀναγράψαι δὲ ἐν τῇ στήλει καὶ
τοὺς ὁμόσαντας. Ἀναγράψειν δὲ καὶ τῷ[ν] ἐσθίων τοὺς ὁμόσαντας ἐν τῇ στήλει
. Ὅ δὲ ὄρκους δὲ ἔχον Ὀμόνῳ τῷ[ν] Ἀπόλλωνος καὶ τὴν Ἀητοῦν καὶ τὴν Ἀρτεμιν, ἡμῖν ἔδωκεν καρπίζεισθαι τὴν
γῆν [ε] Χαιρεφάνη]ν, ὃ συνέθετο ἢ πόλεος τῆς λίμνης. Ἐὰν δὲ τις λύει τὰς συνθήκας τὰς π-
50 ρὸς Χαιρεφάνην οὐκ] ἐπιτρέψω εἰς δόναμιν, ἔξωκα] ὄρκου κειμή[ν]ου. Εὐορκούντι μοι εἰη πολλὰ κάγαθα, εἰ-
δὲ ἐπιπορεύομαι ἀπολέσθ[αι] αὐτὸς καὶ χρήματα τὰ ἐξ αὐτοῦ. Οἱ μύσαι δὲ καὶ τοῖς κληρονόμοις Χαιρεφ-
άνους. Οἱ δ' ἂν μὴ τὰ αὐτὰ, ἄλλο Χαιρεφάνη, δυνάμωσιν, μὴ κατανέμειν
. Πρὸ τοῦ ὄρκου δὲ ἴαν τις λέγει ἢ γράφει ἢ ἐπιψηφίζει, ὅς μὴ ὁμοῖσι δεῖ,
. ὁ] τίσις. Ἐπομύνοντων δὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀητοῦν καὶ τὴν Ἀρτεμιν καὶ ἐπι-
55 εὐχεσθαι, εὐορκούντι εἶναι τῷ αὐτῷ πολλὰ κάγαθα, εἰ δὲ ἐπιπορεύομαι, ἀπολλύσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τὰ χρή-
ματα αὐτοῦ. Εἰ δὲ τις λέγει ἢ γράφει ἢ ἐπιψηφίζει παρὰ τοὺς ὄρκους, ὁμοῖσι δὲ τὰς συνθήκας, ἀτιμ-
ὸς ἔστω καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ ἱερὰ ἔστω τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἀμαρυσίας καὶ ἡμῖν ἔδοκεν υποποιεῖ πασέτω κα-
καὶ αὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐξ αὐτοῦ. Τῶν δὲ] πυργιστῶν ἂν τις τοῦτον παρὰ τῇ τ
. τῇ Ἀρτέμειδι τῇ Ἀμαρυσίᾳ. Ἐξορκίσαντων δὲ
. τοῦς] δὲ τοὺς ὄρκους καὶ τὰ ψήφισματα
. ἀναγράφουσι. Τῶν δὲ συνθηκῶν
. εἰς] Μάγαρ καὶ Ἀνδρῶν
. εἶναι τὰς συνθήκας
. αἰγῶσιν τὰς αὐτὰς
65 ψήφισμα τὸδε
. ὅς

Ἀριθ. 404 6.

(Ὅρα πέν. 48 6).

..... Σ[τ]υ Μη.....
 Δύ[σ] Χαρι..... 45 Ἀ Α..... Δύ Α.....
 Ἰ]πολλύδωρος ἐξ Αἰ Ἀριστομάχος.....
 (ἐξ) Ἀ Γανούκητ' ἐξ Ἀ Ἀγαθάρρος Δύ[σ] Μ..... εἰ[δ]η[ς] Δύ[σ]
 Η]πολύδωρος Χαι Πέρης ἐξ Αἰ..... 5
 .. ν] Δύ[σ] Κλεογένης Γρυγ Ἐλπίδος Δύστο Πη[γ]ας Ἐλπί[κ]ρος Μινθ
 .. ορ Πηγίων Ζαρη Ἰπποδοῦκος Δύστο Ἠγέμων Ζαρ Θεόδωρ
 Γρυγ Εὐ[σ]μ Φιλώνυχος Φιλόστρα Μένανδρος Δύστο Μετα[γ]α
 Δυμοκλής Δύστο Βιοττος Δύστο Ἀριστομαχος Δύστο Σω[κ]λ[η]ς Δύ[σ]
 .. Γρυγ Μένετο[ς] Στυρ Φιλόμυλος Ἰσ[τ]ι Δυμο..... 10
 Κ[λ]η[τ]ορῶν Στυρ Πυθόδωρος Στυρ [Κα]λ[η]γερίτης..... ἄλλος Στυ
 .. [Ζ]αρ Ἀπολλύδωρος Παν Ἀν[τ]ι[κ]ράτης Ζα[ρ] Ὀρ..... ἡς Γρυγ.....
 .. σ[τ]ω Στυρ Ἀντίθε[ς]..... Ἐπικράτης Ἰσ[τ]ια Εὐρύθιος Μινθα.....
 .. τυρ Ἰαπορ Δύστο..... μος Δύστο Φανόδημος Δύστο Φάνθιος Δύστο Φιλ.....
 .. ορ Ἀριστοδότος Στυρ Ξενοφῶν Στυ Δικαιοκράτης Στυρ Λάταξ 15
 .. ορ Ἀντίδοτος Στυρ Ἰσ[τ]ια..... οκράτης Στυ Σπράτω[ν] Στυρ Ἀθ
 .. μος Δύστο Μενέριλος Δύστο Ἀντίδοτος Στυ Ξενοφῶν Ἰσ[τ]ι Βιοιωτός Στ
 .. χος Δύστο Μαντίδης Δύστο..... Δύ[τ]ο Γ[ί]ω[ν] Δύ[σ] Ἀντιφῶν Στυρ Ἀν
 Παράμονος Κλεο[μ]α[χ]ος Δύ..... ζειτος Δύ[τ]ο μ[ο]κ[ρ]άτης Ζαρη Νεόβουλος Δύ Σω
 .. μος Δύ[σ] Θρασύμαχος Δύστο..... Θύμωρος Ζαρ Ἡράκλει[ς] 20
 .. ωρος Στυρ Παγ..... Δύστο Μενέ[ς] Δύστο Παράμονος Ζαρ Αλκυόλο
 .. ιλος Δύστο Χάρμ[ω]ν..... Στυρ Διοκλ[η]ς Δύστο Θέων Στυρ Ἀντιφάν
 .. χ[η]ς Ζαρ Θεό[δ]ωρος Στυρ Ἠγήσιππος Δύστο Εὐνομος Στυρ Εὐθυμέν Δύστο Ἐπικράτης
 Δύστο Αἰγείος Στ[υ] Κλεοπαίδης Δύστο Τίμων Δύστο Τιμήνορος Δύστο Φιλ[ω]ν[ι]χ Δύστο Νικο
 .. αν[τ]ος Ἰσ[τ]ι[ς] Δημήτριος Ἰσ[τ]ι Ἐπίγονος Ἰσ[τ]ι Ἀριστέας Στ[υ]ρ Θεμ[ω]ρ..... 25
 .. ομένης Στυρ Σημίδης Ζαρ Εὐφάντος Στυρ Πολύβουλος Ζαρ.....
 .. ἰκων Ἰσ[τ]ι Φαίαξ [Σ]τυρ Ὀλ[υ]μπ[ι]δόωρος Στυρ[ο] Πανάμης Ἰσ[τ]ι Θεμιστοκλ[η]ς Δύστο Ἰερμ[ω]
 .. ορ Ἀήμιος Στυρ [Ἀλ]έκος [Σ]τυρ..... ἰδης Στυρ Εὐδοκίης Δύστο Φιλ[ω]ν[ι]χ Δύστο
 Δύστο Λεογένης Ζαρ Φίλων Δύστο Φανόδ..... Δύστο Οἰκων Δύστο Ἰσ[τ]ι Ζαρ Καλλήμαχος Στυρ 30
 Ζαρ Χαρίγνης Ζαρ Πυθοκλής Δύστο Εἰσημνος Δύστο Λύκων Δύστο Λυσίας Δύστο Ἰερώνυ
 Ζαρ Νεοτόλεμος Στυρ Δημοφῶν..... Μα..... Δύστο Ζαρ Μοιραγένης [Σ]τυρ
 Ἀ]λεξιμένης Τυρο Τείτης Δύστο Ἀγ..... θυρος [Ζαρη] Ἀμφαλκος Δύστο
 Στυρ Κτησίας Στυρ Κηρισόδοτος..... ΒΟΙ.....
 .. ορ Πλούταρχος Ζαρ Κλή[σ]τρατος..... Δύστο Ἀρκετομένης..... 35
 .. ν Στυρ Κηρισόκλης Στυρ Πολύστρατος..... ἴλλος Στυρ Πυθα.....
 Ἀ]ριστοκλ[η]λίδης Στυρ[ο] Φιλ[ω]ν[ι]χ Στυρ Πα[ν]οκλ[η]ς Δύστο Φίλιππος Ἰσ[τ]ια Ἀριστοβουλος
 .. Πόλλιος Στυρ Ἀμειν[ω]τέλης Τυρ Πυρρίων Ἰσ[τ]ι Ἀρρύδας [Σ]τυρ Πολύδοτος Στυρ
 Ξενόκριτος Ζαρ Φιλ[ω]ν[ι]χ Δύστο Τελέμαχος Μιν Φιλ[ω]ς Μιν Ἀμ[φ]ιπολ[η]ς
 .. ορ Εὐδοκίης Τυρ Σπράτης Στυρ Γλαύκος Δύστο Φίλιων Στυρ Πατάμων Στυρ
 .. ομένης Στυρ Γνήσιος Στυρ Ἰππώνικος Τυρ[ο] Αἰρήμαχος Τυρ Σπράτων Γρυγ Νική[κ]ρατος 40
 .. ορ Πολύηματος Ζαρ Εὐφάν[τ]ος Δύστο Θε[σ]τάμ[ω]ς Ζαρ Θε[σ]τάμ[ω]ς Ζαρ Αλκυόλ

- 25 Ἀριστίων Ἀφα
Σωσικλείδης [Ἀφ
Δήμιππος Πιο
Ἀρχίας Ἐγε
Καλλίας Πεν
Εὐκλείδης Ἀφα
Κύδιππος Ἀφα
30 Ἀντίφιλος Παν
Ἀριστόβουλος Ἀφ
Ἀντίχαρμος Παν
Εὐθύμοις Πανα
Ζερβὸν Πανα
35 Πιοχάρης Πτεχ
Σωκράτης Ἀφαρ
Χρύσιος Πανα
Ἀλκίμαχος Παν
Φίλιαξ Ἀφ
40 Εὐπολις Ἀφα
Ἀριστίων Ἀφα
Ἀμεινοκράτης Ἀφ
Ἀργέλειος Φη
Ἰπποκλῆς Τελ
45 Δήμιππος Φη
Ἀπ]ελλάνιος Φη
Κρετίτιος Ἀρ[αρ
... βαρεὺς ...
Ἀνα]εικράτης
...

Αἱ ἐπὶ τοῦ πίνακος 48 ἀπεικονιζόμεναι τρεῖς ἐπιγραφαὶ α β γ εἶναι τὰ διασωθέντα μέρη τριῶν πλευρῶν τῆς αὐτῆς στήλης. Ἀπεικονίσθησαν δὲ ἐπὶ τοῦ πίνακος τρεῖς μικρότερα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους.

Ἡ στήλη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτου Πιττάκη ἐκείτο ἐν τῷ προδρόμῳ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ γραφείου καὶ πολλὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ πύργῳ τῶν ἀνέμων, ἠγνοεῖτο δὲ, ποῦ εὑρέθη. Μετὰ παντοίας ἐρεῖνας ἰγένετο τελευταίον γνωστὸν ἐξ ἰγγράφων τοῦ ὑπουργικοῦ ἀρχείου, ὅτι εὐρίσθη τῷ 1860 ἐν Χαλκίδι ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν φυλακῶν ἐν τῷ οἰκοπέδῳ πολλοῦ τυνδῆ, μετεκρίσθη δὲ ἐκεῖθεν τῷ 1862 εἰς Ἀθήνας, ἀγορασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι καὶ ἀ-

πέγραφέ τις ἄλλοτε τὸν λίθον κατὰ παράκλησιν τοῦ Πιττάκη, ἀγωνῶν, ποῦ εὕρεθῃ.

Τῆς στήλης λείπει κατὰ ῥῆκος τεμάρχιον τριγωνικὸν σχεδὸν ἴσον τῷ διασωθέντι, ὡς δυνάται νὰ εἴδῃται ἐκ τῆς ἐν τῇ πλευρᾷ α ἐπιγραφῆς. Πόσον μέρος λείπει κάτωθεν, μείνει ἀβλόν. Καὶ ἔκωνθεν ἡ στήλη εἶναι κολοβή, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἀπεκόπη μόνον τὸ γείσων αὐτῆς.

Ὁ λίθος εἶναι πεντελῆριος ἢ ὅμοιος πεντελῆσιμῳ, εἶναι δὲ τραχύς καὶ οὐδὲ ἔλαθεν ἀπ' ἀρχῆς τὴν πρὸς γροφὴν ἀπαιτουμένην λειότητα, μάλικα δὲ ἐν τῇ πλευρᾷ β. Ἐκ δὲ τοῦ χρόνου καὶ ἐκ τῆς τριδῆς μέρει μὲν τινος τῆς στήλης καὶ ἐν τῇ πλευρᾷ α καὶ ἐν τῇ πλευρᾷ β ἐξηλείφθησαν ἐντελῶς, ἀλλὰ δὲ κατήνησαν το-

σοῦτον ἀσφαρή καὶ δυσανάγνωστα, ὥστε μαντεύει τις μάλλον ἐκ τῆς οικίας καὶ τοῦ ἴχνους ἢ ἀναγινώσκει τὰ γεγραμμένα, ὅσον εὐκρινὴ καὶ εὐανάγνωστα κ' εἰς φαινομένηται ἐπὶ τοῦ πίνακος.

Οὐχὶ ὀλίγα δὲ μέρη τῆς στήλης μαρτυροῦσι καὶ τοῦ λιθοδόου εἶτε τῶν λιθοξόνων τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀμέλειαν ἢ δεκνούσης προφανῶς αὐτῶν σφάλματα.

Ἐν τῇ πλευρᾷ α' τὰ γράμματα κατ' ἄρχας εἰναι πᾶν κομψὰ καὶ εὐδιάκριτα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολλοὺς στῆλους ἐμφανίζονται δυσμορφα καὶ ἀτέχνως καὶ ἀμέλως ἐγκεχαρσγμένα καὶ συγχέονται πολλαχόθεν Α, Δ, Λ, καὶ Λ, Η καὶ Ν, Κ καὶ Χ, Σ καὶ Ε. Ἐν δὲ τῇ πλευρᾷ β' ἀλλοχόθεν μὲν εἶναι κομψὰ καὶ εὐδιάκριτα, ἀλλοχόθεν δὲ πᾶν δυσμορφα καὶ δυσδιάκριτα καὶ πολυλόκις ἐν ταῖς ἐνωμένοιαις τοῦ λίθου ἐγκεχαρσγμένα. Ἐν δὲ τῇ πλευρᾷ γ' φαίνεται σαφὲς οὐχὶ μὲν μεταβάλλονται χαρακτῆρες, ἀλλὰ κατὰ χρόνον ἄλλου γεγραμμένα. Ἐν γένει δὲ αἱ πλείους τοῦ λίθου φαίνονται, ὅτι ὑπὸ πολλῶν λιθοξόνων γράφησαν.

Ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν μόνῃ γ' ἐμπροσθεν εἶναι στοιχισθὲν γεγραμμένη. Ἡ στοιχισθὲν γὰρ παραμελεῖται μὲν ἐν τῷ 36 στίχῳ ἐν τοῖς τῶν γραμμάτων, ἐν δὲ τῷ 37 ἐγκαταλείπεται, ἀλλ' ἐπανέρχεται ἐν τῷ 38 κατὰ τὴν ἐν τῷ 37 στίχῳ γενομένην μεταβολὴν τῶν γραμμάτων καὶ βραίνει οὕτω μέχρι τοῦ 39 στίχου, συμβάσαν ἐκ παραδρομῆς τοῦ λιθοδόου.

Τὰ ἀπεικάσματα τῶν πλευρῶν τοῦ λίθου παρασκευάσκει ὁ διδάσκαλος τῆς ἱστορίας κύριος Γκιόβας, μεγίστην ἐπιμέλειαν καταβαλὼν, ἐν δὲ τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ καὶ τὰ γράμματα τινα ἀνέκρινεν, ὁδηγούμενος εἰς εἰκασίας ὁρθότερας καὶ πιθανότερας. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃ τις, ὅτι ἔχει ὑπ' ὄψιν φωτογραφικὸν ἀπεικάσμα. Αἱ ποικιλίαι τῶν γραμμάτων τοῦ λίθου, αἱ ἐξ ἀμελείας καὶ ἀμαθίας τῶν λιθοξόνων προερχόμεναι, ἀς ἡ φθορὰ τοῦ λίθου ἐπεσκέυει, εἰναι τέτοιον πολλὰ καὶ ἡ ἀσφεία τοιαύτη, ὥστε ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς χειρὸς ἀπεικόνισις αὐτῶν χρειάζεται ὑπομονὴν ἀνυπόκλητον. Εἰς ἀσφαρῆς τινων γραμμάτων μέλῃσιν τῆς πλευρᾷ α' τὴν ἀνίχνυσιν καὶ ἀπεικόνισιν, τῶν δυναμένων νὰ παρασχῶσι τὴν λέξιν καὶ νὰ ὁρίσωσι τὴν ἔννοιαν, ὅπου εἰκασίας, οὔτε χρόνον οὔτε τόπον εἰσθῆται τις, κατανοήσας τὴν πρῶταύτητα τοῦ λή-

θου, ἀλλὰ τέλειται ὁ ἀπαυδῶς ἡπιόχεται, ὅτι ματαίως κοπιᾷ.

Τὴν ἀνέγνωσιν τῶν λειψάνων τοῦ λίθου καὶ τὴν καθ' ἑμᾶς πιθανὴν καὶ δυνατὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν δεκνύει ἡ μικρὸς γράμματα γενομένη μεταγραφὴ ἢ ἀνωτέρω προταχθεῖσα.

Ἐν τῇ ἐμπροσθεν πλευρᾷ τῆς στήλης ὑπῆρχεν ἀνεκτὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγλυφον, ὅπερ ἀναμφισβήτως παριστάει τὴν συμβολικὴν τῆς ἐν αὐτῇ ἀναγεγραμμένης υποθέσεως. Ταῖνα δὲ βρῖσκον ἐπὶ κυματίου διαχώριζε τὸ ἀνάγλυφον ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐστρεφεν εἰς τὰς πλαγίας πλευρὰς τῆς στήλης. Τὸ ὕψος τοῦ ἀναγλύφου εἶπε τοῦ πλάτους τῆς ζώνης, ἐν ᾗ ἔκειτο, εἶναι 0,180, τὸ δὲ πλάτος τῆς ταινίας μετὰ τοῦ κυματίου 0,045. Ἀν ἐν τῇ ταινίᾳ ἦν ἡ γεγραμμένη, δὲν φαίνεται νῦν εἰναι τῆς φθορᾶς. Ἡ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου καὶ τῆς ταινίας ἐπιγραφὴ ἦν συνηθὴ μακρὰ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τινος Χαιρερῶνους παρὶ ἐξαγωγῆς λίμνης καὶ καρπώσεως τῆς γῆς μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῆς λίμνης. Μετὰ δὲ τὴν συνθήκην ἠκολούθησαν ἀνάγκαι περὶ αὐτῆς ψηφίσματα.

Ἐκ τοῦ ἀναγλύφου ἐσώθη κατ' ἀριστερὴν τύπος ὁλοσχερῆς ἀνδρὸς ὀρθῶντος πρὸς τὰ δεξιὰ, οὗ τὸ πρόσωπον εἶναι ἐρθερμένον. Ἐξ ἄλλου δὲ τύπου, ὅστις παρίσταται γυναῖκα ὀρθῶσαν κατὰ πρόσωπον, ἐσώθησαν τὰ κάτω μέρη καὶ μέρος τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἥτις αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ ἀνὴρ φέρει χιτῶνα ποδῆρη καὶ γλαυκῶδα ἀνεκτεμένην ἀπὸ τῶν ὤμων, ἥς ἡ ἀριστερὴ πτέρυξ πίπτει εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Τῇ ἀριστερῇ κρατεῖ τὴν ἀρχοντικὴν ράβδον, τῇ δὲ δεξιᾷ ἐκράτει ἴσων τὸν χιτῶνα παρα τὸν μηρὸν. Ἐκ τῶν διασωθέντων τούτων λειψάνων δὲν δύναται τις νὰ διδάχῃ τὴν συνολικὴν παράστασιν. Ἰσως παρίσταντο ἐν τῷ ἀναγλύφῳ ἡ Ἀπόλλων, ἡ Ἀττίω καὶ ἡ Ἀρτεμις, οὓς ἐπὶ τῇ ἐν τῇ στήλῃ περιγεγραμμένῃ, ὁ δὲ διασωθεὶς τύπος τοῦ ἀνδρὸς παρίστανε ἕνα τῶν προβούλων, τῶν ἐξορκιστῶν τοῦ πᾶσι, ὡς τὴν πόλιν αὐτὴν ὀρκισμένον.

Ἐκ δὲ τῆς συνθήκης καὶ τῶν ψηφισμάτων, παρίστανται δὲ στίχων λείψανα. Ἐν τοῖς λειψάνοις τοῦ 33 στίχου ὑπάρχει ἐγκεχαρσγμένη ἀγαλῆ, ἥτις ἀναπληροῦται ἐνδεχόμενῃ ὑπὸ τοῦ λιθοδόου καὶ ἐκτελείται ἀνεπαισθήτως. Τὰ μέχρι τῆς ἀγαλῆς ταύτης λείψανα α-

ήσαντο προφανώς εἰς τὴν συνθήκην. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ ἐν τῷ §2 στίχῳ κενὸν διαστήμα-
τος, ὅπου διαστελλεῖται αὐτὰ τοῦ ἐπόμενου ψηφίσματος, συμπληρῶνται μὲν τὴν συνθήκην περιέχοντα τοὺς περὶ ἀουλίας ἐρεῖς, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι προσετέθησαν εἰς τὴν συνθήκην διὰ τὸ ψηφίσματος, ὅπου ἔρχεται μετὰ τὴν ἀγκύλην καὶ κατέστη εἰς μικρὰν τινα ἀναγραφὴν ἀνδρῶν. Δεικνύουσιν γὰρ αὐτὰ καὶ εἰς τὴν γραφὴν καὶ εἰς τὸν λόγον τοιαύτην ἀνωκομίαν, ὥστε πείθεται τις, ὅτι οὕτως συνετάχθησαν ἐν συντάξει μετὰ τὸν προηγουμένον τῆς συνθήκης ὅρον, ὅτε ἐγγράφον ἐν τῇ στήλῃ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λαβόντων. Ὡς δὲ ἡ ἀγκύλη χρησιμεύει, ἵνα τῆς συνθήκης διατελεθῇ τὸ ψηφίσμα τοῦτο, καθὼς ἐν τῷ §2 στίχῳ τὸ κενὸν διαστήμα.

Ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ 13 στίχου καὶ εἰς τὸν 46 ἔνδεκα γίνεται λόγος περὶ ἀναγραφῆς τῶν συνθηκῶν καὶ ἀνωκομίας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ διαφηρόμενος, ἀλλ' εὐχερέστερον ἐν τῶν λειψάνων τοῦ 37 στίχου εὐθὺ γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀουλίας τῆς δεξιᾶς τῆς Χαίρεφνης, ὅν ἡ συμπλήρωσις εἶναι πιθανοτάτη, καταφαίνεται, ὅτι οἱ πρώτοι 36 στίχοι τοῦ λίθου εἶχον 80 γράμματα, οἱ δὲ ἐφεξῆς διὰ τὴν ἐν τῷ 37 στίχῳ συμβῆσαν παραλλαγὴν τὴν στοιχίδον γραφῆς τοὐλάχιστον 84, ὅπου ἡ στοιχίδον γραφὴ εἰς διατετακτο-
τετο, ἡ δὲν ὑπῆρχε κενὸν διάστημα.

Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τῶν γραμμάτων βλέπει τις, ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῆς πλειορᾶς ἐκώθησαν 34, ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς βαθμίδον πλεονα μέχρι τοῦ 37, οὐτῶς ἐκώθησαν 45. Ἐκ τούτων κατανοεῖται εὐχε-
ρῶς, πόσον μέρος τοῦ μνημείου λείπει κατὰ δεξιὴν μέχρι τοῦ 37 στίχου καὶ πόσον ἐκτετράχθη ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Πολλοὶ οἱ τῶν στίχων δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι ἀσφαλῶς εἴτε ἐξ ἄλλων τοῦ λίθου αὐτοῦ εἴτε ἐκ τῶπων γνωστῶν, ἀλλὰ τὸν λοιπὸν ἡ συμπλήρωσις εἶναι ἀδύνατος ἡ ἔθελον εἶναι πάνυ ἀκριβὴς καὶ εἰς ἀκριβὴς ὑπάρχει μεμετρημένη πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων τοῦ στίχου καὶ τούτου ἕνεκα πάντοτε πιθανὴ φαίνεται, διότι πολλὰ καὶ διάφοροι ἐννοίαι δύνανται νὰ παρεντεθῶσι ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ τῶν γραμμάτων. Τῶν συμπληρώσεων τούτων ἐδέχθησαν τινες θέλοντες νὰ δεῖξωμεν τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν μᾶλλον ἢ νὰ ἐπισχυρίσθωμεν, ὅτι αὐτὰ ταῦτα ἔκκειντο ἐν τῷ λίθῳ, ἐντελέσθη δὲ εἰς διπλὴν ἀγκύλην. Βεβαίως κάλλιον ἦτα

νὰ ἀναζητητοὶ δι' ἀνασκαφῆς τὸ ἑτερον μέρος τοῦ λί-
θου, ὅπου ἴσως καίτοι κατεβλήθη ἐν Χαλκίδι, ἡ ἡ ἀκριβὴς συμπλήρωσις τοῦ εὐρηθέντος, ἀλλὰ μόλις τελευταῖον ἐγένετο γνωστὸν ἀκριβῶς, ἐν τίνι θέσει ὁ λίθος εὐρέθη ἐν Χαλκίδι.

Εἶναι λυπηρὸν, ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο κατήνηται εἰς ἡμᾶς τοσοῦτο κολοβόν, καὶ πλείονα, ὅτινα ἔδω-
νέμεθα νὰ διεσφύμεν ἀκόπως καὶ ἀσφαλῶς ἐξ αὐτοῦ, ἐκ ἡτο ὁσῶν, περὶ τοῦ ἐργου, τὸ ὅποιον ἐπιχει-
ρεῖ νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Χαίρεφνης, καὶ περὶ τῶν πραγ-
μάτων τῆς Ἑριτρίας, πρέπει νὰ πορισθῶμεν νῦν ἐκ τῶν λειψάνων αὐτοῦ δι' εἰκαστῶν ἀκριβοῶν.

Ἢ ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ συνθηκῶς ἐκ τῶν λειψάνων γίνεται ὁ λόγος, ὅτι εἶναι συνθήκη ἐπὶ πλείονος μισθώσεως εἰς τὴν Ἀλιωνῶν (C. I. G. 93) καὶ Παιραιῶν (C. I. G. 103) καὶ ἄλλαι, ἀλλ' οὐτε ἐργωνίας, εἰς τὴν Ἀγλίου (C. I. G. 226) περὶ τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ ἐν Ἀγλίῳ ναοῦ. Ὁ Χαίρεφνης ἀποσχεταὶ εἰς τοὺς Ἑρι-
τρίους νὰ ἐκτελέσῃ τὴν λίμνην εἰς ὡς ἐργῶν τις, καὶ ὁ ἀνωκομίσθηται διὰ τὴν ἐργασίαν του, οὐτε πα-
ραλαμβάνει παρὰ τοῦ πόλεως ἐπὶ μισθώματι ἀγρῶν καὶ χωρίων ἐργῶν εἰς γεωργίαν, ἀλλ' ἀναδέχεται νὰ ἀποζηρῶν εἰς τὴν λίμνην ὁ ὑποκόμιον καὶ φρεσάτις, καταβάλλων αὐτῇ τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν ἐξαγωγήν δαπάνας, μετὰ δὲ τὴν ἀποζηρῶσιν τῆς λίμνης νὰ κατε-
πίσῃται τὴν γῆν 40 ἐν τῇ μισθώματι. Ἀναλαμβάνει δὲ τὸ ἔργον μετὰ κοινῶν καὶ ἀνακαίρεται οὕτως ὡς ἀρχηγὸς ἐταιρίας, εἰς τὴν ἡγεθῆναι ἀναλαμβάνει νὰ ἀπο-
ζηρῶν τὴν Κωπείδα αὐτὴν ἐκτελέσας καὶ μετὰ τὴν ἀποζηρῶσιν νὰ γεωργῇ τὰς γαῖας, πληρώσας μισ-
θώματα εἰς τὸ κράτος. Ἐξίγναι δὲ τὴν λίμνην φρεσά-
τις ἐνταῦθα περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ ὕδατος, κατα-
σκευάζων δεξαμενὴν διὰ τοὺς ποταμούς, καὶ ὕδραν καταρρακτὴν ἐν αὐτῇ, εἰς τὸ ὕδωρ ἐπιπτεῖν ἐν τῇ ὑπόνομον, ὅπως οἱ γεωργοὶ νυνεὶ ἀνέχοντες ἔχοντες ὕ-
δατος, κλειώσι τὴν ὕδραν καὶ μεταχειρίζονται τὸ ὕ-
δρην δεξαμενὴν μὲν ὕδωρ εἰς ἀρδανὸν τῶν παρακα-
μένων ἀγρῶν.

Ἄν ἡ πόλις παρείχε συνδρομὴν τοια εἰς τὰς δαπά-
νας, ὅτι ὁ Χαίρεφνης κατέβαλλεν, δὲν φαίνεται σα-
φῶς ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ λίθου τῶναντιον ὑπεμφαι-
νεται, ὅτι ὁ Χαίρεφνης ὑπέσχετο νὰ ἀποζημιώσῃ αὐ-
τὸν τὰ ἐκωστικά, ἀλλὰ καὶ τὰ δημόσια χωρία, ὅν ἡ-
θελε κάμει χρῆσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐργου. Φαί-

ВЕРНИКОВА

νεται δέ, ὅτι ἀππλάττετο τοῦ ἀπ' ἀγορᾶς τέλους, πωλοῦν τὸν καρπὸν ἐν Ἑρετρίᾳ καὶ μὴ ἐξαγοῦν αὐτόν.

Διὰ τὰς δεκάνας δὲ ταύτας, αἰτίνες βεβαίως ἐν ἥσαν μικραὶ, ἡ πόλις ἐξηρανόμην εἰς τὸν Χαιρεράνῃν καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ τὸ ἔργον καὶ τὴν δεκάτην κέρποιον τῆς γῆς δι' ὅρκου, ὃν ὤρκειον νὰ ὀρκισθῶσι καὶ πολῖται καὶ ἑσθνοὶ, καὶ δια ποινῶν, αἰτίνες ἐπικαίνοτο εἰς πάντα, ὅστις εἴτε πρὸ τοῦ ὅρκου ἢ μετὰ τὸν ὅρκον εἴτε διὰ τὸν Χαιρεράνῃν εἴτε διὰ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἤθελε προτείνει ἀκύρωσιν τῶν συνθηκῶν ἢ διὰ ἤθελε νὰ ὁμῶσθαι τὸν ὀρισμένον ὅρκον.

Ὡς ἐπὶ συνθήκας ἀναφέρεται ὑπὸ Πολυβίου (10, 28) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις τὸ νὰ ἀγῆται διὰ φρεατιῶν καὶ ὑποὶ ὁμον πένυ μακρόθεν ὕδωρ εἰς πρότερον μὴ ὀρδομενόμενος τόπος, ὃν ἡ κέρποιος ἐξίδετο δωρεὰν ἐπὶ πολλὰς γενεὰς εἰς τοὺς κατασκευάζοντας τὸ ἔργον. Ἀλλὰ περὶ ἔργου τοιοῦτου δὴν πρόκειται ἀνατολᾷ. Παράδειγμα δὲ ἐξ ἀρχαίων γῆς λίμνης, ὅπως γεωργήσωσι αἱ ὑπ' αὐτῆς κληρονομαί γαίαι, οὐχὶ πολὺ ἀρχαιότερον ἴσως τοῦ προκειμένου παρέχει ἡ τῶν πόρων τῆς Κορινθίας λίμνης ἀνακτορίσας, ἣν ἐπεχειροῦν ὁ Κρότης, ἐγκαταλίπει δὲ ἐν τῇ μέσῃ, στασιαζούτων τῶν Βιωτῶν (ὅρ. Στράβ. σελ. 107 C). Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλοι εἶναι τὰ ἔργον τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ὅστις κατὰ Διῶνα τὸν Κόροπον (σφ. 11 καὶ 33) ἠθέλησε νὰ ἐξαγαγῇ εἰς τὸν Τιβερὶν τῆς τῶν Μαρσῶν Φουκίην λίμνην, ὅπως γεωργῆται ἡ περὶ αὐτῆς χώρα, ὅπου τότε μὲν ἀπετυχεῖν ἐνεκα τῆς καταχρήσεως τοῦ ἐπιστατήσαντος, ἐξετελέσθη δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (ὅρ. λεξ. Paus., ἐν λ. Fucinus Lacus).

Αἰθὺς δὲ ἀρχαίος περὶ ἔργου τοιοῦτου πρῶτος εἶναι αὐτός. Καὶ νῦν πρῶτον ἐξ αὐτοῦ μνησθόμεν, ὅτι καὶ ἐν Ἑρετρίᾳ ὁμοίον τῶν Βιωτῶν ἔργον ἐπεχείρησαν ἐν λίμνῃ καίμεν ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ διὰ τοῦ Χαιρεράνους, ἀδρός ἀγνώστου γυναι ἀλλοθεν.

Ὁ λίθος δὲ καὶ, ὡς τὰ ἐπὶ πόλιν ἐγγραφέλογον, εὑρέθη ἐν Χαλκίδι, ἀλλ' ὁμοῦς αὐτὸς μαρτυρεῖ διὰ μαρτυριῶν ἀναμνηστικῶν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἑρετρίαν. Διότι καὶ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ στίχῳ τῆς συνθήκης «Κατὰ πόλιν Χαιρεράνης ἐπαγγέλλεται Ἑρετρίαν ἢ συμπληρώσει Ἑρετρίαν» εἶναι ἀναμνηστικῆς, καὶ καὶ ἐν τῷ 10 στίχῳ λέγεται «ἐν Ἑρετρίᾳ τὸν καρπὸν

καὶ μὴ ἐξαγοῦσα» οὐδένα διατηρῶν ἀφαινοῦσι, ὅτι ἡ πόλις ἡ μετὰ τοῦ Χαιρεράνους τὴν συνθήκην συνάπτουσα εἶναι ἡ Ἑρετρία. Εἰς τὴν Ἑρετρίαν δὲ ὀδηγοῦσι καὶ τὰ ἐν τῷ 57 στίχῳ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἀμαρυσίας καὶ 59 τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Ἀμαρυσίᾳ, ἐνθα πρόκειται βεβαίως περὶ τῆς ζημίας τοῦ ζητήσαντος τὴν ἀκύρωσιν τῆς συνθήκης ἢ παραβάντος αὐτήν. Ἰγνός δὲ οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λίθῳ ὀδηγῶν εἰς τὴν Χαλκίδα, ἐὰν μὴ τυχόν τὰ ἐν τῷ 32 στίχῳ ἄλλως δυσσεμπλήρωτα ἵΝΟΤΩΝ θελήσῃ νὰ συμπληρώσῃ εἰς δεξιερνίου ἦς καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἐν Χαλκίδι μέγα τιμώμενον δεξιερνίου Ἀπόλλωνος (Πλούτ. Τιτ. 16)· ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἀποδείξῃ πρὸς τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑρετρίας μαρτυρίας τοῦ λίθου, εἴμη ὅτι καὶ τοῦ δεξιερνίου Ἀπόλλωνος ἐγένετο μνεία ἐν τῷ λίθῳ ἴσως ἐπὶ τῶν κοινῶν τοῦ Χαιρεράνους.

Καὶ δὲν δύναται μὲν νὰ εἴπῃ τις πότα καὶ τίνας ἐνεκα ὁ λίθος μετακομίσθη ἐκ τῆς Ἑρετρίκης εἰς τὴν Χαλκίδα, ἐνθα εὑρέθη. Οὕτως φαίνεται πιθανόν, ὅτι εἴνευ ἀντίγραφον τῆς συνθήκης σταλὲν εἰς Χαλκίδα, ὡς εἰκάζεται, ὅτι ἀντίγραφα αὐτῆς ἱσταλόσαν εἰς Μεγαροῦ καὶ εἰς Ἀνδρόν (ὅρ. στίχ. 62). Διότι καὶ οἱ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ καὶ οἱ ἐν τῇ πλαγίᾳ πλειοῦ τοῦ λίθου ἀναγεγραμμένοι ἄνδρες, ὃν ἡ ἀναγραφὴ διατίτεται ἐν τῷ ψήφισματι, φαίνονται οὐχὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τῆς συνθήκης καὶ τῶν ψηφισμάτων ἀναγεγραμμένοι. Ἀλλ' εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ ἄλλος τις λίθος τῶν Ἑρετριῶν εὑρέθη ἐν Χαλκίδι καὶ ὑπάρχει ἐπὶ καὶ ὡς ἐντετυχιμένος ὅλα πρῶτος ὁ μακαρίτης Οὐλαρίχους ἀνέγραψεν καὶ ἀντίγραψεν αὐτὸν πιστάς (Reis. u. Forsch. in Gr. Temp. 2. σελ. 224, πρὸς Παρκαδ. Α. Η. 1232).

Ἐὰν δὲ ὁ προκειμένος λίθος ἐν τῷ 46 στίχῳ παρὰ γαλλέται νὰ στηθῇ ἐν τῷ ἑρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ δεξιερνίου, κατὰ τὸν ἀντίφωνα (σφ. 448), τῶν Ἑρετριῶν τὸ περὶ αὐτοῦ ψήφισμα καὶ ἡ περὶ τοῦ Ἀλκίαντου συνθήκη αὐτῶν καὶ τῶν Χαλκιδέων ἀνέκιντο ἐν Ἀμαρύνῃ ἐν τῷ ἑρῷ τοῦ Ἀμαρυνέως Ἀρτέμιδος· ἐκ δὲ τῶν ἐν Ἑρετρίᾳ ἐκτελεσθέντων αὐτῶν τῶν περὶ Θεοδόμου ψηφισμάτων (Α. Η. σελ. 1302) τὸ ἐν ἀντίγραφον μετὰ τῆς εἰκόσας παρὰ γαλλέται νὰ στηθῇ καὶ αὐτὸ ἐν τῷ ἑρῷ τῆς Ἀμαρυνέως τῆς Ἀμαρυσίας· ὁ δὲ περὶ Φανακλείους (C. 1. 214^{ab} add.) ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἑρῷ καὶ ἐν Ἀ-

κόλλων δαρηνόρος έτιμᾶτο μὲν ἐν Ἀττικῇ (Πλούτ. Βιβλ. 13.) καὶ δαρηνόρια ἐτίλειτο ἐν Θήβαις πρὸς τιμὴν τοῦ Ταμνίου Ἀπόλλωνος καὶ δαρηνόρια ἐτελοῦντο ἑκατέρου (βλ. Gerh. Mythol. T. 2. σελ. 383. καὶ πρὸς Gerh. T. 1766.) καὶ δαρηνόριος Ἀπόλλων ἀπεντιθῆναι ἐν λίθῳ Χαιρωνίας (U. I. G. 1595), οὐδείς δὲ τῶν συγγραφέων ἀντρείει, ὅτι Ἀπόλλων δαρηνόφορος ἐτίμᾶτο οὐ μόνον ἐν Ἑρετρίᾳ ἀλλ' οὐδ' ἐν Εὐβοίᾳ ἐν γένει, ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα δύναται νὰ πείσῃ τις, ὅτι ὁ λίθος δὲν ἀνέκει ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ. Τούναντιον δὲ τῆς μαρτυρίας, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἑρετρικῇ ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ δαρηνόρου Ἀπόλλωνος καὶ οὐ τῶν Ἑρετρίων λίθοι σπουδαῖοι οὐ μόνον ἐν τῇ τῆς Ἀμαρουσίας Ἀρτέμιδος ἱερῷ ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ τοῦ ἀνέκειντο.

Ἄν δὲ τὸ ἱερὸν τοῦτο τοῦ δαρηνόρου Ἀπόλλωνος ἔκειτο ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ αὕτῃ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ τοῦ τῆς Ἑρετρικῆς, τοῦτο μὲν ὅλλιν ἐκ τοῦ λίθου δὲν γίνεσθαι, ἀλλ' οὐδὲ δύναται νὰ μεταβιῇ τὴν περὶ Ἑρετρίας μαρτυρίαν αὐτόν. Ὁ Ἀπόλλων ἐτίμᾶτο, ὡς εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ τῆς Ἑρετρικῆς πόλει Ταμύναις (βλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. Ταμύναις καὶ πρὸς Στρίβ. σελ. 447.), ἀλλ' ἐπεκαλεῖτο ἴσως Ταμυνάιος, ὡς ὁ ἐν Ταμύναις τιμώμενος Ζεὺς (βλ. Στρίβ. Βιβλ. ἐν λ. Ταμύναις). τοῦλάχιστον ἀγὼν Ταμυνέων τελοῦμενος ἐν Ταμύναις, ὡς μαρτυρεῖ λίθος εὐρεθεὶς ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Εὐβοίας Ἀλιβέρι, ἐνθα πᾶν ὀρθῶς νομίζεται ὅτι ἐτίμᾶτο αἱ Ταμύναι, μόνον δὲ, ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἀνέκδοτος, φαίνεται πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος τελοῦμενος. Διότι πρῶτος τῶν ηικητῶν ἀναγράφεται ἐν αὐτῷ ὁ τὸ ἐγκύμιον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα νεκῆτας. Ἰσως δὲ, διότι ἐν τῷ προεκείμενῳ λίθῳ ἀναφέρεται καὶ ἡ Ἀμαρουσία Ἀρτέμις (στίχ. 57 καὶ 59), ἥτις βεβαίως καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ ὑπῆρχε μετὰ τῆς Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ οἱ τρεῖς δὲ θεότητες ὁμοῦ, ἂν καὶ κατ' ἄλλην οἰκίαν, ἀπεντιθῆσαν ἤδη ἐν δυοὶ λίθοις ἀναθρησκτικοῖς, οἵτινες εὐρήσθων ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Εὐβοίας Βάθειας (βλ. Οὐλλερ. Βιβλ. τόμ. 2. σελ. 249 καὶ Ἄργ. Ἑρμ. 3524), ἐνθα ἴσως οὐχὶ μὴ ὀρθῶς νομίζεται ὅτι τῶν, ὅτι ἔκειτο τῇ Ἀμαρουσίᾳ, ἴσως, γὰρ, τοῦτου ἔνεκα πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ δαρηνόρου ἔκειτο ἐν Ἀμαρύνῳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκλείπεται,

ἵνα ὀρκισθῶσι ἐν αὐτῷ ὑπὲρ τῶν συνθηκῶν οἱ πολῖται, πιθανώτερον εἶναι, ὅτι ἔκειτο ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ αὐτῇ.

Οὐτε λοιπὸν ὁ τόπος, ἐνθα ὁ λίθος κέρθη, οὔτε τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ παραγγέλλεται νὰ στηθῇ, δύναται νὰ καταστήτῃ ἀμφίβολον, ὅτι ἡ ἐν αὐτῷ ἀναφερομένη πόλις, ἥτις συνάπτει τὴν συνθήκην μετὰ τοῦ Χαιρεφάνου περὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς λίμνης, εἶναι ἡ Ἑρετρία.

Ἡ δὲ λίμνη, ἣν ὁ Χαιρεφάνος ἀποσχετὰ εἰς τοὺς Ἑρετρίους νὰ ἐξαγάγῃ, ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἑρετρικῇ βεβαίως. Τὸ ὄνομα τῆς θέσεως, ἐνθα ἡ λίμνη ἔκειτο, ὑπῆρχεν ἐν τῷ λίθῳ, ὑπῆρχε δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 2 στίχου τῆς συνθήκης. Τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου διασωθέντα γράμματα ΤΕΛΑΙΣ εἶναι ἀναμφισποτήτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θέσεως, ἐνθα ἡ λίμνη ἔκειτο. Τοῦ ὀνόματος δὲ τούτου ἡ ἀρχὴ εἶναι βεβαίως τὸ ἐν τῇ πλαγίᾳ πλευρῇ (στίχ. 35) κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένον ἱθακὸν ὄνομα Πτεχ. Ἐκ δὲ τῶν 2 τούτων λευκῶν συμπληρούται τὸ ὄνομα τῆς θέσεως Πτεχὶ φωνῇ ἔχον ὁμοίαν, ὅταν τὸ Εὐβοικὸν ὄνομα Τούχαι καὶ Τύχαι. Ἀλλ' οὐ μόνον τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι ἄλλοθεν ἀγνωστον, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥίζα αὐτῇ Πτεχ ἐνθα ἔχον ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ λέξεϊ τοῦ Φωτίου ἡ λέξις πεκαία. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδείξιν εἶναι, ὅτι ἡ λίμνη δὲν ἔκειτο ἐκτὸς τῆς Εὐβοίας. Διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι τῆς μεγάλῃς ταύτης νήσου πᾶν ὀλίγα ὀνόματα γεωγραφικὰ διασώζονται ἡμῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφέσιν. Ὅσοιον ἔκειτο ἐν τῷ τῷ ὄνομα τῆς θέσεως, ἐνθα ἡ λίμνη ἔκειτο, ἐν τῷ 10 στίχῳ τῆς συνθήκης καίμενα ἐν Ἑρετρίᾳ τὸν καρπὸν καὶ μὴ ἐξαγόντας, ἐνθα ἀναμνηστικῶς ἵσχυται τὸ μὴ ἐξαγαίνει τὸν καρπὸν ἐξ Ἑρετρίας, συμπληροῦν, ὅτι ἡ λίμνη ἔκειτο ἐν τῇ Ἑρετρικῇ διότι ὁ καρπὸς μὴ ἐξ Ἑρετρίας ἐξαγόμενος εἶναι ὁ καρπὸς ὁ ἐκ τῆς τῆς λίμνης γυνώμενος.

Καὶ λίμνη μὲν ἐν τῇ Ἑρετρικῇ οὐδαμῶς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ὑπῆρχε, ἀλλὰ τοῦτου ἔνεκα νὰ ζητήσῃ τις ἀλλαγὴν Ἑρετρίαν, ἐνθα εὐρίσκει λίμνας, ἀντεταίνουσι προφανῶς οἱ ἐν τῇ β' πλευρῇ τοῦ λίθου ἀναγεγραμμένοι δύστοι καὶ Στυρεῖς καὶ οἱ ἐκ Ζαρπέρων καὶ Ὁρειάτης, κάτοικοι τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Ἑρετρίαν ὄντες. Ἀλλὰ γνωρίζομεν νῦν τὴν ἐν δύστω λίμνῃ, ἡξάρομεν πρὸς τούτους, ὅτι περὶ

τῆς νῦν Ἐρετρίας λιμανῶσιν τοσαῦτα ὕδατα μέλι-
στα κατ' ἀνατολὰς τῆς πόλεως, ὥστε καταστατοῦναι
νοσηρὸν τὸν τόπον καὶ δυσκατρίλητον. Ἀν τὴν ἐν
Δώστῳ λίμνην ὁ Χαιρεφάνης ἐπηγγέλλετο νὰ ἐξα-
γάγῃ, ὁ λίθος βεβαίως ὅτι ἔλεγε τὴν λίμνην τὴν ἐν
Δώστῳ, οὐχὶ τὴν ἐν Πτέγαις· δὲν εἶναι δὲ πιθανόν,
ὅτι ἡ νῦν πόλις Δώστος ἐξ ἄλλης τινὸς θέσεως εἰς
τὴν νῦν μετετέθη. Ἰσως λοιπὸν τὰ περίε τῆς νῦν Ἐ-
ρετρίας λιμανῶσιν ὕδατα, ὧν ἡ ἀρχὴ εἶναι ἐπὶ ἀθη-
λας, ἐσχηματίζον που περαιτέρω τὴν ἐν τῷ λίθῳ ἀ-
ναγραφέντην λίμνην, ἣν ὁ Χαιρεφάνης ἐπαγγέλλε-
ται νὰ ἐξαγάγῃ, καὶ ἐξ ὑπονόμου ἀρχαίου ἀναβλύ-
ζουσι.

Ἀν ἐκ τῶν ἐν τῇ συνθήκῃ ἀναφερόμενον ἔργον ἀ-
πετελέσθῃ, καὶ δ' ἀπαρχαίῳ που ἐν τοῖς περίε τῆς
Ἐρετρίας ἵχνη τῆς μεγάλης δεξαμενῆς ἢ τοῦ ὑπο-
νόμου, περὶ τοῦτου ἀκριβέστερα ἐρωταί ἐν τῷ τόπῳ
ἀκριβεῖς. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ καὶ ἐν τοῖς πό-
ρεσι αὐτῆς γινόμεναι τοπὶ γραφαὶ εἰσιν αὐτὴν οὐδὲν τοι-
οῦτον ἀναφέρουσι, ἀλλ' οὐδ' ἵχνη τοιοῦτόν τι ὑπ' ὅ-
ψιν, οὐδ' αὐταὶ αἱ τοῦ βασιλεῖος, ὅστις ἀκριβεστο-
τερον τὴν ἀλλαν τὰ τῆς πόλεως ἡρώδης καὶ εὐερυνῶς
ἐξεύρεσαν ἐν τῇ περὶ Εὐβοίας πραγματικῆς ἐπιγραφο-
μένης Topographische Skizze der Insel Kuba. σελ. 4.
Ἐάν μικρὰν εἴχε λάβει οὕτιν περὶ ὑπάρξεως λίμνης,
ἴσως δὲν ἦ ἐφαίνετο κατώτερος τοῦ Ἑρρίκου Μυ-
σενίου, ὅστις τριῶν ἀρχαίων λιμνῶν θέσεις ἀνεκάλυ-
ψεν ἐν Ὀρεβρίῃ (βλ. Rh. Mus. 1865 σελ. 218.).

Ἐπονόμους ἐξαισίου ἔργου εἶδεν ἐν Εὐβοίᾳ ὁ
Οὐλέριχος (Reis. τόμ. 2. σελ. 241 κ. ἐρ.) τρεῖς, ὧν
δύο μὲν ἀφ' οὗσι τὰ ὕδατα ἀπὸ τὸν Ἁγίου Στεφάνου
εἰς τὸ Ἀγίον πεδῖον καὶ τὴν Χαλκίδα, ὁ δ' ἄλλος
ἀφ' οὗτος πλησίον εἰς τὸ χωρίον Καμπία ἦγε τὰ ὕ-
δατα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν χωρικῶν εἰς τὴν Ἐ-
ρετρίαν. Ἄλλ' ἐν τῷ λίθῳ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ὑπο-
νόμου τούτου, ὅστις εἶναι ὑδαγωγεῖον, οὐδαμῶν δὲ
ἔχει σχέσηιν μετὰ λίμνης, οὐτε περὶ τοῦ μεγάλου
ὕδαγωγείου, οὐ λείψαν ὑπάρχει πρὸς βορρᾶν τῆς
νῦν Ἐρετρίας.

Ἄλλ' οἰοῦντοτε εὐχὴν καὶ ἐν Ἐλαβῇ τὸ ἔργον τοῦ
Χαιρεφάνου, τὸ ἐπιχειρήμα ἦν μέγα, εἰ καὶ ἱκανο-
πῶν, οἷόν τι δὲ φαίνεται ἔχει μετὰ τὴν τῶν πόρων τῆς
Κυπρίδος ἀνάκλησιν, ἣν εἶχεν ἀναλῶσαι ἐπὶ Ἀλε-
ξάνδρου ὁ Χαλκιδεύς Κράτης ὁ παρρηγόμος (βλ. Στρ.

σελ. 407) καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην φαίνεται, ὅτι
ἤνκει καὶ ὁ προκείμενος λίθος.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ ζητῶμεν τὴν ἐποχὴν τοῦ λίθου, ἀ-
νάγκη εἶναι νὰ ἐξετάσωμεν τὰ λείψανα τῶν δύο ἀθ-
λων πλευρῶν αὐτοῦ, ἵνα ἴδωμεν, οἱ Δύοισι καὶ Στυ-
ρεῖς καὶ οἱ ἐκ Ζαρήτρων, περὶ ὧν ἴσμεν ἀνωτέρω,
ὅτι ἀντιτείνουσιν, ἵνα ζητήσῃ τις ἀλλοχτοῦ Ἐρετρίαν,
ἐνθα εὐρίσκει λίμνας, οἱ ἀναγεγραμμένοι μετὰ παν-
τοῖων ἄλλων ἐν τῷ λίθῳ, ἀν κοινωτοὶ ἦναι τοῦ Χαι-
ρεφάνου καὶ μετ' αὐτοῦ ἐργάζονται εἰς τὴν ἐξέγω-
γὴν τῆς λίμνης, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴσου μετὰ τῶν Ἐρε-
τρίων βουλευόμενοι καὶ τῆς δόξης τοῦ ἔργου μετῴ-
χισιν, ἢ τέλος ἀν τοῦ βουλευομένου δήμου τῶν
Ἐρετρίων ἦναι πολῖται καὶ ἑρῶσι ἐμύσαντες, ὧν
ἡ ἐν τῇ στήλῃ ἀναγραφὴ παραγγέλλεται ἐν τῇ περὶ
ἐξορκίσεως τῶν πολιτῶν ὑπερκατὰ.

Τὰ ἐκ τῶν 2 ἀλλων πλευρῶν τοῦ
λίθου διασωθέντα εἶναι λείψανα μακρὰς ἀναγρα-
φῆς ἀνδρῶν ὁμοία τῇ μικρᾷ ἀναγραφῇ, τῆς ἐν τῇ
πλευρᾷ α καμμένης. Οὕτε δὲ ἐν τῇ μικρᾷ ἀναγραφῇ
τῇ ἐν τῇ πλ. α οὐτε ἐν τοῖς λειψάνοις τούτοις δι-
ασιώθῃ λίξις τις διδόουσα, τίνας εἶναι τὸν χαρακτι-
ρα οἱ ἀναγεγραμμένοι οὗτοι ἄνδρες.

Τὰς 6 πλευρὰς τοῦ λίθου τὸ ἄνω μέρος, ὅσον ἀν-
τιστοιχεῖ εἰς τὸ τῆς ἐμπροσθεν τὸ κατεγόμενον ὑπὸ
τοῦ ἀναγλύρου καὶ τῆς ταινίας μετὰ τοῦ κυματοῦ,
δεξιῇ ἀνέκλινεν ἀγγραον, εἶναι δὲ καὶ ἀνώμαλον. Ὁ
πρῶτος στίχος τῆς ἀναγραφῆς, οὗ λείψαν μόνον
μὲν διασώθησαν, ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ἐν τῇ ἐμπρο-
σθεν πλευρᾷ πρῶτον στίχον, τὸν κατωθεν τοῦ κυμα-
τοῦ γεγραμμένον.

Διὸ φαίνεται δ' ἔμει δλίως ἀσκοπον νὰ ὑπονομή-
σωμεν, ὅτι καὶ ἐξ Ἑλληνῶν νῦν ἐν Παριείοις σωζέ-
μενος λίθος, ἐφ' οὗ ἐν τῇ ἐμπροσθεν πλευρᾷ κατωθεν
ἀναγλύρου ἀρχεται ἡ ἀναγραφὴ Ἐλληνικοῦ ἀνθίμου
ἐπὶ Γλαυκίππου ἀρχιερέως, ἀγγραος εἶναι ἐν
τῇ δεξιῇ πλευρᾷ τὸ μέρος ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ
ἀναγλυρον, αἱ δὲ ἐπιγραφαὶ ἀρχοῦν ἀνωτέρω, ὡς
ἐν τῷ λίθῳ ταύτῃ (βλ. C. I. G. 142).

Ἡ ἀναγραφὴ ἄρχεται οὕτως ἐν τῇ κατωτέρᾳ πλευρᾷ.
Ἀν ἐν τῇ ἐλλείποντι μέρει αὐτοῦ ὑπάρχῃ τι ἄλλο,
ἦν πᾶσι μικρὸν, ἴσως ἔκειτο ὁ χαρακτήρ τῶν ἀνα-
γεγραμμένων λ. γ. Οἷδε τὸν πολιτῶν καὶ ἐρῶσι ἐμ-
ύσαν Χαιρεφάνει. Διαισώθησαν δὲ αὐτῆς ἐν τῇ

πλευρᾷ 57 στίχων λείψαντα, ἐξ ὧν γίνεται ὁλον, ὅτι πλειρὰ τῶν ἀραιότερον γεγραμμένη. Ἡ γραφή προβαίνει μετὰ τοῦ αἰῶνος, εἰς δὲ τὰ βεβλημένα μέρη τῆς πλευρᾶς, καὶ ὅποια δεικνύονται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ πίνακι χαραγμένων, πάρχουσι μὲν πολλὰ καὶ ἴσως γραμμάτων, ἀλλὰ δὲν προέχουσι λέξιν ἀσφαλῆ.

Τῆς πλαγίας πλευρᾶς εἶναι γεγραμμένοι καὶ τὸ ἀνωθεν τῆς ταινίας μέρος, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἐν τῇ πλευρᾷ ἀνάγραφον. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἡ γραφή ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ἔχει ἐνθὺς κατωθεν τοῦ γέσιου. Διότι μεταξὺ τοῦ α. στίχου τῆς πλευρᾶς καὶ τοῦ γέσιου, εὖ τὸ ὅριον φαίνεται ἐν τῇ πλευρᾷ α, εἰς μόνους στίχους ἡδυνάτο νὰ ὑπάρξει, ἢ οἱ ἀναγραφῇ ἔρχετο ἐνθὺς ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ. Ἄρα καταῦθα οὐτε ἡδυνάτο νὰ ὑπάρξει χαρακτὴρ τις τῶν ἀνωγεγραμμένων.

Ἀναγεγραμμένοι δ' εἶναι ἐν ἀπαι τοῖς λείψανσι οἱ ἄνδρες οὐχὶ ἐκ μόνου τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἢ καὶ τοῦ πατρικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τινος ἄλλου ὀνόματος, κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένοι, ὅπερ παρεμβάλλει μὲν πρόδρογμα μίγα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ λίθου, ἀλλὰ πάνυ σπουδαῖον εἶναι.

Τῶν κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένων τούτων ὀνομάτων τὰ πλείστα εἶναι πάντῃ ἀόριστα καὶ ἄγνωστα ἡμῖν τὴν σημασίαν, ὅλγα δὲ τινα ὄνομασι εὐχερῶς καὶ ἀναμορφωτικῶς εἰς ὀνόματα πόλεων Εὐβοίας γνωστὰ ἡμῖν ἄλλοθεν, ἐκ ὧν εἰκόζομεν, ὅτι καὶ τὰ ἀόριστα ἐκεῖνα εἶναι ἐθνικά καὶ τόπον ὑπαμφαίνουσιν, εἴτε ἐν τῇ Εὐβοίᾳ αὐτῇ ὑπάρχοντα εἴτε καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Τὰ πλείστα τῶν ἐθνικῶν τούτων ὀνομάτων ἐκφέρονται μονολεκτικῶς, τινὰ δὲ καὶ τεχνικῶς μετὰ τῆς ἐν ἡ' ἐξ' οὕτω κεῖται ἐξ Ἄς ἐν τῇ πλευρᾷ α, ἐξ Ἄ καὶ ἐξ Αἰ ἐν τῇ πλ. β, ἐν Νε, ἐκ Φιραι ἐν τῇ πλευρᾷ γ.

Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ ὀνόματος ὅτε μὲν εἶναι μετρίων, ὅτε δ' ἐλάσσων, οὕτω κεῖται Δυ, Δυσ, Δυστο, Δυστο ἀντὶ Δύστιος, Στυ, Στυρ, Στυρο ἀντὶ Στυρέος· οὕτω κεῖται Μιν, Μινθ, Μινθο ἐξ ἐθνικοῦ ἀγνώστου.

Κεῖται δὲ τὸ ἐθνικὸν κατόπιν παντὸς ὀνόματος ἄνδρος, καὶ ἐὰν τρίς καὶ τετράκις τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται (βλ. πλ. β. στίχ. 9, 24, 30, 47, γ. στίχ. 32,

39). Κεῖνται ἐναχθοῖ (βλ. πλ. β. στίχ. 6, 8, 19 καὶ πλ. α) ὀνόματα ἀνδρῶν ἀνευ ἐθνικοῦ, ἀλλ' ἴσως τὸ ἐθνικὸν τοῦ κατόπιν ἐπιγραφμένου ὀνόματος ἀνέκει καὶ εἰς αὐτὰ καὶ κοινὸν εἶναι.

Καὶ ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνδρῶν τινὰ εἶναι γεγραμμένα κατ' ἀποκοπὴν (βλ. πλ. β. στίχ. 8, 23, 24 καὶ 29).

Τὸ δὲ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ πλαγίᾳ πλευρᾷ ἀνωθεν τῆς ταινίας. Ἡ δὲ ἀναγραφὴ ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ φαίνεται παραλλόλου κατὰ τὰ μέρη τῆς πλευρᾶς. Οἱ κατωθεν τῆς ταινίας εἶναι ἀναγεγραμμένοι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ ἐν οἷς ἐν τῇ πλευρᾷ α καὶ οἱ ἐν τῇ πλευρᾷ β, εἰς μόνον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ. Ἄλλ' ἀνωθεν τῆς ταινίας εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἀναγεγραμμένων προστίθεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, καὶ ὅτε μὲν τὸ ὄνομα αὐτῶν ὅτε δὲ τὸ πατρικὸν εἶναι γεγραμμένον καὶ αὐτὸ κατ' ἀποκοπὴν, πλήρῃ δὲ ἐγγράφηται φαίνεται μόνον τὰ σύνθετα. Γίνεται δὲ ὁλον ἐκ τούτου, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ δὲν ἐγένετο κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἢ τοὐλάχιστον οὐχὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐποχῆς. Φαίνεται δὲ τούτο καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς. Κατωθεν τῆς ταινίας ἕκαστος στίχος περιέχει ἐν ἑαυτῷ μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἢ δὲ ἀνωθεν τῆς ταινίας γραφῆς, ἐν καὶ τὸ ἐναῦθα πᾶχος τῆς στήλης μικρὸν ἀκέραιον, προβαίνει συνεχῆς μεταβαίνουσα ἀπὸ τοῦ ἐντὺς στίχου εἰς τὸν ἄλλον. Ἀλλ' ὅπως τὴν ἐκ τῆς ἀποκοπῆς τῶν ὀνομάτων γενομένην ἀσάφειαν ἐπαυξάνει ἡ φερόμενη τῶν γυναικῶν τοῦ λίθου τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀκριβῆς ἐνίστα, τίνα μετὰ τίνων γραμμάτων πρέπει αὐτὰ συναρθῶσι, καὶ μόνον δι' εἰκασίαν δύναται νὰ προσῇ ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἡ διαφορά τοῦ τρόπου τῆς ἐναῦθα γενομένης ἀναγραφῆς γίνεται καταφανὴς ἐν τῇ 8 καὶ 16 στίχῳ, ἐν οἷς διασώθησαν ὁλοσχερῶς αἱ ἐθνικαὶ καὶ πατρικαὶ ὀνόματα καὶ ὁδηγοῦσι ἀσφαλῶς εἰς τὴν διακρίσιν τῶν λειπῶν τῆς ἀναγραφῆς ταύτης μερῶν.

Ἄλλ' οὕτε ἡ τοῦ τρόπου τῆς ἀναγραφῆς διαφορά, τὴν παρατηροῦμεν ἐν τῇ πλευρᾷ γ, οὕτε ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀναγεγραμμένων ἀνδρῶν, ὅς ἐν οὐδεμίᾳ τῶν ἀναγραφῶν ἐπὶ τῇ, ἐνδερόφει ἡμᾶς τόσον, ὅσον ἡ ἐξακριβώσις τῆς σημασίας τῶν κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένων ἐθνικῶν ὀνομάτων. Ἄλλ' εὐχερῶς ἤθελον ὀδη-

γῆσει εἰς τὴν σημασίαν αὐτῶν ἢ γινώσκει τοῦ χαρακτιῆρος τῶν ἀναγεγραμμένων ἀνδρῶν.

Οἱ ἐν τῇ πλευρᾷ α' στίχ. 41 καὶ 42 ἀναγεγραμμένοι ἄνδρες, εἰς ἀνταθῶα ἢ συνθήκη κατελήγῃ, θὰ εἰκαζέ τις μετὰ πιθανότητος εἰς ἀντιπαβολίης τοῦ λίθου τούτου πρὸς ἄλλα μυθμεία ὅμοια, ὅτι εἶναι ὁ Χαιρεφάνης καὶ οἱ κοινοὶ αὐτοῦ, περὶ ὧν ἐν τῇ λίθῳ γίνεται λόγος. Ἀλλὰ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι ψήφισματος λαίβαντα εἶναι τὰ πρὸ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης· οἱ δὲ ἀναγεγραμμένοι φαίνεται, ὅτι εἶναι ἄλλοι τινες, ὧν ὁνομασίαι τῶν χαρακτιῆρα.

Οὐχὶ ἐπιγρητέστερον δύναται νὰ κρίνῃ τις περὶ τῶν ἀντιγραφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς δυσὶν ἄλλαις πλευραῖς τοῦ λίθου. Μερικαὶ εἶναι, ὅτι τοῦ Ἀρουνδελιανοῦ λίθου (C. I. G. 2166), τὰ ἔχοντος τὴν τῶν Ἀθηνῶν συγγραφὴν περὶ τῆς ἐργονομῶν ἐπιτελευτῆς τοῦ νοσοῦ γεγραμμέναι εἶναι καὶ ἐν αὐταῖς πλευραῖς. Ἐξ αὐτῶν δὲ ἡ μία, ἥτις ἀνεγνωσθῇ, τὴν ἑστὶν εἶναι ὀνομάτων ἀνδρῶν, ὧν τὸ πατρικὸν γεγραμμένον εἶναι ἐν τῇ ἀποκοπῇ· ἀλλ' ἐν ταῖς ὀνόμασι τούτοις ὑπάρχουσι καὶ τινα τῶν ἐν τῇ ἐμπροσθεν πλευρᾷ εἶναι καὶ τῇ συγγραφῇ.

Ἐκ τούτου εἰκαζεται, ὅτι ἡ πλευρὰ αὕτη ἐχρησίμευσεν εἰς ὁμοίαν τινὰ ὑπόθεσιν καὶ ἐγγυηται καὶ μάρτυρες εἶναι καὶ οὗτοι, καθὼς οἱ ἐν τῇ ἐμπροσθεν. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ λίθῳ τοιαύτη εἰκασία δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, διότι οὕτε ἡ πλευρὰ β' οὕτε ἡ πλευρὰ γ' εἰχέτι ἄλλο ἢ τὴν ἀναγραφὴν αὐτὴν τῶν ἀνδρῶν, ἐν δὲ τῇ πλευρᾷ δ' ἡδύνατο ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀ στίχου νὰ κῆται καὶ ὁ χαρακτιῆρ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο.

Ὁ δὲ λίθος αὐτὸς διὰ τῶν ἐν τῷ ψήφισματι κειμένων (στίχ. 47) ἀναγράφειν δὲ καὶ τῶν ἐφ' ἑαυτῶν τοὺς ὁμόσταντας φαίνεται διδόνων ἡμᾶς, ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶναι οἱ ὁμόσταντες πολῖται καὶ ἑρῆβοι τῆς Ἐρετρίας, ἡ δὲ διαφορά τῆς γραφῆς καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναγραφῆς ἐν τῇ πλαγίᾳ πλευρᾷ φαίνεται βεβαιόσασα τὴν ἐν τῷ λίθῳ χρῆσιν τοῦ ἐνιστάτου ἀναγράφειν. Ἀλλὰ τὰ κατόπιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνδρῶν ἐπαγόμενα κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένα ἔθνικα ὀνόματα καταστάινουσι τὴν εἰσακτὴν ταύτην πᾶσι ἀμειβομένην.

Τὰ ἔθνικα ταῦτα ὀνόματα τὰ διασωθέντα καὶ ἐν ταῖς τρισὶ πλευραῖς εἶναι τὰ ἑξῆς; 27 τὸν ἀριθμὸν

Αἶγ α' 41.

ἑξ Αἶ β. 3.

ἑξ Α' β. 4.

ἑξ Α' α. 41.

Ἀφρ α. 42 γ. 36.

Ἀφρ γ. 18 κ.τ.λ.

Γρυγ β. 10. 12.

Γρυγ β. 6. 40.

Γρρ γ. 3.

Δυστο β. 6. 7. κ.τ.λ.

Δυστ β. 8. 9. κ.τ.λ.

Δυσ β. 2. 4. κ.τ.λ.

Δυ β. 19. 36. 44.

Εγρ γ. 26.

Ζαρ β. 7. 19. κ.τ.λ. γ. 7.

Ζαρ β. 7. 26. κ.τ.λ.

Ζα β. 34.

Ἰστια β. 13. 36. κ.τ.λ.

Ἰστ β. 10. 25. κ.τ.λ.

ΙΑΣ γ. 12.

Μινβ β. 52. κ.τ.λ.

Μινβ β. 6. 42. κ.τ.λ.

Μιν β. 38.

ς Μαρ γ. 15.

Εγ Ν[Ε] γ. 4.

Πον γ. 33. κ.τ.λ.

Πον γ. 30. 32. 6. 12.

Παι γ. 16.

Πεν γ. 27.

Πιο γ. 25.

Πιο γ. 35.

Πε[ρ] γ. 14.

Π[ρ] γ. 2.

Στυρ β. 10. 4. κ.τ.λ.

Στυρ β. 11. 13. κ.τ.λ.

Στυ β. 15. 16. κ.τ.λ.

Στο γ. 22.

Τε γ. 44.

Τυρ β. 32. 40.

Τυρ β. 37.

Τυ β. 39.

Φη γ. 17. 20. κ.τ.λ.

ἑκ Φηρ γ. 10.

Χοι β. 5.

Παρατηρούμεν δὲ ὅτι τὸ ο εἰς τὰ Δυστο, Μινθο, Ζηρυά, Τυρο ὡς σημειὸν ἀποκοπῆς φαίνεται μάλλον ἢ ὡς ἰσχυρὰ. Τοῦτο δὲ προέβηται ἐκ τοῦ Στυρο, οὐ τὸ ο εἰς τὴν αὐτὴν τῇ λέξει οὐτὴ ἐν τοῖς παραγώγοις αὐτῇ, ὑπάρχει. Ἰσως δὲ τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ εἰς τὰ Μυρο καὶ Νεο.

Ὅτι τὰ ὀνόματα ταῦτα πάντα εἶναι ἔθνικα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τούτων δὲ γνωστὰ εἶναι ἐξ ἄλλων πηγῶν καὶ δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ἀναμνηστικότητος μόνον τὰ ἐξ ταῦτα Δυστ, Γρυγχ, Ζερη, Ἰστια, Στυρ καὶ Χοι. Ὁ δὲ Ἄλφος καὶ οἷως ἐάν ἦτο, οὐδὲν τι μάλλον ῥηθεὶς εἰσάγει τῆς τοῦ τῆς συμπληρώσεως τῶν λοιπῶν, καθὼς οὐδὲ περὶ τῶν ἐξ ἐκείνων διδάσκει πᾶσι δ' ἄλλοθεν αὐτῶν συμπληρώσεως εἶναι ἀμφιβολος, καὶ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Εὐβοϊκῶν ὀνομάτων ἐάν γένηται.

Κατὰ τὰ γνωστὰ δ' ἐκεῖνα ἐξ ἀριθμοῦνται ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἀναγραφῇ τῆς πλ. 6 σαφῶς ἐξ Εὐβοϊκῶν πόλεων.

Στυρεὶς μὲν περὶ τοὺς 67

Δύσσιοι δὲ 63

ἐκ Ζερηθίων 36

Ἰστινίαις 14

Γρυγχίς 5

καὶ Χοιρεάτης 1.

Ἄν δὲ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ, ὧν ἀγνοοῦμεν τὰ ἔθνικα, εἶναι ἐξ Εὐβοίας, ἢ ἂν τινες, ὧν τὸ ἔθνικόν δύναται νὰ συμπληρωθῇ ἐκ γνωστοῦ ὀνόματος τόπου μὴ κεκείμενον ἐν Εὐβοίᾳ, ἥσαν ἐκ τοῦ τόπου τούτου λ. γ. Έγε ἐκ τοῦ Έγεστα, τοῦτο εἶναι δυσδιάκριτον. Ἄλλ' ἀρκοῦσι καὶ τὰ εὐδιάκριτα ἐκεῖνα ἐξ, ἵνα καταστήσωσιν ἀμφοτερόσημον τὴν εἰκοσιάν τὴν περιόμενὴν ἐκ τῶν τοῦ λίθου εὐαγγραφέων δὲ καὶ τῶν ἐφεῶν τοὺς ὁμοφανταί. Διότι ἐάν ὑποθέσῃ τις κατὰ ταῦτα, ὅτι οἱ ἐν ταῖς πλευραῖς ἀναγεγραμμένοι εἶναι οἱ ὁμοίαντες πολῖται, καὶ ἐφεῶσι, τὰ ἔθνικα ταῦτα ὀνόματα τὰ κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένα εἶναι ὀνόματα ὁμώνυμης Ἑρετρίας.

Καὶ οἱ μὲν δῆμοις εἶχεν ἡ Ἑρετρία, ἂν καὶ ῥητός παρα τοῖς ἀρχαίοις δὲν μαρτυρεῖται, ὅσον γε ἡμεῖς ἠξιοῦμεν, ἀλλ' εἶναι ἀναμφιβολον διότι κόμη τῆς Ἑρετρίκης λέγεται ἡ Ἀμαυροῦθος (Στρ. σελ. 448), κόμη δὲ καὶ δῆμος Ἰσοδόνημα καὶ Διωρόνημα καὶ εἶναι (δρ. Fr. Herm. St. Att. § 111, 6). Καὶ

χωρία δὲ καὶ πόλεις τῆς Ἑρετρίκης ἢ τῶν Ἑρετρίων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐχὶ ὀλίγαι (δρ. Baumeist. Sk. σελ. 52), ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μόνον αἱ Χοιρεῖαι ὑπεμφαίνονται ἐν τῷ λίθῳ διὰ τοῦ Χοι καὶ διακρίνονται, ἄλλη δὲ καὶ ἐάν ὑπεμφαίνηται, δὲν δύναται νὰ διακριθῇ.

Οἱ δὲ Στυρεῖς, οἱ Γρυγχεῖς, οἱ Ἰστινίαις οὐ μόνον ὡς χωρία ἢ πόλεις τῶν Ἑρετρίων δὲν ἀναφέρονται οὐδαμοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Ἑρετρίων ἰδίᾳ τελοῦσι φόρον τοῖς Ἀθηναίοις ἐν ταῖς τῶν φόρων ἀναγραφαῖς (δρ. Παγκ. Α, Η, τόμ. I. σελ. 289 καὶ ἐρ.). Καὶ ἡ δύστος ὡς μὴ κειμένη ἐν τῇ τῶν Ἑρετρίων περιόχῃ ἀναφέρεται (δρ. Στέφ. Βυζαντ. ἐν λ.) καὶ τὰ Ζήρητρα αὐτὰ δὲν δύνανται ἀναμνηστικότητος νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν Ἑρετρίκην (Πλούτ. Φωκ. 13).

Καὶ ἀναφέρεται μὲν οἱ οἱ Ἑρετρίαις ἐπὶ ῥηχόν ποταμοῦ καὶ Ἀνδρίων καὶ Τηνίων καὶ Κεῖων καὶ ἄλλων ὀρίων (Στράβ. σελ. 448) καὶ φρουρῆς ἐπιμερῆς ὑπὸ τῶν Ἑρετρίων ὁ Μινεῖσθος εἰς Μίγαχα (Διογ. Λαέρτ. 2, 18, 2), καὶ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ κρῆτος αὐτῶν δὲν ἦτο ποτε μικρόν, ἂν καὶ διάφορον κατὰ τὰς ἐποχὰς (δρ. Baumeist. Sk. σελ. 11) καὶ πρὸς μεσημβρίαν μὲν ἐξέτειλετο μέχρι Κιρυστίας, διότι τὴν χώραν τῶν Στυρεῶν, ἀπὸ τοῦ Στύρα καταστρέψαντες ἐπὶ τοῦ Ἀσσιακοῦ πολέμου, εἶχον οἱ Ἑρετρίαις (Στράβ. σελ. 446), καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἐξέτεινετο μέχρι Κόμης, διότι ἡ Σκύρος λίγιστα ἀπέχει τῆς Ἑρετρίας καί μιν ἡ (Σελ. § 58 τόμ. Α, τεύχ. 19. ἐκδ. Ζωσι.), ἐν δὲ τῇ ἐκτάσει ταυτῇ βεβαίως περιέλαβεν καὶ τὴν Δύστον καὶ τὰ Ζήρητρα. Ἄλλ' οὐτε ὅτι οἱ Ἑρετρίαις, οἱ τὸ βόρειον ἄκρον τῆς νήσου κατοικοῦντες, ἀνῆλθον ποτε εἰς τὸ κράτος τῆς Ἑρετρίας, εἶναι πιθανόν, οὐτε ὅτι αἱ εἰς τὸ κρῆτος τῆς Ἑρετρίας περιλαμβανόμεναι πόλεις γνωστῶν εἶναι ὅτι δῆμοις αὐτῆς ἀπετέλουν.

Ὅτι δὲ ἐν τῷ λίθῳ δὲν εἶναι λόγος περὶ συμπολιτείας ἢ ἀμικτιονίας, δι' ἧς ἡ δύτος νὰ ἐξηγηθῶσιν εὐχερῶς τὰ ἔθνικα ταῦτα, ἀλλὰ περὶ μιᾶς καὶ μόνης πόλεως, μαρτυρεῖ εὐκρινῶς ὁ λίθος αὐτός, λέγων, ὑποτελέαν τῇ πόλει τὸ μισθῶμα (α στίχ. 6), ἐργαζομένην τὰ πρὸς τὴν πόλιν (στίχ. 37), ἢ συνέθετο ἡ πόλις (στίχ. 49).

Τούτων ἕνεκα εὐχερότατον πάντων φαίνεται νὰ ὑποθεθῇ, ὅτι, καθὼς εἰ ἐν τῇ πλ. ἀναγεγραμμένοι δύνανται νὰ ᾖαι οἱ κοινῶς τοῦ Χαιρεφάνους, οὕτως

ἐν ταῖς δασὺν ἄλλαις πλευραῖς εἶναι ἀναγεγραμμένοι οἱ μετ' αὐτοῦ ἐργαζόμενοι, οἱ συναρξαζόμενοι δὲ, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τῇ πλευρᾷ α' (στιγ. 38, 39). Οὗτοι ἠδύναντο νὰ ἦναι πανταχόθεν τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, δι' ἧ καὶ ἀσουλία ἐβίβαστο εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐξηρῶντο τῆς ἐργασίας ἡ τῆς ἀσουλίας οἱ ἔχοντες σὺλαν κατὰ τῆς πόλεως, πρὶν διαλύσασιν τὰς πρὸς τὴν πόλιν διαφορὰς τῶν.

Ἄλλ' ἂν καὶ εὐχεριστάτης εἴναι ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὡς ἴσως εἶναι πιθανόν, ἐπεὶ ἐν λίθῳ Ἑρετρίας ἐνόματα τέλειων ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐγράφοντο οὕτω ἀντιστοιχούμενως καὶ ἀρριότως Τε, Φη, Πην, Ἐξ Ἰαο, Ἐγ, Ἑλλά καὶ τῆς Εὐβοίας αὐτῆς τόπων ἐνόματα, μὴ καί μιν ἐν τῇ Ἑρετρικῇ καὶ μὴ ὅτιων δημοτικῶν περιγῶν, ἐν ἠδύναντο, νομίζομεν, νὰ συμπεριβῶσιν οὕτως ἐξ Ἰαο, Ἐξ Αἰ, Πτεχ κ.τ.λ. Τὰ κατ' ἀποκοπὴν δὲ ταῦτα ἐν τῇ ἐνόματι τύπον ἔχουσιν ὁμοίαν τῶν τῆς Ἀττικῆς δημοτικῶν, καὶ προσοχῆς ἄξιον εἶναι, ἐπεὶ ἐν τοῖς ὅλοις τοῖς ἐνόμασι πάντες ἐκφέρονται παγκυβῶς μετὰ τῆς ἑρριότικης ἐκ, οἷα πολλὰ μὲν ἐν τοῖς δημοτικαῖς τῆς Ἀττικῆς εὐρίσκονται, ἔξ ἐνοματῶν δὲ ἀπάντων τῶν ἑλλήνων τόπων οὐδὲ τόσα ἐ σχηματίσθησαν οὕτως, ὅσα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Εὐβοικῇ τοῦτ' ἄν λιθῷ (πρὸ τὸν Ἑθευτράφον).

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐν τῷ ψηφισματι (στ. 17) παραγγέλλεται ἡ ἐν τῇ στήλῃ ἀναγραφὴ τῶν δημοτικῶν ἐπὶ τῶν [καὶ πολιτῶν], οὐ μόνον πιθανώτερον εἶναι ἀλλ' ἀναμφισβήτητον, ἐπεὶ οἱ ἀναγεγραμμένοι ἐν ταῖς πλευραῖς ὅ καὶ γὰρ εἶναι πολῖται καὶ ἐρρηβοὶ τῆς πόλεως Ἑρετρίας εἴτε τῆς Ἑρετρικῆς καὶ δημοτικῆς καὶ κατόπιν αὐτῶν γεγραμμένα κατ' ἀποκοπὴν ἐνόματα.

Τούτου δ' ἔνεκα βεβαίως, διότι εἶναι δημοτικῆς, τῶν ἐνοματῶν τούτων ἀγνωστὰ εἶναι ἡμῖν τὰ πλείους, καθὼς εἶναι ἐν τῶν δημοτικῶν τινα τῆς Ἀττικῆς, πάντα δὲ τὰ ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἐν Ἰταλῇ Ἡρακλείας (C. I. G. 5674 καὶ 5675) Αἰ, Γε, Κν, Με, Ηε κ.τ.λ. καὶ τὰ ἐν τῇ στήλῃ τοῦ Ταυρομενίου (C. I. G. 5640) Παλ, Περ, Σπαρ κ.τ.λ. καὶ ἐντι ἄλλοι ὁμοίον.

Οἱ δὲ οἱ δῆμοι οὗτοι τῆς Ἑρετρικῆς δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσι, μὴ μόνον κατ' ὄνομα, ὡς ἐνοήσαν ἀλλὰ καὶ τινες (ὅρ. Fr. Herm. St. Att. § 141, 14),

ἀλλὰ καὶ κατὰ τόπον, καὶ ἕκαστος τῶν δῆμων εἶχε τὴν περιγὴν του, μαρτυροῦσι τὰ Χοι καὶ Πτεχ, ἐξ ὧν τὸ μὲν Χοι τὸ τῆς Ἑρετρικῆς χωρίον τῆς Χοιρίας ὑπεμαίνοι, τὸ δὲ Πτεχ τὸν ἐν τῇ Ἑρετρικῇ τόπον, ὅθα ἡ λίμνη ἔκειτο. Ἀλλὰ βεβαίως τῶν δῆμων τινὰς ἐσχηματίζον οἱ ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ αὐτῇ κατοικοῦντες, ὡς ἴσων ἐν Ἀθῆναις οἱ ἐν τῇ πόλει δῆμοι. Καὶ καθὼς δῆμος Ἀθηναῖοι δὲν ὑπῆρχεν, οὕτω φαίνεται δὲν ὑπῆρχε καὶ δῆμος Ἑρετρίεις, διότι οὐχὶ ἀνάξιον προσοχῆς εἶναι, ἐπεὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν πολλῶν ἐν τῷ λίθῳ ἀναγεγραμμένων ἀνδρῶν εἶναι Ἑρετρίεις τὸ ἐθνικὸν ὄνομα.

Εἰς τὴν εἰσαίαν ταύτην, ἐπεὶ τὰ ἐθνικὰ ἐν τῷ λίθῳ ἐνόματα εἶναι δημοτικὰ τῆς Ἑρετρικῆς, μεγίστην παρεμβάλλουσι δυσχερίαν βεβαίως οἱ Στυρεῖς, οἱ Ἀδιστοῖ, οἱ ἐκ Ζαρήρων, οἱ Γρυγγεῖς, μάλιστα δὲ οἱ Ἰστιαεῖς. Ἀλλὰ τῆς δυσχερείας ταύτης ἕνεκα δὲν πρέπει νὰ καταφύγῃ τις εἰς τὴν ἀπίθανον εἰσαίαν, ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ λίθῳ ἀναγεγραμμένοι εἶναι οἱ μετὰ Χαιρεράδου ἐργαζόμενοι, ἀλλ' οὐτε εἰς ἄλλῃν εὐχεριστάτην καὶ πιθανὴν εἰσαίαν, ἐπεὶ ἐν Ἑρετρίᾳ ὑπῆρχον δῆμοι ὁμώνυμοι πόλεων ἄλλων Εὐβοικῶν, οἷα καὶ ἡ Ἑρετρία πολλαχόθεν εἶχε λίδας ἐποίκους, καὶ ὡσεὶ μιγάδες τινὲς οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐθεωροῦντο, καὶ ἐπομένως, ἐπεὶ οἱ δῆμοι οὗτοι ὑπῆρχον μόνον κατ' ὄνομα, ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ αὐτῇ σχηματιζόμενες ἐκ τῶν κατοικῶν τῶν πόλεων τούτων, καταργουμένης εἰς τὴν Ἑρετρίαν.

Καίτοι καὶ ἐπεὶ ἐκτὸς τῆς κατὰ τὸν Ἑρετρίαν Ἰστιαίας ὑπῆρχε καὶ δῆμος Ἰστιαεῖς ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ, ὡς ὑπῆρχε δῆμος Ἰστιαεῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἴσως δὲ καὶ οὐχὶ κατ' ὄνομα μόνον. Ἰσως αὕτη εἶναι ἡ Ἰστιαίδης τοῦ Πλάτωνος, ἐν ἧ ἐκείνη τὸ θαυματουργοὶ ποταμὸς Κηφισὸς καὶ Νηλεὺς, ἐξ ὧν ἐκείνησαν οἱ νῦν Κηφισοὶ καὶ τῆς Εὐβοίας. Διότι περὶ τῶν καταρῶν τούτων λαλῶν Ἀντιγόνος ὁ Κερύστιος (Κερ. 78) λέγει, ἐπεὶ ὑπῆρχεν αὐτῇ Ἰταλικὴν. Τὴν παρὰ τὴν δὲ ταύτην Ἰταλικὴν τοῦ Ἀντιγόπου ἄλλος μὲν Ἀντιγὸν διορβοῖ (ὅρ. Ἀντιγ. Εκδ. Western), ἄλλος δὲ Ἀντιγὸν καὶ τελευταῖον ὁ Baumeister (Sk. σελ. 63) θεωρεῖ μὲν Ἰστιαϊκίδα, ἀλλ' ἐνιστῇ τὴν κατὰ τὸν Ἑρετρίαν.

Οἱ δὲ Στυρεῖς, ἐὰν τὴν χωρίαν αὐτῶν, ἀφ' ἧς τὰ Στυρεῖς κατεστράφησαν ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου (323 π.μ.) εἶχον οἱ Ἑρετρίεις (ὅρ. Στράβ. σελ. 446), ἠδύναντο

καὶ πρότερόν ποτε καὶ μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ πάλιν τὰ Σελήνην ἀναικισθῆσαν, ἡ ἀποτελῶσι δῆμον Ἑρετριέων.

Τὸ δὲ ἱστορεῖται καὶ ἡ Δύστος, εἰς ἃ ἀγορεύει τὰ ἐν τῷ λίθῳ πολλὰς καίματα Ζαρρ καὶ Δυστ, μετὰ δὲ Σούρων καὶ Ἑρετρίας καίματα, οὐ μόνον τοῦτου ἐνεκα δύναται νὰ ἰσθῶσιν, ὅτι ἕκαστον ἐν τῇ Ἑρετριῇ καὶ ἀπετίλουν ποτὶ θεοὺς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐνθα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀσπάζονται, δὲν διακρίνεται ἀκριβῶς, ἀνδρὲς ἕκαστον ἐν τῇ Ἑρετριῇ καὶ μοῖρας αὐτῆς ἀπετίλουν (βρ. Πλούτ. βιβλ. 13. καὶ Στέφ. Βυζάν. ἐν λ. Δύστος).

Οἱ δὲ Γρυγχίς οἱ ἄγριοι τοῦθ' ἔχον ἐκ τῆς τῶν πόρων ἀναγραφῆς γινώσκοντες, εὖς ἄλλαν μὲν ἐν Εὐβοίᾳ ἔβασαν, ἄλλοι δὲ ἐν Σύρῳ τὸν Πόρος ἀποκωλύσαντες (βρ. Lebas Voyen Gr., itin. σελ. 30), ἐνθα τυντὲ οὔσι τὰ μέγιστα τὰ στερηθῶσιν αὐτοῦ οἱ λεγόμενοι (βρ. Pauly ἐν λ. Gryneche καὶ Pape-Beuseler ἐν λ. Γρυγχίς), καὶ τελευταῖον αἰνιγματώδεις ἐκπρόχυσαν (βρ. Baumeist. Skiz. σελ. 72), μαρτυροῦσι τινὲς διὰ τοῦ λίθου τοῦτου, ὅτι οὐ μόνον ἐν Εὐβοίᾳ κατοικούν ἄλλὰ καὶ οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἑρετρίας καὶ τῶν Σκυρίων, μεθ' ὧν τρεῖς μὲν ἐν τῶν πόρων ἀναγραφῇ καταλέγονται (βρ. Ραγκ. Α. Η. 1. 466, 439, 487) καὶ τετράκις ἐν τῷ λίθῳ τοῦτου μετὰ τῶν περὶ τὴν Ἑρετρίαν πόλεων ἀναγράφονται. Καὶ ἐὰν οἱ Σκυρίαι εἰς τοὺς δῆμους τῆς Ἑρετρίας ποτὲ καταλέγησαν, δὲν εἶναι δυσχερὲς νὰ ἐννοήσῃ καὶ οἱ Γρυγχίς ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἐπαθόν, ἢ τῆς πόλεως αὐτῶν καταστραφέναι, οἱ διασωθέντες κατέφυγον εἰς τὴν Ἑρετρίαν καὶ δῆμον ἐσχημάτισαν. Ἐὰν δὲ τὸ χωρίον Ζάρρα, ὡς οὐχὶ ἀπίθανως εἰκάζεται, τὴν θέσιν τῶν Ζαρήρων κατέχει, δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅτι καὶ τὸ χωρίον Κριεῖδα, ὅπερ ἐν τῇ τῶν ἐγγχωρίων προφορᾷ Γκριεῖδα (Griselva) προφέρεται, κατέχει τὴν θέσιν, ἐνθα οἱ Γρυγχίς κατοικούν.

Καθὼς δὲ τὸ ἐθνικὸν Χαι εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἑρετριῆς τὰς Χοιρέας (Ἡρόδ. 6. 101.) ἄγει, οὕτως ἴσως καὶ τὸ ἐθνικὸν Αἰγ ἐδηγεῖ εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἑρετριῆς τὰ Αἰγίλια (Ἡρόδ. αὐτοῦθι) καὶ οὐχὶ εἰς τὰς Αἰγὰς. Ἐὰν δὲ τὸ ἐθνικὸν Πτεχ, ὡς ἐκ τοῦ λίθου αὐτοῦ καταφανέται, εἰς τὸν τόπον τῆς Ἑρετριῆς ἄγει, ἐνθα ἔκειτο ἡ λίμνη, ἐνθα καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ λίθῳ καίματα ἐθνικά Γρη, Ἐγρ, Παν, Πεν, Τε, καὶ τὰ Μαρ, καὶ Πω κ.λπ. εἰς τοῦτους τῆς Ἑρετρι-

κῆς ἡ δῆμους ἐν τῇ Ἑρετρίᾳ αὐτῇ πρέπει νὰ ἐδηγηθῶσιν.

Προσέχῃ δ' ἄξιον εἶναι, ὅτι καθὼς οἱ κατοικοὶ τῆς Ἑρετρίας ἀποικοὶ λέγονται ἐκ τῆς Ἀστικῆς καὶ Ἡλίδος ἢ Τριφυλίας (βρ. Στράβ. σελ. 443, 447, 448), εἰς οὗς βεβαίως προστεθῆσαν καὶ ἐγγυῶροι, οὗτοι τῶν ἐθνικῶν τοῦτον ἡ δημοτικῶν ἐνομάτων πολλὰ μὲν ἀγορεύει εἰς Εὐβοικῶν πόλεων ἐνόματα, πλείοστα δ' ἀγορεύει εἰς ἐθνικοὺς ἐμμελόμενους τῆς Ἀστικῆς ἢ εἶναι ὅμοια αὐτῶν κατὰ τὸν σχηματισμὸν, τινὰ δὲ καὶ εἰς τὴν Ἡλίδι αὐτῇ ἐδηγοῦσιν.

Καὶ εἰς Εὐβοικὰς μὲν πόλεις ἀγορεύει τὰ Αἰγ, Γρυ, Δυσ, Ζαρρ, Ἰοτ, Στυρ, Χαι, εἰς δῆμους δὲ δημοτικῶν τῶν ἐν τῇ Ἀστικῇ φαίνονται ἀγορεύει τὰ δημοτικὰ Παι, Σπο, Τυρ, Φη, σχηματισμὸν δ' ὅμοιον ἔχουσι τὰ δημοτικὰ ἐξ Αἰ, ἐξ Ἀ, ἐξ Ἀσ, ἐγ Νε, καὶ ἐκ Φηραι.

Εἰς δὲ τὴν Ἡλίδι ἐδηγοῦσιν ἀποτίσιν τὰ ἐθνικά Ἀγρ καὶ Μινθ, καὶ τὸ μὲν ἐθνικὸν Ἀγρ οὐχὶ πάντως δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τῆς ἐν Ἡλίδι πόλεως Ἀρήνης, ἥτις ἐλέγετο ἡ κατοικία τοῦ Ἀρερίως καὶ τῶν Ἀρερπηιδῶν καὶ τὸ ὄνομα ἕκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὄνομα (βρ. Στράβ. σελ. 347 καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ροῦ. 1. 13), ἀλλὰ τὸ ἐθνικὸν Μινθ ἢ Μινθθ, ὅπερ πολλὰς καίμας ἐν τῇ πλευρᾷ β' καὶ ἐξ ἐνόματος οὐδεμιᾶς πόλεως δύναται νὰ συμπληρωθῇ, ἐρμηνεύεται παραδόξως ἐκ τῆς παρὰ Στράβωνι (σέλ. 344) καίμας ἐν (ἐν Ἡλίδι) προφ. ἐστὶν ὅρος τοῦ Πύλου πλησίον ἐπὶ ὀνόματι Μινθης, οὐδ' ἀπομακρυνόμενος μετὰ τῶν παρὰ τῷ αὐτῷ Στράβωνι (σέλ. 434) κειμένων ἐποίκους δ' ἔχοντες Ἑρετρίαις ἀπ' Ἡλίδος. Ἐκ τῶν ἐποίκων τοῦτων ἰσχηματισθῇ, φαίνεται, κώμη ἐν τῇ Ἑρετριῇ ἡ δῆμος ἐν Ἑρετρίᾳ, τὸ ὄνομα ἔλκων ἐκ τοῦ ἐν Ἡλίδι ὄρους, ὅπερ ἀνωμαλίζετο Μινθης ἢ ὄρος Μινθης.

Ἄλλ' ἀντὶ τῶν ἀμφιβόλων καὶ τοῦτων καὶ τῶν ἀπὸ πῶν διδάσκουσιν ἡμᾶς ἴσως τὰ ὀρθὰ καὶ βέβαια μετὰ οὐ πολλὰ ἄλλοι λίθοι τῆς Ἑρετριῆς ἢ καὶ τοῦτου τοῦ ἑτέρου τεμαχίου. Νῦν δὲ τὴν λέξιν τοῦ λίθου αὐτοῦ ἀκολουθούσιντες, εἰκάζομεν, ὅτι οἱ ἐν ταῖς πλευραῖς β' καὶ γ' αὐτοῦ ἀναγεγραμμένοι οὗτοι εἶναι οἱ ἐμμελόμενοι πολῖται καὶ ἐρητοὶ τῆς Ἑρετριῆς, ἢ διὰ διαφορὰς τῆς γραφῆς καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναγραφῆς ἐν τῇ πλ. γ' ἀνοθεῖ τῆς ταυίνης ἀπεκρῖναι τῆς ἀναγραφῆς τὴν διαφορὴν ἐπεχῆν, ἥτις ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ἀναγκαιῶς

МЕЧНИКОВА

ἐν τῇ τῶν ἐργῶν ἀναγραφῇ. Ἐν γένει δὲ νομίζομεν, ὅτι δημοτικὰ τῆς Ἑρετρικῆς εἶναι τὰ κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένα ἔθνηκα ὄνόματα ταῦτα, σημαίνοντα τὰ μὲν δήματα κατ' ὄνομα, τὰ δὲ δήμους κατὰ τόπον. Ἐπαίδῃ δὲ κοινὰ εἶναι τὰ ὄνόματα ταῦτα εἰς ἀπώσεως τὰς πλευρὰς, διότι Ἀρχρ. κείμενον ἐν πλ. γ, κεῖται καὶ ἐν τῇ πλ. α, ἔπειτα ἐκ τούτου, ὅτι καὶ οἱ ἐν τῇ πλευρᾷ α ἀναγεγραμμένοι ἄνδρες ἐκ δήμων εἶναι τῆς Ἑρετρικῆς, οἰοῦσθετι καὶ ἐν ἡναι τὸν χαρακτήρα. Ἐπειτα δὲ ἐν ταύτῃ, ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ᾖσι, ὁ Χαιρεφάνης καὶ οἱ κοινοὶ αὐτοῦ, περὶ ὧν ἡ Νόμισμα αὐτοῦ ἀσφαλὲς μαρτυρεῖ, ὅτι δὲν ἦσαν πολῖται Ἑρετριῶς.

Ἡ ἐργασία αὐτῆς τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων ὑποβέβαι, ὅτι ὁ λίθος ἀνήκει εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ κρείττος τῆς Ἑρετρίας ἐν Κιβότῃ ἦν οὐχὶ μικρὸν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ὑπερβαίνει καὶ τὸ ἐπιγέγραμτα, περὶ οὗ ἐν αὐτῷ πρόκειται.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ λίθου δὲ ἔκκεται νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς ἐξ αὐτοῦ. Ὁ ἐν αὐτῷ ἀναγεγράφτος Ἀρχων Ἰπποκλῆς, μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους οὗ ἐνταυτὸς ἀρρίβεται ὡς ἀρχὴ τοῦ χρόνου τῶν ἀντιγράφων, οὗ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰπποκλῆς, ὅν πρῶτον γίνεσθαι γνωστὸν ὥστε ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ λίθου δύναται νὰ προκύβῃ. Οὕτε ὁ ἐν τῷ καταλόγῳ (6. στίχ. 46) ἀναγεγραμμένος Ἀμφικλῆς τοῦ δύναται νὰ διακριθῇ, ἐν εἶναι ὁ ἐν Ἑρετρίᾳ κατοικοῦν φίλος τοῦ φιλοσόφου Ἀρχεσίλαου (βλ. Διογ. Λαέρτ. 4, 6, 43), ἀκμαίαντος περὶ τὸ 300 π. Χ.

Ὁ λίθος εἶναι ἐλευθερός πάσης ῥωμαϊκῆς ἐπιδράσεως, τὸ δὲ ἔργον, περὶ οὗ ἐν αὐτῷ πρόκειται, εἶναι ἔργον πόλεως ἐλευθερᾶς τυράννων καὶ ρουρῶν ξενικῶν, πόλεως οὐκ ἐπὶ πόλεως καὶ εἰρήνης. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ψήφισμα τῶν Ἑρετριῶν, ὅπερ προσκαλεῖται τοὺς πολῖτας εἰς στεφανοφορίαν (C. I. G. 2141), διότι τῇ ρουρῷ ἀπέβλεπε τῆς πόλεως καὶ ὁ δήμος ἐκκαίματο τὴν ἐλευθερίαν, ἐτέθη ὑπὸ Βοικηλίου εἰς τὴν Ὀλ. 445, 4, (197 π. Χ.), ὁ προσκεῖμενος λίθος ἤδυντο νὰ τεθῇ ἰσως εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς ἐτέθη καὶ τὸ περὶ Θεοπέμπτου ψήφισμα (βλ. Παγ. Α. Η. 689). Ἀλλ' ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναγλύφου, ἡ στοιχελὸν γραφὴ καὶ ἡ ὀρθογραφία καὶ ἡ ὕψος τοῦ λόγου ὑπερβαίνει, ὅτι ὁ λίθος ἀνήκει εἰς πολλὰ προτέρους χρόνους. Μετὰ θέρους ἡδύ-

νατοίς νὰ θέσθ τὸν λίθον εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ πρίγματα τῶν Ἑρετριῶν διεκρίθητο ὁ Ἑρετριῶν φιλόσοφος Μενέδικος, ὅστις κατὰ διανοήν τὸν Λαέρτιον (2, 47, 17) πολλὰς ἐχρημάτισε πρόβουλος. Ἐν δὲ τῷ ὅτι αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατῆ προταθῆναι ψήφισματι εἰς τὴν κατὰ τῶν Γαλατῶν νίκην (278 π. Χ.), οὗ τεμάχιον διέδωκεν ἡμῖν ὁ Λαέρτιος, ἀπαντῶμεν, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ λίθῳ, μετὰ βουλή: καὶ δῆλα στρατηγὸς καὶ πρόβουλος.

Ἀλλ' ἰσως ὁ λίθος ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, εἰς ἣν ἀνήκουσιν αἱ μισθώσεις τῶν Αἰωνένων (325 π. Χ.) καὶ Πειραιῶν (321 π. Χ.), τοὺλάχιστον τε ἐν αὐταῖς κατὰ τὰς ἐκείθεν Αἰωνεῖς τὴν Φιλαεῖδα, ἐκατὰ τὰς μισθώσεις Πειραιεῖς τὴν παραλίαν δὲν φαίνονται οὐδόλως ἀνώτεροι τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ λίθῳ κατὰ τὰς Χαιρεφάνης ἐπαγγελίας. Ἑρετριῶν ... ἐξέστη τὴν λιμὴν τὴν ἐν Μιτέχαις. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδιώθησαν οἱ τύραννοι ἐξ Ἑρετρίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (310 π. Χ.) καὶ οἱ Ἑρετριεῖς συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τοὺς Φιλίππου. Ολίγον ὕστερον (312 π. Χ.) οἱ Ἑρετριεῖς φαίνονται σύμμαχοι τοῦ Ἀντιγόνου κατὰ τοὺς Κασσίου. Τῷ 300 π. Χ. ἀκμαίαν ἐν Ἑρετρίᾳ ἡ πίστις, ὡς τε ὁ φιλόσοφος Ἀρχεσίλαος τὴν δ' αὐτὴν αὐτοῦ παρακαταθέσει περὶ τῆς Ἑρετρικῆς Ἀμφικλῆς. Ολίγον μετὰ ταῦτα διενθύνει τὰ πρίγματα τῶν Ἑρετριῶν (278 π. Χ.) ὁ φιλόσοφος Μενέδικος. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἤδυντο ἀληθῶς ἡ πόλις Ἑρετρία νὰ βουλεύεται περὶ ἐλαχίστης λιμνῆς, ἐν μεθόνη τὴν ἐκ τῶν λιμναζόντων ὕδατων ἀπὸ λαχθεῖσθαι γὰρ, ἰδιώτης δὲ τις Χαιρεφάνης νὰ ἀναλίσθῃ ἰδίως ἀναλόμενον ἔργον τοιοῦτον, ὅποιον μετὰ γὰρ αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης ἤδυντο νὰ ἐπιχειρήσω. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐποχὴν ἦν καὶ ἡ ἀνακρίσις τῶν πόρων τῆς Κωπαιδος, ἢ καὶ Χαλκιδεῖς Κρήνη, ὁ ἀποκρίτης ἐπεχείρησεν ἐπὶ Μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ (326-323 π. Χ.) νὰ διατρέψῃ, καὶ ἀπὸ τῆς τῆς Κωπαιδος ἐργου καὶ τοῦ βουλευμάτος τῶν Ποιωνων ἀνέσται πως τὸ τῶν Ἑρετριῶν, ὅπερ ἀνετίθη ὁ Ἀμφικλῆς. Ὡστε ὁ λίθος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πρίτε νὰ τεθῇ μεταξύ 340 καὶ 278 π. Χ.

Π. Εὐσταθίου.

Ἀριθ. 405.

(Ὅρα πίν. 49. γ)

Τὸ ἐπὶ τοῦ πίν. 49 ἀπεικασμα γ παριστάνει μολύβδινον πέταλον, ἑστὸν ἐν Ἀττικῇ. Ἀπεικονίσθη δὲ κατὰ τὸ μέγεθος ἔγχυμα. Εἶναι δὲ τώρα ἐν τῇ ἐν τῷ Βαρβακκίῳ συλλογῇ εἰς δύο τεμάχια κεκομμένοι, ἀλλως δὲ οἷον. Οἱ πρώτοι 4 στίχοι εἶναι ἐπὶ τῆς μίζης τοῦ ἐπιφανείας καὶ οἱ ἄλλοι 4 ἐπὶ τῆς ἄλλης. Φανε-

ρὸν δὲ, ὅτι ἐμμετρον λόγον καὶ ἑτοιμον ἦδη, ἀλλὰ δι' ἄλλα κύρια ὀνόματα, μεταχειρίσθη ὁ γράψας, δι' ὃ καὶ δὲν κατώρθωσε τὴν εὐρυθμίαν· διότι ἂν ἀναγράψωμεν μικροῖς γράμμασι τὸ ὅλον κείμενον καὶ διαίρεσωμεν τοὺς στίχους ὅπως πρέπει οὕτως

Δῆσσι ἐγὼ Σωσικλείαν καὶ (1 κ) τήματα καὶ μέγα κύδος
καὶ πρῶτον καὶ νοῦν, ἐχθρὰ δὲ φίλοισι γένοιτο.
δῆσσι ἐγὼ καὶ νῦν ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντα
δεσμοῖς ἀργαλίους τὸν δ' Ἑκάτεϊ χθονίαι
Σωσικλείαν
καὶ Ἐρινύσιν ἡλιθιώνας

βλέπομεν τὸν πρῶτον στίχον κακόμετρον ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι καὶ ἔκτενονόμενον πως διὰ τοῦτο εἰς ἐπτάμετρον δακτυλικόν, τὸν τέταρτον δὲ ἔχομεν πεντάμετρον μὲ τὴν ἐν οὐ θέοντι μακρὰν συλλαβὴν λ ε ι. Ὑστερον ἔρχονται τὰ ἀνάποδα δύο κύρια ὀνόματα γυναικῶν, καὶ, ἂν δὲν σφαλῶ, ἐκ τούτων ἡ Βιττώ ἐβαλε καὶ ἔγραψαν τὴν κατὰ τὴν Σωσικλείαν· ἀλλὰ διὰ τί δὲν ἐτέθη τὸ τῆς Σωσικλείας κατ' αἰτιατικὴν μὲ ἑλλειψίν τοῦ εὐκόλως νοουμένου ἔθηκε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀντιπαρετάχθησαν τὰ δύο ὀνόματα ὁρᾷ ὡς κτειναῖρα μαχόμενα;

αὐτὰ τὰ ἡεῦρε ἡ παλαιὰ μαγικὴ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἑα Σολομωνική, ἡμεῖς ἔχον ἡμεῖς μόνον ἐτι παρατηροῦμεν, ὅτι τὰ τελευταῖα καὶ Ἐριν. ἡλιθιώνας δὲν ἀπτελοῦν εἰμὴ δευτέρον ἡμιστίχιον ἑξαμέτρου, (τὸ σπείον καὶ εἰς ὁλόκληρον στίχον, καλὸν κακόν, ἡμπορεῖ να συμπληρωθῇ, ἂν συμπαραληφθῶσιν ὡς προτερα εἰς τὸ μέτρον καὶ τὰ παρεμβεβλημένα «Βιττώ Σωσικλείαν») καὶ εἰ τὸ ἐπίθετον ἡλιθιώνη, τὸ πρῶτην τῶν ποσῶν ἐμφανιζόμενον, φαίνεται δελοῦν τὴν ποιοῦσαν τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Α. Κομμανοῦδης.

Ἀριθ. 406.

(Ὅρα πίν. 49, δ καὶ σημ. εἰς τὸν ἀριθ. 407)

Μικίωνα ΕΙ
ἐγὼ ἔλαβον
καὶ ἔθηκεν
τὴν γλῶσσαν
5 καὶ τὴν ψυχὴν
καὶ τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς πόδας
καὶ, ε[?] τι μέλει
ὑπὲρ Φίλων
40 νος φθέγγεσθαι
βῆμα πονηρόν,
ἡ γλῶσσο' αὐτεῖ

μόλυβδος γίνον-
το. Καὶ κέντησον

15 αὐτοῦ τὴν γλῶσ-
σαν. Τὰ χρήματα, ἃ
ἔχει ἡ χειρὶς, ἄ-
χωρα καὶ ἄμοιρα
γίνοντο.

20 λόγιον

Ἀριθ. 407.

(Ὅρα πίν. 49, α)

Μικίονα ἐγὼ ἔλαβον καὶ
ΚΑΙ ἔδῃσα τὰς χεῖρας καὶ
τοὺς πόδας καὶ τὴν γλῶσσαν
καὶ τὴν ψυχὴν καὶ, εἰ τι μέλλει Ε
5 ὑπὲρ Φιλωνος ῥῆμα μοχθρὸν
ν φθίνεσθαι, ἢ γλῶσσα αὐτοῦ
μόλυβδος γένοιτο. Καὶ κέν-
τησον αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν. Καὶ
εἰ τι μέλλει ἐργάζεσθαι, ἀνόνη.

10 τα αὐτὰ γένοιτο καὶ ἄχωρα
καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῇ αὐτῷ
ἔσταντα γένοιτο. Ἰπποκρί-
την καὶ Σακράτην ἐγὼ
ἔλαβον καὶ ἔδῃσα τὰς

15 χεῖρας καὶ τὰς πόδας καὶ
τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυ-
χὴν καὶ, εἰ τι μέλλουσιν
ὑπὲρ Φιλωνος ῥῆμα μοχθ-
ρὸν ἢ παντὶ φθίνεσθαι

20 ἢ κακὸν τι ποιεῖν, ἢ γλῶσ-
σα αὐτῶν καὶ ἡ ψυχὴ μόλυ-
βδος γένοιτο καὶ μὴ δύναιντο
φθίνεσθαι, ἀλλὰ
τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν

25 αὐτῶν κέντησον. Καὶ εἰ τί
αὐτοῖς ἐσθιῖν ἢ μέλλει τι εἶναι
χρήματα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία,
ἅπαντα ἀνόνητα καὶ ἄ-
χωρα καὶ ἄμοιρα πάντα

30 αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφανῇ
αὐτοῖς ἔσταν.

Ἀριστὸν ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδῃ.

σῶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας
καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυ-
35 χὴν καὶ μὴ δύναίτο ὑπὲρ Φί-
λωνος εὐθύνεσθαι ῥῆμα ποι-
νηρὸν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὐτῆς μό-
λυβδος γένετο. Καὶ κέντησεν
αὐτῆς τὴν γλῶσσαν.

Αἱ ἀνωτέρω ἀρ. 406 καὶ 407 ἀρα εἴτε καταδέ-
σεις εἶναι ἐγκεκραγμένα· ἐπὶ μολύβδινον ἐλασμα-
τιον, τὰ ὅποια ἀπεικονίσθησαν κατὰ τὸ φυσικὸν μέ-
γεθος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πύραυλος (φ. α καὶ β). Τὰ ἐλά-
σματα ὑπάρχουσι ἐν τῇ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ συλλογῇ.
Ἦσαν δὲ ὡς χαρτίον εἰληγμένα (πρὸς Μιντ. Κά-
σιον 46, 36), καθὼς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξυπλό-
νοντο αἱ ἐπιστολαί, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἔμενον ἐν τῇ
ἐξωθεν ἐπιφανείᾳ. Ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἐπιφανείᾳ, ὅση εἴναι
καθαρά, δὲν ὑπάρχουσι γράμματα. Ὁ τόπος, ὅπου τὰ
ἐλάσματα εὐρέθησαν, ἡγνοεῖτο· ἀλλ' ἅμα μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ Πιττάκη ἀνοιχθέντα ἀνεγνώσθησαν καὶ
ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ ὑπάρχουσι τοιαῦ-
τα ἐλάσματα, ἐκφανίσθη δὲ ὁ μακρὸς Πειραιῶς ἀ-
ναγκῶν αὐτὰ καὶ λέγων, ὅτι εὐρέθησαν ἐν τάφοις
Πειραιῶς. Καὶ ἐν τῷ σχεδίῳ ἀναφοράς τοῦ Πιττάκη
πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον (Μάρτ. 1861 πρ. Γ. Ε. 2838)
ὑπάρχει σημείωμα ἐν παρενθέσει μὴ προστεθὲν ἐν τῇ
ἀναφορᾷ, ὅτι ἀνεπίγραφον μολύβδινον ἐλασμα ἐκομί-
σθη ἐκ Πειραιῶς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Καὶ βεβαίως εἶ-
ναι τὸ ἐν τούτῳ. Τὸ πάχος αὐτῶν εἶναι πολλὸν μι-
κρότερον χιλιοστοῦ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

Μολύβδινα ἐλάσματα ἔχοντα ὁμοίαν ἀράς καὶ κα-
ταδέσεις εὐρέθησαν ἄλλοτε ἐν τάφοις Ἀθηνῶν καὶ
Πειραιῶς καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ ὑπαρχεῖ τῶν
ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν (Ἀρ. 538, 539, 1034), ἀλ-
λ' ἐν αὐτοῖς ἡ ἀνάγνωσις ἐν βραίει ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς
τὰ ἀριστερά, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις. Καὶ ἐν τῇ ἀ-
νωτέρῳ ὑπ' ἀριθ. 405 δημοσιευθῆναι ἐλάσματι τῷ ἐν
τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Βασιλικῷ μίᾳ μόνῃ λέξει, τὸ
ὄνομα Σωσιθέλου, φαίνεται πως γεγραμμένου οὕτως.
Ὁ ἡμέτερος μέγας ἐγνωρίζε, φαίνεται, ἐκρίβεισερον τὴν
πέφυκιν, δι' ἣς αἱ ἀραὶ καὶ καταδέσεις δύνανται νὰ ἀ-
νεργήσονται. Διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ἡμέτερα γράμ-
μα δοξάζουσιν, ὅτι αἱ καταράν αὐτῶν τότε μόνον, ὡς
λέγομεν, πύκνουν, ὅταν τὸ ἀρκούν ἐνδυμὰ τὸν φο-
ροῖον ἀνέποδα· ἄλλως ἡ καταράν αὐτῶν μένει ἀτε-
λεσφόρητος. Ὡς κατὰ τοιαύτην τινὰ δοξαν καὶ ὁ
ἡμέτερος μέγας ἐγράψεν οὕτως τὰς ἀράς τὸν καὶ ἀνά-
ποδα τὸ ὄνομα Μικίωνος κτίθεν ἐν τῷ μικρότερον ἐ-
λάσματι. Ἀναμριβόλης δὲ καὶ τὰ δύο ἐλάσματα ὑπὸ
τοῦ αὐτοῦ μέγους ἐγράψαν, ἀν καὶ ἐν τῇ τῶν γραμ-
μάτων στροφῇ παρατηρεῖται διαφορὰ τις ἐν αὐ-
τοῖς. Καὶ ταύτην καὶ τὰ σφάλματα καὶ ἐπανορ-
θώματα τοῦ γράψαντος δεκνύουσιν ἐκρίβειν τὰ ἐν
αὐτῇ τινὰ ἀπεικάζοντα, καὶ εὐχερῶς ἀνακαλύπτου-
νται καὶ νοοῦνται.

Ὁ Φίλων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ μέγας ἐνεργεῖ κατὰ
τοῦ Μικίωνος καὶ τῶν λοιπῶν, εἶναι τῶν πλουσιῶν
ἐκείνων, περὶ ὧν ὁ Πλάτων (Πολιτ. 2. σελ. 364) λέ-
γει, ὅτι οἱ εὐχόμενοι καὶ μάνταις πορεύονται εἰς τὰς
θύρας αὐτῶν ἐπείγον, εὐς ὅτι παρὰ οἷον δύναμις
ἐκ θεῶν πορίζομένη θυσιῇ τε καὶ ἐπωδαίᾳ καὶ ἐπ-
παγωγαῖς τισι καὶ κατὰ τοὺς ὁμοίους τοῦ θεοῦ πείθουσι
ἄλλοις ὑπηρετεῖν. Διότι καὶ ταύτης ἀράς τοῦ μέγους
ἡ τοῦ Μικίωνος γλῶσσα δὲν ὀρθῶν ὅσον εἶδει, φαί-
νεται, καὶ ἀνάγκη γενομένη ἐκ τῆς καὶ ἑλλῶν τὴν
γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ Φίλωνος, συμπερι-
έλαβεν εἰς τὴν ἀρὰν καὶ πάλιν τὸν Μικίωνα.

Ὁ Θεὸς δὲ ὑπηρετῶν τὸν μέγαν εἶναι ὥς ἡ ἑ-
κάστη καὶ ταύτην διατάττει νὰ κεντήσῃ τὴν γλῶσ-
σαν τῶν καταδεομένων, ἥτις νὰ κήρῃ αὐτὴν, ὡς λέ-
γομεν σήμερον· ἢ νὰ ἐκρίβειν, καθὼς ἐκράς κα-
τεῖναι (Εὐρ. Ἐκείβ. 1171), καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν
ψυχὴν. (Ὁρ. περὶ τῶν θεῶν τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς
μαγείας καὶ ἐν γένει περὶ μαγείας παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις Ἑλλήσιν τὸ ἐν τῷ ἀρχαιολ. λεξικῷ τοῦ Pauly
πολύτιμον ἄρθρον Μαγεία καὶ πρβ. K. F. Herm. G.
Alt. § 42, 18.)

Οἱ ἐν τοῖς τάφοις, ἐν αἷς εὐρίσκονται τὰ ἔχοντα
τὰς ἀράς ἐλάσματα ταῦτα, ἀναμριβόλης ἔχουσι σχε-
σιν τινὰ μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἀραῖς ἀναφερομένων, ἀλλὰ

δὲν ἐξέστη ἡ δέουσα προσοχὴ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῶν ἀνομιμασίων αὐτῶν. Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευμένῳ σχεδίων τῆς ἀναφοράς τοῦ μακαρίτου Πιττάκη μνημονεύονται καὶ στήλαι ἐπιτόμιοι ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῶν. Τούλάχιστον κατὰ τὸν Πλάτωνα (Νόμ. 41. σελ. 933.) οἱ φαρμακεῖς τὰ κήρινα μιμή-

ματα, δι' ὧν ἐπειθον, ὅτι ἤδυναντο νὰ φεργήσωσιν ἐπὶ τοῦ φαρμακασμένου, ἐθετον μὲν εἰς τὰς τριόδους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς θύρας καὶ εἰς τὰ μνήματα τῶν γονέων ἐκείνων, οὗς ἤθελον νὰ μαγεύσωσιν.

II. Εὐστρατιάδης.

*Α'ρίθ. 408.

(Ὅρα πίν. 50. δ)

Ὁ λίθος δ' ἐν πίν. 50. δ κατὰ τὸ σχῆμά του ἀπεικονίζεται εἶναι λευκός, μήκους 0,576, ὕψους 0,292, πλάτους 0,090. Ἀνσκόφη ἐν Βουσιτίᾳ μετὰ τοῦ Δοδρένας καὶ Ἀρμακίστου οὐκ ἔχει πρὸ πολλοῦ, νῦν δ' εὐρίσκεται ἐν τῇ Βερδινείᾳ, ἀγρασθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρχαι-

ολογικῆς ἐταιρίας.

Ἐκαστος τῶν ὀκτὼ στίχων τοῦ λίθου εἶναι καὶ τέλειος ποιητικὸς στίχος ἐν μέτρῳ Φαλακκίῳ, καὶ τὸ ὅλον, ἀναθηματικὸν ὃν ἐπιγράμμα, ἀναγινώσκεται οὕτως:

Ὡ καὶ τοῖστα Κύπριος λιγείης,
Θεσπιάς Ἑλικωνιάσι ναίων
Ναρκίσσου παρα κήπον ἀνθέοντα,
Ἠλίκους· τὸ δέ τοι δίδομι δέξο
ἑλκυστίνην Ἀδριανὸς ἄρκτου,
ἐν αὐτῷ κἀνεν ἵπποθεν τυγχεύσας·
οὐδ' αὐτὸν χάριν ἀντὶ τοῦ σάφρων
πνέουσ' οὐρανῷ, ἀπ' Ἀφροδίτης.

Ὅτι δ' ἐν τῷ 6. στίχῳ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι ὁ βασιλεὺς παρὰ ὁ περίφημος αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλ' ὁ περιπορευόμενος καὶ εὐεργετὴν τὴν Ἑλλάδα θὰ ᾔλλοι ποτε καὶ εἰς τὰς Θεσπιάς, καὶ θὰ ἀνεκρέμασεν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἐρωτος τὸ ἀνθρωπίνου ἄρκτου, ἐγὼ δὲν ἀμφοδάλω, τὸ μὲν διότι ἐπιγραφὴ ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Graecarum ὑπ' ἀριθ. 1644 ἐκτυπωθῆσα λέγει αὐτὸν εὐεργέτην τῶν Θεσπιέων καὶ κτίστην, καὶ οὕτω υποσχεμαίνει ἐπιτόμιαν αὐτοῦ ἐκεῖ, τὸ δὲ ἡξευρομένη καὶ ἀλλαχόθεν, ὅτι ἡγάπα πολὺ ὁ ἀνὴρ τὸ κυνήγιον καὶ ῥητὸς ὅτι ἄρκτον ποτὶ ἐφρόνους μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς τοῦ Σπαρτιανῶν χωρίου (ἐν βίῳ Ἀδριανου κεφ. 20). Oppidum Hadrianotheras in quodam loco, quod illic et feliciter esset venatus et orsani occidisset aliquando, constituit. (Τὰ αὐτὰ ὀλίγον διαφορικῶς παραδίδει ὁ Δίων Κάσιος, ἡ μάλλον εἰπεῖν ὁ ἐπιτομικὸς τοῦ Σιπριλίου ἐν βιβλ. 69 κεφ. 10). Ἄν δὲ τὸ ἀνακτεῖν ἐν Θεσπιάς ἀρκτοῖσιν ἄρκτου εἶναι τῆς ἄρκτου τῆς φονεὸς ἐῖς ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐκτίσθησαν αἱ Ἀδριανῶν θύραι (ἐν Νουσίᾳ κατὰ τὸ ἀνω-

τέρω χωρίον τοῦ Δίωνος Κάσιου καὶ κατὰ τὰ σωζόμενα νομίσματα) ἡ ἄλλη τις ἄρκτου ἄλλοῦ φονευθεῖσας καὶ δὴ ἐν Ἑλλάδι καὶ παρὰ τὰς Θεσπιάς αὐτὴ εἶναι σχεδὸν ἀδιέφορον καὶ δὲν τὸ ἐξετάζομεν. Ἐν δὲ τῷ 2 γ'. στίχῳ Ἐναρκίσσου κήπους εὐρίσκομεν οὕτω πως μνημονευόμενον ἐν τῇ Πανσανίᾳ (9, 31, 7). Θεσπιέων δὲ ἐν τῇ γῇ Δονακίων ὅστιν ὀνομαζόμενος ἐν ταῖς ἐσθ. Ναρκίσσου πηγῇ, καὶ τὸν Νάρκισσον ἰδεῖν ἐς τοῦτον τὸ ὕδωρ φασὶν κτλ. — Ὅστι δὲ μάλιστα θέλομεν ν' ἀναγνῶθῃ εἶναι τοῦτο, ὅτι οἱ στίχοι τοῦ ἐπιγράμματος, συστήσαντες ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου αὐτοκράτορος καὶ οὐκ ἄλλου, οὐλικὸν πινος σιγχοπλόκον Ἑλλήνων. Τὸ ἑκάστης λοιπὴν πρῶτον οὕτω γυμνὸν καίμενον ἐν στίχῳ, ὁ ποιοῦν τὴν φανερῶν ἐπειτα γνωστὸν εἶναι ἐξ ἄλλων τὰ παλαιῶν μαρτυριῶν καὶ ἐκ τοῦ Δίωνος (Εἰς 3). Εἰς ἥτο δ' ἀνὴρ γρῦσι φιλόλογος ἐν ἐκτέρῃ τῇ γλῶσσῃ, καὶ τινα καὶ περὶ καὶ ἐν ἐπεισὶ ποιήματα παινεύσας καὶ ταλῶσι φιλοτιμία τε γὰρ ἀπλῶς ἐχρητο καὶ κατὰ τοῦτο καὶ τὰλλα πάντα καὶ τὰ βραχυτάτα ἐπετή-

ἔχουσιν. Καὶ οὕτως σώζονται 5 αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἀπογραφῇ ἐπιγράμματα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸ ἐξῆς τοῦ ἱερουμένου χωρίον (8, 11, 8), «στῆλαι δὲ εἰσιν ἐπὶ τῷ μνημαίῳ (τοῦ Ἐκμανώνδα ἐν Μαντινείᾳ) ἡ μὲν ἀρχαία καὶ ἐπιγράμματι ἔχουσα Βοιωτίων, τὴν δὲ αὐτὴν τε ἀνέθηκεν Ἀδριανὸς βασιλεὺς καὶ ἐποίησε τὸ ἐπιγράμμα τὸ ἐπ' αὐτῇ τοῦτο, λέγω, τὸ χωρίον μὴ κάμνει κατ' ἐπιγραφὴν νὰ θεωρῶ καὶ τοὺς ὅκτω σήμερον ἐκδομένους Φαλαγγίους στίχους ὡς ὑπ' Ἀδριανοῦ ποιηθέντας.

Τίλος πρὸς ἐκείνους δοτὶς εἰς τὸ ἄλφ' μέγαν ὄγκον τοῦ λίθου ἀπιδὼν ἤθελεν ὑποπευθεῖν, ὅτι δὲν εἶναι τὸ

μνημαίον ἀξίου βασιλέως καὶ βασιλῆως τῆς κοσμοκράτορος Ῥώμης, λέγομεν ὅτι ὁ μέτριός του ὄγκος συνηγορεῖ, καὶ πολὺ ὑπάρ τῆς εὐδιακρισίας τοῦ ἀναθέντος, ὅστις, ἂν καὶ βασιλεὺς, δὲν ἤθελε νὰ καταλαμβάνῃ πολὺν χώρον ἡ ἐπιγραφὴ του, ἐντειγχιζομένη ἐν ναῷ θεοῦ πολυθαμίστῳ καὶ πιθανῶς κατασκευεῖ ὑπ' ἀναθημάτων. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λίθου λελαφευμένον πινακοειδὲς ἡ δελτοειδὲς σχῆμα εὐρίσκεται πολλὰκις ὅμοιον ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ αὐτοκρατορικῶν μνημαίων.

Σ. Α. Κουμανούδης.

Ἀριθ. 409.

(Ὁρα πίν. 50. γ)

[Τὰδε ἐπράθη ἐπὶ]

.

.

. I]

ΔΠΤΗ[Τ]

Ἐπικαρπία ἐν
Θρίᾳ.

. II

ΔΔ

Ἐπικαρπία
Ἀλφειῶ.

5

Κεφάλαιον σὺν ἑκωντῶσις

XXXXΠΗΗΔΔΤΤΤΤΤΤΤΤ

Πολυστράτου τοῦ Διο[. . .]

Ἀγκυλῆθεν

ΤΤΤ

ΗΗΗΤ

Πιστός.

10 Τ]

ΔΔΔΔΤ[Τ]

Ἐπικαρπία Ἀλφειῶ.
κυλῆσι.

Κεφάλαιον σὺν ἑκωντῶσις

ΗΗΔΔΔΔΠΤΤΤ

Κηριστοδύρου μετοίκου ἐμ Πειραιεῖ

15 ΤΤ

ΗΠΔΠ

Θρῆττα.

ΤΤΤ

ΗΔΔΔΠ

Θρῆττα.

ΤΤΤ

ΗΠΔΔ

Θρῆξ.

ΤΤΤ[ΤΤ]

ΗΤΗΔΔΔΔΔ

Σύρος.

ΤΤΤ

ΗΠ

Κάρ.

20 ΤΤ

Η[Π]ΔΤ

Ἰλλυριός.

ΤΤΤΤ

ΗΗΔΔ

Θρῆττα.

ΤΤΤ

ΗΔΠ

Θρῆξ.

ΤΤΤ

ΗΔΔΔΔΤΤΤΤ

Σκύθος.

ΤΤΤ

ΗΔΔΤ

Ἰλλυριός.

25 ΤΤ

ΗΠΤΤΤ

Κόλλος.

ΗΤ ΗΡΔΔΤΗΗΤ
 Τ ΡΔΔΤΗ
 ΗΤΗ ΗΗΗΗ
 Τ ΗΗΤ
 30 [Τ] ΡΔΔ...

Καρ παῖς.
 Καρικόν παιδίον.
 Σύρος.
 Μελιττ...
 Λυδ[ε]ς.

Τὸ ἀνωτέρω τεμάχιον εἶναι μὲν πάντα κολοβόν, ἀλλὰ καὶ ποιοῦντες ἐν εἶναι πολὺ τιμω. Νῦν πρῶτον ἐμφανίζεται ἡμῖν λίθου τεμάχιον, ὅπερ περιέχει σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἀναφερόμενα ἐπώνια, τὰ ὅποια προσκατεβόλουν ἐπὶ τῇ ὥνῃ, καὶ διδάσκει ἡμᾶς τὴν πρὸς τὴν τιμὴν τῶν πιπρασκομένων πραγμάτων ἀναλογίαν αὐτῶν, ὅτι οἱ γραμματικοὶ ἠγνοῦν ἢ δὴν ἠδύναντο νὰ ὀρίσωνται ἀκριβῶς. Ὁδηγεῖ δ' ἐνταύτῃ εἰς τὸ νὰ ἀνακαλύψωμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ καὶ ἐν δυσὶν ἄλλοις περὶ τῶν τιμῶν τῶν κληθέντων Ἑρμοκοπιδῶν πρόκειται.

Τὸ τεμάχιον εἶναι ἐκ τῆς ἰριστερᾶς γωνίας στήλης λίθου πεντελικοῦ, ἔχου' ἡς πάχος 0,14. Εὐρίθῃ δὲ τῷ 1864 ἐν τῇ Ἰσοπεδούσῃ τῆς μικρᾶς πλατείας τῆς γενομένης μετὰ τὸν μεγ. ἑλ. στρατῶνος καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ταζιερῶν, τῆς καὶ μὲν παρὰ τὴν πόλιν τῆς ἀγορᾶς, αὐτοῦ ἐκεῖ περικύβητο, εἰς αὐτὸν τὸν ἐκκλησιαστικὸν τοῦ προσήτου Ἱλίου (ὅρ. Mom. Ath. Christ. N. 101, 402.), ἔκειτο δ' ἐκτοσεῖς τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ πύργῳ τῶν ἀνέμων. Ἀν δὲ ἐν τῇ μετὰ ἀντεγρῆρῃ ὑπὸ τινος τῶν ἡμετέρων ἢ ἀλλοδαπῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐδημοσιεύθῃ που ἤδη, ἀγνοοῦμεν. Ἀπεΐκασμα αὐτοῦ παρασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῆς καλλιγραφίας Γεῖδβα δις μικρότερον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ πίνακος 50, γ. Ἡ γραφὴ εἶναι τῆς πρὸ Εὐκλείδους γραμματικῆς καὶ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Σ' ἡ στήλῃ, εἰς ἣν τὸ τεμάχιον ἀνέκει, πίπτει μετὰ τῶν Ὀλ. 86 καὶ 94,2 (433—403 π. X.).

Ἐν τῷ τεμαχίῳ κεῖνται κιοηδὸν τὰ πρᾶντα, εἶναι δὲ ἐπικαρπία καὶ ἀνδράποδα ἢ οἰκίας. Εἰς τοὺς οἰκίας ἀνέκει καὶ ὁ ἐν τῷ 9 στίχῳ Πιστός, ἀπὸ τοῦ τρόπου οὗτω καλούμενος (ὅρ. Φωτ. βιβλ. σελ. 532 ὁ Bek.) καὶ τὸ ἐν τῷ 30 στίχῳ κολοβὸν ὄνομα Μελιττ. ὀνόματα νὰ σημαίνῃ Μελιτταίος, γεγραμμένον διὰ δύο τ, ὡς γράφεται ἐνίοτε καὶ τὸ Μελιτταῖος, ἀπὸ τοῦ γένους οὗτω καλούμενος, καθὼς καλοῦνται

καὶ πάντες οἱ πρὸ αὐτοῦ Θραξ, Σύρος κ.τ.λ. ἀλλ' ἴσως σημαίνει Μελιττα. Ὁ ἔσχατος ἐκαλεῖτο Λυδός, ὡς ἐκ τῶν λευφῶν ἀναμφισβητῶς συμπληροῦται.

Ἀπέναντι ἐκάστου τῶν πρᾶντων κεῖνται, ὡς βλέπεται τις, κατ' ἀριστερὰν δύο ἀριθμοί, οἱ δὲ μὲν ἐγγύτερος εἰς τὸ ὄνομα μείζων εἶναι τοῦ ἀνωτέρου κεμένου. Ὅτι οἱ μείζονες τῶν ἀριθμῶν τούτων σημαίνουν τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων, οἱ δὲ κατ' ἀριστερὰν κεῖμενοι μικρότεροι τὰ ἐπώνια, τὰ ἐν τῷ 5 καὶ 12 στίχῳ ἀναφερόμενα, εἶναι ἀναμφισβητοί. Ἡ δὲ ποσότης ἢ ἐν τῷ 13 στίχῳ ἀκολουθοῦσα εἰς τὴν ἑκφρασιν κεφάλαιον σὺν ἐπωνίοις, τὰ μέρη πάντα εἶναι ἀναμφισβητοί, περιέχει οὐ μόνον τοὺς μείζονας ἀριθμούς τῶν τιμῶν, εἰς οὓς τὸ κεφάλαιον ἀναφέρεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς μικρότερους, εἰς οὓς ἀναφέρονται τὰ ἐπώνια.

Τὰ ἐπώνια ἀναφέρονται οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοί, καὶ ὁ μὲν Πολυδεύκης (7, 15.) λέγει ἁπλῶς, ὅτι εἰναι τὰ καταβαλλόμενα ὑπὲρ τῶν πιπρασκομένων τέλη, ὁ δὲ Ἀρροκρατίων, παρ' ᾧ ἡ λέξις γράφεται ἐπώνια, λέγει, ὅτι εἶναι τὸ ἐπὶ τῇ ὥνῃ καταβαλλόμενον τέλος, θέλων δὲ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἀναλογίαν αὐτοῦ πρὸς τὴν τιμὴν τῶν πιπρασκομένων προσθέτει εἰς τὴν ὥνῃ τὴν πέμπτου. Τῶν δὲ Σαγουμεριανῶν λεξικογράφου εἰς (ἐν Bek. Anecd. p. 255) ἐρμηνεύουν τὴν λέξιν καὶ θέλον ἐν προσδιορίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀναλογίαν λέγει, ὅτι εἶναι ἐπὶ τῇ ὥνῃ προσκατεβαλλόμενα, ὡς ἐκαστοὶα τινες. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἁλλοῦ τῶν Σαγουμεριανῶν λεξικογράφων (ἐν Bek. Anecd. p. 40) ἔπων ἐκαστοῦ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσθετὸν ἐκαστοῦ χρίσας ὄνομα, ἀλλὰ περὶ τοιούτων ἐπωνίων δὲν δύναται νὰ ᾖ ἡ λέξις ἐνταῦθα.

Ὁ Βοικηγιος ἐν τῇ δ. ἐκδόσει τῆς πολιτικῆς οικονομίας τῶν Ἀθηναίων (σελ. 317) ὑποθέτει εἰς ἐξέτασιν καὶ τὸ τέλος τοῦτο καὶ εἰκάζει ὅτι ἡ ἀδυνατονία ἦτο ἡ πέμπτου, ὡς εἰκάζει ὁ Ἀρροκρατίων, ὅν καὶ ἀναφέρειται (Ἀριστοτ. Οἰκον. 2, 4), οἱ δὲ Βοικηγιος ποτε τοῖς ἀνωμένοις τι ἐτάξαν χωρὶς τῆς τιμῆς διδόναι ἐπὶ ἐκάστου, ἐξήχθη δὲ, ὅτι ἦν ἀνατο

НАУКОВА БИБЛИОТЕКА
 АКАДЕМИИ НАУК
 СОВЕТСКОГО СОЮЗА

τῇ κατὰ τὴν τοῦ Σεγουεριανοῦ γραμματικῷ παρα-
 ἡρηται, ἀλλὰ δὲν διέστειλε τὰ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ τῆς
 ἀγορᾶς τέλους, ὅπῃ ἦ ἐν τῇ ἀγορᾷ αὐτῇ ἡ κατὰ
 τὰς πύλας τῆς πόλεως ἐτελείτο ἐπὶ πάντων τῶν
 εἰς τὴν ἀγορὰν πωλῶν κομιζομένων, εἴτε τῆς
 λεγομένης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Accise. Ἐν δὲ τῇ β'
 ἐκδόσει (σελ. 439) τοῦ γραμματομένου περὶ τῶν ἐπι-
 νίων, ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ μετὰ, εἶχε γίνεαι γνωστὸν τὸ
 ἀνακλυθῆναι ἐν Ἀκροπόλει τεμάχιον τῆς ἐπιγραφῆς,
 δημοσιευθὲν ὑπὸ Ῥόος (Diss. 45. = Ἀρχ. Ἐφημ.
 1449, Παγκ. Α. Η. 877), ἐν ᾧ ἦν ἀναγεγραμμέ-
 νος οἱ ὀνηταὶ χωρίων καὶ οἱ ἐστιάμενοι αὐτὰ καὶ
 μετὰ τῆς τιμῆς τῶν χωρίων προσέτιται καὶ ἡ ἐκα-
 τοστή, διέστειλε τοῦ τῆς ἀγορᾶς τέλους, ἀκριβῶς τὸ
 ἐπάνω καὶ εἰκασεν, ὅτι τὸ ἐπὶ ὀνόματι εἶναι ὡς ἡ τῶν
 Ῥωμαίων centesima rerum venalium ἢ auctionum,
 καὶ ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐκείνῃ ἀναγεγραμμένη ἐκα-
 τοστή, ἥτις καταβάλλεται δι' ἀγορᾶν κτημάτων, κα-
 τεβάλλετο οὐ μόνον ἐν πλειστηριαμοῖς, ἀλλ' εἰς ἀ-
 πάσας τὰς περιπτώσεις. Τὰς δὲ τῶν πωλητῶν ἀναγε-
 φᾶς ἐστίαζον (σελ. 278) προσέτιται περὶ ταύτης,
 ὅτι ὑπάρχουσι καὶ κατάλογοι τῶν τελῶν τῶν πιπρα-
 σκομένων κτημάτων.

Νῦν δὲ προσέρχεται καὶ τὸ τεμάχιον τοῦτο, ὅπερ
 φαίνεται μὲν, ὅτι ἐπικυρῶ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βουκίου
 περὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ ἐπάνω πρὸς τὴν τιμὴν, ἀλ-
 λ' ὡς δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν τοῦ
 Σεγουεριανοῦ γραμματικῷ, λέγοντος, ὡς περ ἐκατο-
 σταί τινες. Διότι ἐὰν τὰ ἐπάνω παραβληθῶσι πρὸς
 τὰς τιμὰς τῶν πραγμάτων, εὖλα καὶ τιμὴ καὶ ἐπά-
 νωιον εἶναι ὅσα, εὐρίσκονται, ὅτι δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν
 ἀναλογίαν πρὸς τὰς δεκάδας, οἷον ἔχουσι πρὸς τὰς
 ἑκατοντάδας. Διότι πρὸς ταύτας μὲν τὸ ἐπάνωιον εἶ-
 ναι ἡ ἐκατοστή πανταχοῦ, ἀλλὰ πρὸς τὰς δεκάδας
 ἔχουσι διαφόρως· οὕτω ἡ χ. καὶ εἰς τὰς 15 δραχ-
 μὰς καὶ εἰς τὰς 20 καὶ 24 καὶ 35 καὶ 41 ἀντιστοι-
 χοῦσι τρεῖς ὀβολοὶ, δραχμὴ δὲ καὶ εἰς τὰς 53 δραχ-
 μὰς καὶ εἰς τὰς 65 καὶ εἰς τὰς 71. Ὅποτε δύναται νὰ
 εἴπη τις, ὅτι δραχμὴ μὲν κατεβάλλετο ὡς ἐπάνωιον
 κατὰ πᾶσαν ἑκατοντάδα τῆς τιμῆς, δραχμὴ δὲ καὶ
 εἰαν ἡ τιμὴ ὑπερέβαινε τὰς 5 ἑκατοντάδας, εὐόβολον
 δὲ ἡ τριόβολον, εἰάν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 5 δεκάδας,
 ἀλλ' ἤδυνάτο ὡς αὐτοπροαίρετως νὰ καταβληθῇ
 καὶ δραχμῇ.

Ἀκριβέστερον ὑπολογιζέτο, φαίνεται, μετὰ ταύ-
 τα ἡ ἐκατοστή. Διότι ἐν τῇ ἀναγραφῇ ἐκείνῃ τῶν
 ἑκατοστῶν (Ross diss. 15), ἥτις μεταγενεστέρῃ εἶ-
 ναι τῆς προκειμένης ἀναγραφῆς τῶν ἐπώνων, ἡ ἐκα-
 τοστή ἔχει καὶ ἡμιόβολα καὶ τέταρτον ὀβολοῦ.
 Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ λείπει ἡ ἐντελής ἀκριβεία, ὡς
 παρετήρησεν ὁ Βουκίος ἐν τῇ ἐπισημασίᾳ τοῦ τε-
 μαχίου (αὐτὸς τόμ. 2, σελ. 348).

Περὶ τοῦ καταβάλλοντος τὴν ἐκατοστήν ὁ Βου-
 κίος ὑπέβαλε τὴν γνώμην, ὅτι κατεβάλλετο ὑπὸ τοῦ
 ὀνητοῦ (αὐτὸς τόμ. 2, σελ. 348). Αὐτὸ δὲ τοῦτο
 λοχεῖται καὶ περὶ τοῦ καταβάλλοντος τὸ ἐπάνωιον. Τὴν
 δὲ γνώμην ταύτην πιθανολογεῖ καὶ ἡ ἔκφρασις περὶ
 τοῦ ὑπὸ τῶν Βουλαντίων ταχθέντος ἐπιδεικνύου «τοῦ
 ὀνομαζομένου τὸ ἐτάσαν χωρὶς τῆς τιμῆς διδόναι ἐπι-
 δεικνύου» (Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4) καὶ ἡ τοῦ Σεγουερια-
 νοῦ γραμματικῷ ἐρημνεία ἐπὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ προκει-
 μενῇ καταβάλλομενα.

Τεμάχια, ἐν οἷς τῶν πιπρασκομένων κτημάτων ἐκ-
 λυτῆται ἡ ἐκατοστή, καθὼς ἐν τῷ ὑπὸ Ῥόος ἐκ-
 δοθέντι (Παγκ. 15), εὐρήθησαν καὶ ἑλλα δύο ἐν Ἀκρο-
 πόλει, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, καὶ ἐδημοσιεύ-
 θησαν ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. (1370, 1376, Παγκ. 378
 Α. Β). Πιπράσαν μὲν δὲ κτήματα μετὰ τοῦ ὀνητοῦ
 καὶ τῆς τιμῆς αὐτῇ ἐκατοστῇ περιέχον τεμάχιον εὐ-
 ρύθη ἄλλο ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ
 Ἀρχ. Ἐφημ. (1354, Παγκ. 2342), ὥστε τὸ τεμά-
 χιον φαίνεται μᾶλλον ἀποκρίναι τὴν μεταγραφὴν
 τῶν κτημάτων, ἥτις ἦν ἐν γράσει παρὰ τοῖς ἀρ-
 χαίοις καὶ ἀναγραφῆς τῶν κτημάτων
 ἑκαλεῖτο (βλ. K. Fr. Herm. P. Ait. 65, 5 καὶ τὸ ἐκ
 τοῦ Θεοφράστου χωρίον τὸ παρὰ Στοβαίου Ἀνθολ.
 XLIV, 22).

Ἄλλ' εὐρήθησαν καὶ τεμάχια μέχρι τοῦδε πρὶν ἐν
 οἷς μετὰ τῆς τιμῆς τοῦ κτηματος ἀναγεγραμμένον
 εἶναι καὶ τὸ ἐπάνωιον. Τὸ ἐν τῶν τεμαχίων τούτων
 ὑπάρχον ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Βαρβακίῳ, εὐρέ-
 θεν τῷ 1866 ἐν τῇ οἰκίᾳ κερμὴν κατὰ τὴν βορειο-
 δυτικὴν ἀκρὰν τῆς Ἀττικῆς στοᾶς, εἰτα μετὰ τῆς
 Πυργωσιτικῆς καὶ τοῦ Ἀγ. Φιλίππου. Κατὰ τὴν
 γραφὴν τὸ τεμάχιον εἶναι μεταγενέστερον μὲν τοῦ
 ἡμετέρου, προγενέστερον δὲ τοῦ ὑπὸ Ῥόος ἐκδο-
 μένου καὶ τῶν ἄλλων τῶν περιεχόντων τὴν ἐκατο-
 στήν. Λέγεται ἐν αὐτῷ ἐν τῷ πληροτέρῳ τῶν ἀρ-

ΠΕΛΕΧΝΙΚΟΒΑ

θρῶν τῆς ἀναγραφῆς, ὅτι λευκόφορος τις ἀ π ε γ ρ ᾶ φ α τ ο οἰκίαν Θεομένους, ὁρῶνται τὰ ὅρια τῆς οἰκίας κατὰ τοὺς γείτονας καὶ ἀνομαζέται ὁ ἐγγυητής ἡ οἱ ἐγγυηταὶ καὶ τελευταῖον, καθὼς ἐν τοῖς τεμαχίοις τῶν ἑκατοστῶν ἢ ἑκατοστῇ, οὕτως ἐνταῦθα προστίθεται κ α τ α β ο ῦ λ η. Ἀπέναντι τοῦ ἄρθρου κατ' ἀριστεράν ὑπῆρχε φαίνεται ἡ τιμὴ τοῦ κτήματος καὶ κάτωθεν αὐτῆς μετὰ τὰ γράμματα ΕΠΩ, ἀναμφισβήτως σημαίνοντα ἐπώνιον, καίτοι μικρότερα τις ποσότης, τὸ ἐπώνιον αὐτό. Ἀλλὰ εὐστοχῶς τὰ διακρίνεται μέρη εἶναι τὸσον κολοβά, ὥστε οὐ μόνον οὐδέμνη ἀναλογία δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῶν μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἐπωνίου, ἐνταῦθα δὲ καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν καὶ τῆς καταβολῆς, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὰ ταῦτα νὰ συγκληρωθῶσι δύναται. Περιεργότερον καὶ ἐρευνῆς ἄξιον ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ εἶναι ἡ πρωτοφανὴς κ α τ α β ο ῦ λ η, εἰς ἣν καταλήγουσι τὰ ἄρθρα. Οὔτε ἐνταῦθα τὸ ἐπώνιον φαίνεται ἔχον ἀκριβῆ ἀναλογίαν πρὸς τὴν τιμὴν, ὥς κατανοεῖ τις ἐκ τῶν Δ δραχμῶν τῆς τιμῆς, εἰς ἃς ἀντὶ ὀβολοῦ ἢ ὀβολῶν φαίνεται δραχμὴ ἀντικειμένη. Ἡ δὲ καταβολὴ, ὥς δύναται νὰ εἰσέλθῃ, φαίνεται νὰ ἦναι τῆς τιμῆς μετὰ τοῦ ἐπωνίου τὸ 1/10, 5 πρ ᾧ γαί εἰς τὴν παρακαταβολήν. Τὸ τεμαχίον δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς ἀναγραφὰς τῶν κτημάτων, ὧν ἀντικεῖται ἡ μεταγραφὴ, ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῷ ἀναγεγραμμένη καταβολὴ, εἰς ἣν τὰ ἄρθρα καταλήγουσι, καὶ πᾶσι δὲν δύναται νὰ διακριθῇ ἀν' ὅλους εἶναι διάφορον τῆς παρακαταβολῆς, μένει ἀνερμήνευτος. Τὸ τεμαχίον εἶδον καὶ ἐποκούσασάν τινας τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγων, ἀλλ' ἂν ἐξέδικαι τὴν αὐτὴν, ἀγνοοῦμεν. Ὁ Σ. Α. Κουμανούδης, παρ' οὗ ἐμαθον τὴν ὑπάρξειν τοῦ τεμαχίου, εἶχεν ἐτοιμάσει ἄρθρον μετὰ τὴν εὐρεσίαν, ἀλλ' ἀγνοοῖμεν, ἂν ἐδημοσίευσεν.

Σπουδαιότερα καὶ χρησιμώτερα εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν εἶναι τὰ δύο ἄλλα τεμαχία τὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν δημοσιευθέντα, ἐν οἷς ὑπάρχουσι μὲν τὰ ἐπώνια μετὰ τῆς τιμῆς τῶν πρᾶντων πραγμάτων, ἀλλὰ δὲν ἀνιχνεύθησαν ἀχρι τοῦδε, καὶ διότι λίθιν οὐδέμια ἐν τοῖς τεμαχίοις ὑπῆρχεν ὀδηγοῦσα εἰς αὐτά, καὶ διότι τὰ ἀντίγραφα τὰ παραβθέντα εἰς τὴν σπουδὴν ἡμῶν, κορφαμένα ἦσαν καὶ ἐλλειπῆ. Ἀμφότερα τὰ τεμαχία ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πιττάκου, τὸ μὲν ἐν Ἀφ. Αθ. σελ. 38 καὶ ἀ-

κριβέστερον πῶς ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. 1125, ὑπῆρχε δὲ κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σουρπιῶ, ἐν ἣ ἦν ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀγ. Κυράς, ἡ καίμενη μετὰ τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ τῆς Πυργωτίσσης, ἐγένετο δὲ ἄφαντον μετὰ ταῦτα, ὅτε ἡ ἐκκλησία κατεδαφίσθη καὶ μετακομίσθησαν ἐκεῖθεν οἱ λίθοι εἰς τὴν τότε κειζομένην οἰκίαν τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἥτις νῦν εἶναι μετοξουργεῖον. Τὸ τεμαχίον οὐδαμῶς ἀνεφάνη ἔκτοτε. Τὸ δὲ ἄλλο τεμαχίον ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. 1142 μετὰ ἐλλείψεων καὶ σφαλμάτων, εὐρέθη δὲ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ καλούμενου βουλευτηρίου, ἥτις οὐχὶ μακρὰν τῆς Ἀγ. Κυράς, ὅτε ἀνέσκαπτεν ἐκεῖ τῷ 1852 ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία καὶ ὑπάρχει νῦν εὐτυχῶς ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῇ Στοῇ τοῦ Ἀδριανοῦ (*).

Τὰ τεμαχία ταῦτα κατὰ τὴν γραφὴν εἶναι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς μὲ τὸ προκείμενον. Ἐν αὐτοῖς τὰ μὲν ἑδάφια ἄρχονται οὕτω: Τάδε ἐπράθη ἐπὶ τῆς δυνάμει φιλῆς πρυτανεύουσας κ.τ.λ., τὰ δὲ ἄρθρα τῶν ἑδαφίων ἄρχονται διὰ γενικῆς, λ.χ. Ἀξιώχου τοῦ Ἀλκιβιάδου, καθὼς ἐν τῇ ἡμετέρῃ Πολυστράτου τοῦ Διο. . . . Κερκυδωρῶ τοῦ μετοίκου. Εἰς ταῦτα δὲ ἑπονται τὰ πρᾶντα, ἅτινα εἶναι ὅσον, χωρία, οἰκία, ἐπικυρπία γῆς καὶ οἰκίαται. Ἐμφορὴν δὲ τῶν πρᾶντων κατ' ἀριστεράν κεῖνται εἴδη ἐοικῶσαν ἐν τῷ λίθῳ ἢ δὲν παρελείθησαν ἐν τῇ ἀντιγραφῇ δύο ἀριθμοί, ὧν ὁ προτεταγμένος εἶναι μικρότερος, ὧς ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ (**).

Ἀμφοτέρω τὰ τεμαχία ἐπεξεργάσθη καὶ ἐδημοσίευσεν ὁ Παγκαθῆς (Α. Η. Ι. Ν. 348 σελ. 394, II. Ν. 2258 σελ. 954), ἀλλὰ μὴ ἐννοήσας τὴν ἀληθῆ σπουδὴν τῶν μικρότερων ἀριθμῶν τῶν προτεταγμένων εἰς τοὺς μελλοντας, ἐξέλαθεν αὐτοὺς σφαλμένους καὶ ἐλλείπει ἐν τῶν καὶ ἄλλως ἐσφαλμένων ἀντιγράφων καὶ οὕτως ὅτε μὲν οἱ ὀβολοὶ μετὰ

(*) Σημ. Ταῦτα εἶναι τὰ τεμαχία, τὰ ἀναφέρει ἡ τότε ἐπὶ τῶν ἀνακαρῶν ἐπιτροπῇ τοῦ συλλόγου Α. Φ. Α. σελ. 7, τὴν ἀνεκρίνουσιν ἐπιτροπὴν, ἄγνωστον, ἐν ἀντικειμένην ἀντικειμένην, γραφὴν δὲ ἔχει τὴν πρὸ ἐκδόσεως.

(**) Σημ. Ἀρχαῖα δύο ὑπάρχοντα ἐν τῷ λίθῳ, ἡ ἀντικειμένη ἡ Ἀρχ. Ἐφημ. ἐν ἀρ. 1142 καὶ ἐν τῷ Δ στήλῳ τῷ τῇ αὐτῇ ΝΡΔα τοῦ Σακίου, αὐτοὶ παρελείθησαν ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Καὶ ὀβολοὶ αὐτὸς ἔχει ὁ λίθος ἐν τῷ 11 καὶ τῷ 14 στήλῳ τοῦ τῆς τιμῆς, ἀντὶ ἧς μὲν ὀβολοὶ, δὲ ἔχει τὸ δημοσιεύον ἀντίγραφο.

ἔφθον εἰς τάλαντα καὶ ἡνέωσαν μετὰ τῶν ἐπομεινάντων, ὅτε δὲ ἐξέλθοντες ἀριθμοὶ τῆς ποσότητος τῶν πωλουμένων πραγμάτων, ἡ εἰς εκατοντάδας μεταβλήσας ἡνέωσαν εἰς ἐν μετὰ τῶν ἐπομεινάντων τάλαντων δια παρεμβολῆς ἄλλων εκατοντάδων, ὥστε ἐχώρουν ἅντι τῶν δεκάτηματα. Οἱ δὲ μεταξὺ τῶν πωλούντων Μεσοστῆς ἀνὴρ καὶ Ἡλείος ἀνὴρ, οἱ μὴ διαφερόντες κατ' οὐσίαν τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ τεμαχίῳ θρακῶν καὶ Κόλχων καὶ Κερῶν, ἀντὶ ἀνδραπόδων πωρασκομένων ἐξελθόντες ὥς ἀνῆται. Ὁ Βοϊκίος καίτοι ἔχων ἀνάγκην μὲν αὖτις νὰ ἐπεξεργασθῇ τὸ ἐν Αἰπ. Αἰθ. ὑπὸ Πιττακῇ δημοσιευθὲν τεμάχιον ἐν τῷ περὶ δημοπρατίων κεφάλαιῳ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, εἰς ἀκατέχθησαν ἔσθης ἀνδραπόδων τὰ τεμάχια, δὲν ἠθέλησεν, εὐρὺν πάλιν ἀπέλιπε τὸ δημοσιευθὲν ἀντίγραφον (ὅρ. Staatsb. τόμ. 1. σελ. 278 ἐκδ. 6').

Ἐκ τοῦ προκειμένου τεμαχίου νῦν νοοῦνται καὶ τῶν τεμαχίων ἐκείνων μάλιστα τοῦ ἀπολειπέντος οὐχὶ μὲν πάντα ἀλλὰ τοῦλάχιστον οἱ τῶν μειζόνων προτεταγμένοι μικρότεροι ἀριθμοὶ ὅτι εἶναι τὰ ἐπάνωι τῆς τιμῆς τῶν πραγμάτων. Ἐν τῷ διασωθέντι τεμαχίῳ, τῷ ἐσραμμένῳ δημοσιευθέντι ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. 1142, ὑπάρχει μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἐπάνωι ἡ αὐτὴ ἀναλογία, ὥς παρatreῖται καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ, ἡ αὐτὴ δ' ὑπάρχει βεβαίως καὶ ἐν τῷ ἀπολειπέντι (Ἀρχ. Ἐφημ. 1125). Ἐκ δὲ τῶν τεμαχίων ἐκείνων δύναται νὰ μεταεσθῇ εἰς τὸ προκειμένον στάθμ ἐπάρθη, ἐξ οὗ ἐξήρτηνται τὰ ἀνδραπόδα καὶ αἱ ἐπικαρπία καὶ αἱ γενικαὶ Πολυστράτου καὶ Κηρισδώρου.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ μόνον κέρδος, ὅπερ πηγάζει νῦν ἐκ τῆς ἀντιπαράβολος τῶν τεμαχίων τούτων. Προσοχῆς ἄξιον εἶναι, ὅτι καὶ τὰ δύο ὀνόματα τὰ ὑπερχόντα ἐν τῷ ἡμετέρῳ τεμαχίῳ Πολυστράτου καὶ Κηρισδώρου ὑπέρχουσι μετὰ τῶν καταμνηθέντων, ὅτι ἠσέθησαν περὶ τὰ μυστήρια μετὰ τοῦ

Ἀλκιβιάδου καὶ περιέκοψαν τοὺς Ἑρμᾶς (ὅρ. Ἀνδοκ. π. μ. 13—16) καὶ οὐχὶ ἀδιάφορον εἶναι, ὅτι τὸ τοῦ μεταίτου Κηρισδώρου ὄνομα ἐν ἐκείνοις ἀναφέρεται παρ' Ἀνδοκίῳ, οὗς ὁ μεταίτου Τελέρος κατεμάχοντο. Πάνο δὲ σπουδαίον εἶναι, ὅτι καὶ τῶν ἐν τοῖς δύοιν ἐκείνοις τεμαχίοις ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα Ἀλκιόχοι, Ἀδεύμαντος καὶ Εὐφίλτος (Ἀρχ. Ἐφημ. 1125, Boeckh αὐτότοι 1. σελ. 278. ἐκδ. 6', παρ. Παγκ. ἀρ. 348 σελ. 394), ὑπάρχουσι καὶ ταῦτα μετὰ τῶν καταμνηθέντων (Ἀνδοκ. π. μ. 16 καὶ 35). Τὰ δὲ περιεργότατον πάντων εἶναι, ὅτι ὁ μετὰ τοῦ Ἀλκιόχου καὶ Ἀδεύμαντος ἐν τῷ ἐν τῶν δύο τεμαχίων, ἐν τῷ εὐτυχῶς διασωθέντι (Ἀρχ. Ἐφημ. 1142 Παγκ. 2254), ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ μὲν τοῦ Πιττακῇ Οἰόνιος, ὑπὸ δὲ τοῦ Παγκαθὲ διορθωθείς Οἰόνιος, εἶναι βεβαίως ὁ ἐν τῇ παρ' Ἀνδοκίῳ (π. μ. 12) πρώτη μῆνσις μετὰ τοῦ Πολυστράτου καταμνηθείς Ἰωνίας, γεγραμμένος διὰ τοῦ Οἱ ἐν τῇ λίθῳ Οἰωνίας ὁ Οἰωνός, ὅστις ἐν τῷ ἄλλῳ ἔστι σαφὲς καὶ εὐκρινὲς Οἰονιοτοοῖον, ὡς εἶναι τοῦ Πιττακῇ ἀντίγραφον.

Ὅτι καὶ ὀνόματα ταῦτα πάντα τὰ ἐν τοῖς τριῶν τεμαχίοις ὑπάρχοντα κατὰ σύμπτωσιν τυχαίαν ὑπάρχουσι καὶ μετὰ τῶν καταμνηθέντων, ὅτι ἠσέθησαν περὶ τὰ μυστήρια καὶ περιέκοψαν τοὺς Ἑρμᾶς, εἶναι πᾶντῃ ἀπίθανον. Οὐδεὶς βέβαιος φρονεῖν δύναται νὰ παρεδίσθῃ τοιαύτην σύμπτωσιν, καὶ βεβαίως ἔχομεν ἐν τοῖς τεμαχίοις τοῦτοις καὶ τῶν κληθέντων Ἑρμοκοπιδῶν, ὡς εἶναι γινώσκον, ἄλλοι μὲν καταμνηθέντες συνελθόντες καὶ ἀναμειβόμενοι, ὡς πρῶτος ἦν ὁ Πολυστράτος, τὰ δὲ κτήματα αὐτῶν ἐκδηλώθησαν (Ἀνδοκ. π. μ. 51), ἄλλοι δὲ ἔργον καὶ εἰς θάνατον κατεδικάσθησαν (Θουκ. 6, 60). Οὕτω δὲ τὰ ἐν τοῖς τριῶν τεμαχίοις τοῦτοις ἀναγεγραμμένα μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἐπάνωι ἀνδράποδα, ἐξ οὗ ἐπικαρπία, οἰκία κτλ. κτήματα εἶναι τῶν θανατωθέντων ἢ εἰς θάνατον καταδικασθέντων Ἑρμοκοπιδῶν.

II. Πύστυνις.

Ἀριθ. 410.

(Ὅρα πίν. 50. α, 6)

Τὰ ἐπὶ τοῦ 50 πίνακος ἀπεικασμένα α, 6 περιέχουσιν εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθος τὰς δύο γεγραμμένας πλεῖστας πλακοὺς χαλκίνας, ὥς τὸ πάχος εἶναι

μολὺς 2 χιλιοστῶν τοῦ γαλ. μέτρου. Κατώσις δὲ ἀρχαιότατη περιβάλλει αὐτὴν καὶ ἀρχαιότατον εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ μίτῃ τῶν μικροτέρων πλευρῶν αὐτῆς σχή-

σμα, ὅπου δεκνύονται τὰ ἀπεικάσματα. Τὰ γράμματα ἐν μὲν τῇ πλευρᾷ α' εἶναι πάνυ ἐπιπολαιῶς ἀνεκγαραγμένα καὶ διὰ σμυρρασίας σχεδόν ἐξηλισμμένα καὶ μετὰ δυσκολίας ἀναγινώσκονται, τὰ δὲ ἐν τῇ πλευρᾷ β' εἶναι βαθύως ἐντετυπωμένα καὶ εὐανάγνωστα.

Τὴν πλάκα ἐκόμισε πρὸς ἀγορὰν μετ' ἄλλων τινῶν ἀρχαίων ὁ ἀρχαιοπώλης Κουτσούκος, κατὰ πρότασιν δὲ πρῶτον ἐκ τῶν συμβουλῶν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας καὶ τοῦ ἀφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων ἡγέρας καὶ αὐτὴν καὶ τὰ ἄλλα ἀρχαία (*) ἡ ἐπιτροπὴ τῶν φιλοφραγῶν ἐκ τῶν χειμάτων τοῦ λαχείου καὶ κατέστησε ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆς συμματιζομένῃ συλλογῇ, ἥτις ὑπάρχει ἐν ἐνὶ τῶν δηματίων τοῦ Βαρβακείου.

Ἡ πλάξ μαρτυρεῖ καὶ ἐκ τῶν δύο πλευρῶν αὐτῆς, ὅτι ἀνήκει ἐκ τῆς Ἀθήνης. Ἐκ Τηγῆς δὲ ἔλαθε καὶ ὁ Κουτσούκος, οὗτις κομίζει αὐτήν, ἡγόρασε δὲ ἐν Πιπλὶ φέτος παρὰ τῷ εὐρόντος καὶ εἶναι αὐτὴ ἑκατὴ, ἥτις εὐρέθη τῷ 1865, ἐκρύπτετο ὑπὸ τοῦ εὐρόντος, ἵνα μὴ κατασχεθῇ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Ἡ διήγησις αὐτῆς τοῦ Κουτσούκου ἐφ' ἣν πορεύομαι εἰς τοὺς πρὸς ἐκ τῶν ἀρκευμένων τὴν πλάκα, ἡ συσταθῶσιν αὐτὴν πρὸς ἀγορὰν, γνωρίζοντες κατὰ τῆς Τεγεατικῆς ταύτης πλακῆς τὰ ἔξω.

Τὸν Νοέμβριον ὅλη, τοῦ 1865 τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰδοποιήθη ὑπὸ τινος τῶν ἐν Ἀθῆναις ἀρχαιολόγων, ὅτι ἐν Τηγῇ εὐρέθη πλάξ χαλκίνη ἐνεπιγράφος, διέταξεν εὐθὺς τὸν ἐν Τριπόλει νομάρχην, ἵνα φροντίσῃ, ὅπως ἡ τὴν πλάκα ἡ ἀντίγραφον αὐτῆς πέμψῃ εἰς Ἀθήνας, ἔγραψε καὶ μετέγραψεν, ἀλλ' ἤμαθε μόνον, ὅτι ἡ πλάξ εὐρέθη οὐχὶ ἐν τῇ Τηγῇ, ἀλλ' ἐν τινὶ θέραι πλησίον τοῦ χωρίου Πιπλὶ, ἥτις ἀναφέρεται Ἀγ. Γεωργίου, ὁ δὲ εὐρών

διεσχίζεται, ὅτι ἡ πλάξ ἐκλάπη. Τοῦτο δὲ διεσχυρίζεται καὶ αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ τοῦ πέριου τὸν Ἀπρίλιον καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς, ὅτε ἐπισκεπτόμενοι τὰ γυμνάσια μετέβησαν ἐκ Τριπόλεως ἐπιτήδες εἰς Πιπλὶ, εἶδον τὴν θέσιν, ἐνθα ἡ πλάξ εὐρέθη, καὶ ἐπρότερον τὸν εὐρόντα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἵνα πωλήσωσι τὴν πλάκα εἰς τὸ μουσεῖον ἐπὶ τιμῇ οὐχὶ μικρᾷ. Ἐνῷ δὲ ἐνόμιζον, ὅς ἐκ ἐν Τριπόλει ἐδεβαίον, ὅτι ἡ πλάξ ὑπάρχει ἐν Πιπλὶ, ἔμαθον παρ' ἑλπίδα ἐν Σπάρτῃ παρὰ τῶν καθηγητῶν τοῦ γυμνασίου, ὅτι ἡ ἐν Τηγῇ εὐρεθείσα χαλκίνη πλάξ ὑπάρχει ἐν Σπάρτῃ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ μοιράρχου Πατριᾶς, εἶδε δὲ αὐτὴν καὶ ὁ κύρ. Foucart περιεδύων.

Καὶ τῷ ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατριᾶς εἰδείθη αὐτοῖς πάνυ προθύμως πλάξ μεταλλίνη τοῦ αὐτοῦ περὶου μεγέθους, ἔχουσα τὴν μίαν πλευρὰν γεγραμμένην, μὴ ἔχουσα δὲ οὐδεμίαν κατίσιν, ὅπου ἐφαίνετο μὲν παράξονον, ἀλλ' ἀπαίδετο εἰς τὸν τρόπον τῆς καθάρσεως. Ἐνέκυψαν λεπτά τινα εἰς τὴν ἀντιγραφὴν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀφθώσωσιν, εἰ μὴ λέξεις τινὰς ἀπαρῶν καὶ τοὺς δύο τελευταίους στίχους. Ἐξελθόντες δὲ τῆς οἰκίας ἐστημύωσαν εὐθὺς ἐν τῇ ἡμερολογίᾳ ἀπὸ μνήμης τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς, ἐπὶ δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, εἶναι δὲ ἡ μὲν ἀρχὴ ἦδε:

ΦΟΙΘΑΠΙΠΛΑΚΑΘΕΚΑ

τὸ δὲ τέλος τοῦτο:

ΟΙΤΕΣΕΑΤΑΙΔΙΑΚΙΝΙΝΤΟΚΑΤΟΝΘΕ
ΦΙΜΟΝ

Ἀρσὺ δὲ ἐπαγγέλον ἐκ τῆς περιόδου εἰς Ἀθήνας, ἀνέγγειλεν τοῦτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ὅπου ἐπεβλήθη νὰ ζητήσῃ τὴν πλάκα διὰ τὸ μουσεῖον παρὰ τοῦ κυρίου Πατριᾶς διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν. Ἐνθα δὲ ἐπροσμένετο ἀντιστοιχῶν ἀπάντησις καὶ πολεμήθη ὁ κύρ. Πατριᾶς ἐπρότερον νὰ πωλήσῃ εἰς τὸ γυμνάσιον τὴν πλάκα, ἡν ἀπέκτησε, αἰφύκῃ ἐπαρτίσθη ὁ ἀρχαιοπώλης Κουτσούκος φέρων εἰς χεῖρας πλάκα χαλκίνη ἐνεπιγράφου καὶ καυώμενος, ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἐν Τηγῇ εὐρεθείσα τῷ 1865, κατήρτισσε δὲ νὰ ἀγοράσῃ ἐκείνη παρὰ τοῦ εὐρόντος.

Ἡ πλάξ τοῦ Κουτσούκου διεκρίθη εὐθὺς, ὅτι καὶ ἄλλη πρὶν ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Πατριᾶς ὑπάρχου-

(*) Τὰ ἄλλα ἀρχαία ἦσαν 1) δύο βραχέως χάλκινα, 2) πλάκα (κύβη) χαλκίνη ἔχουσα ἑκατὴν πηλὴν ἐκείνου παραστάσεως αὐτομακά, ἥτις ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς διέδοξατο γινώσκοντο. Τὴν πλάκα αὐτὴν ἔλαβεν ὁ κύρ. Πατριᾶς ἐν τῇ πλάξ τοῦ κυρίου Φωτεινοπούλου, ἥτις ἔλεγε, ὅτι εἶναι αὐτὴ ἐν τῇ πόλει τῷ Ἀλφειῷ παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν. 3) ἀρκετὸν χάλκινον ἔχον ἐπιγραφὴν τὴν ἀντίγραφον ἡμεῖς οὐκ εἶδαμεν τὴν Κόρυμφον ἐκκλησιαστικῶν μετὰ πολλοῦ λόγου ἀπὸ τῶν γραμματικῶν παρατηρήσεων ἐκ τῆς Ἀρκευμένης, ἐκ τῆς Κίσιου (100 πλ. 1 Μάιος 1869), ὅσα καὶ τὸν ἄρτιον τῆς πλακῆς ταύτης ἀναφέρει. Παρὰ τοῦ ἀρκευμένου αὐτοῦ ἔλαβον καὶ πλάκα ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἀθήνης.

αυτῆς διότι ἔχει καὶ τὴν ἑτέραν πλευρὰν γεγραμμένην, καὶ κατὰ τὴν ἑτέραν, ἔχει δὲ καὶ σχήματα εἰς τὴν μίαν τῶν μικροτέρων πλευρῶν. Ἐπαρτηρήθη πρὸς τοὺς εἰς ἀντιπαράβολον τῆς πλακῆς πρὸς τὰ ἐν τῇ ἡμερολογίῳ ἀντιγραφόμενα ἀπὸ μνήμης, οἱ ἐν ταύτῃ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τὸ πρῶτον γράμμα εἶναι +, ἐν δὲ τῇ τοῦ Πετμεζᾶς ⊕, τὸ τρίτον εἶναι V, ἐν δὲ τῇ τοῦ Πετμεζᾶς I, τὸ δὲ 7 καὶ 8 γράμματα ΙΓ, ἐν δὲ τῇ τοῦ Πετμεζᾶς εἶναι Γ, ἐξ ὧν προκύπτει ἐν τῇ τοῦ Πετμεζᾶς ἡ ἀρχὴ ΘΟΙΘΙΑΠΙΑΚΚΑ. Ἦν πολλοὶ μὲν ἀνέγνωσαν καὶ ἐννοήσαντες, ἐννοήσαντες δὲ μάλιστα, διότι οὐδεὶς ἔδεικνεν, ὡς ἐννοήσῃ. Πρὸς τοὺς ἐν τῇ προτελευταίῳ στίχῳ ἐν ταύτῃ μὲν κείμενα ΔΙΑΟΝΟΤΟ (διαονότω), ἐν δὲ τῇ τοῦ Πετμεζᾶς ΔΙΑΟΝΙΝΤΟ.

Οὕτω λοιπὸν ἀντὶ μίαις χαλκίνης πλακῆς εὐρεθείσης ἐν Τεγείᾳ τῷ 1865, ἣν ἔκτοτε ἐξήτει διὰ τῶν ἐν Τριπόλει ἀρχῶν νὰ ἀποκτήσῃ ἡ κυβερνήσις διὰ τὸ ἐθνικὸν μουσεῖον, ἐμφανίζονται νυν δύο, ὧν ἡ μὲν μία ὑπάρχει ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Πετμεζᾶς καὶ δεκνύεται μὲν ἀλλὰ δὲν ἀρίστη καὶ ἀντιγραφῇ, ἡ δὲ ἐν τῷ Βαρβακίῳ ἐν τῇ συλλογῇ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν φιλαρχαίων, πρόχειρος εἰς πάντα, ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ σπουδῇ καὶ νὰ ἐξετάσῃ αὐτήν. Καὶ ἀνὴρ μὲν φιλάρχαιος, ἐν Τριπόλει διαμένων, ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς πλακῆς τοῦ Κουτσούκου, ἀπεκρίθη, ὅτι δύο πλακεὶς χάλκινας εὐρέθησαν ἐν Τεγείᾳ, ἡ μὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἣν ἔχει ὁ Πετμεζᾶς, ἡ δὲ τὸν παρελθόντα Δεκμβρίου, ἣν ἡγόρασαν ὁ Κουτσούκος τὸν Μάρτιον ἀντὶ 780 δραμῶν κατὰ τηλεγραφικὴν παραγγελίαν δύο ἀρχαιολόγων διαμενόντων ἐν Ἀθήναις, οἵτινες ἐπεμψαν εἰς αὐτὸν καὶ τὰ χρήματα. Ἀλλ' ὁ φίλος ἡμῶν οὗτος ἐξαπατήθη βεβαίως.

Ἡ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Πετμεζᾶς ὑπάρχουσα πλάξ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐξ αὐτῆς ἀντιγράφησαν ἀπὸ μνήμης, ἀντιπαράβολομένη πρὸς τὴν νῦν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν φιλαρχαίων ὑπάρχουσα, φαίνεται ἀντιγραφὸν ἐφαρμόζον ἐκ τῆς πλευρῆς β ταύτης. Ὁ ἀμαθὴς ἀντιγραφὴς μὴ κατανοῶν, πῶς δύναται ἀρχικότερῃ Ἑλληνικῇ ἐπιγραφῇ νὰ ἀρχίσῃ μετὰ + (σταυρὸν), περιέχων αὐτὸν κύκλῳ καὶ μετοπίσθον εἰς ⊕ ἀντὶ V (υ), τοῦ τρίτου γράμματος, ἀντιγράψῃ Ι, παραλείπων τὸ ἐξῆς κίερας. Αὐτὸ δὲ τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν ἀπεκρί-

σαντα τὴν ἐν τῷ πύκτι πλευρᾷ ταύτῃ τῆς πλακῆς, ὅπου διεφύκει καὶ τὴν ἡμέτεραν προσοχὴν ἐν τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ πύκτος καὶ προσετέθη διὰ τῆς χειρὸς. Ἐπὶ τῆς πλακῆς τὸ κίερας εἶναι σαρξ καὶ V (υ) εἶναι τὸ τρίτον γράμμα. Μὴ προσέας δὲ ἀντιγραφεὶς, τίνας ἐκ τῶν τριῶν καθέτων γραμμῶν, αἵτινες ἐπονται μετὰ τὸ Α, τὸ ἕκτον γράμμα ἐν τῇ στίχῳ, συνδέονται ἀνωθεν, ἀντὶ νὰ συνδεσθῇ τὴν δευτέραν καὶ τρίτον συνδεσθῇ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν. Ἐπὶ ἀντὶ Η, τοῦ δεκάτου γράμματος, διότι ἕνεκα τοῦ κάτω σκέλους συγγέται μετὰ τὸ Κ, ἀντιγράψῃ Κ καὶ περὶ γαγεν οὕτω τὴν ἀρχὴν ΘΟΙΘΙΑΠΙΑΚΚΑ, ἥτις ἀληθῶς ἔκαμε τοὺς ἀρχαιολόγους νὰ μένουσιν ἀριῶν ἐνώπιόν τῆς. Περίεργον δ' εἶναι, ὅτι τὸ ἐν τῷ 10 στίχῳ κακῶς κεχαρταγμένον Φ τῆς πλακῆς ταύτης, τὸ ἔχον διπλοῦν τὸν κύκλον, ἀντιγράψῃ ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφῆς πιστῶς καὶ ἐσχηματισθῇ ὑπ' ἡμῶν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ ὡς σχῆμα τοῦ Φ ὑπάρχον ἐν τῇ πλακῇ τοῦ πετμεζᾶς.

Αὐτοῖς μὲν, οἱ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν πρὸς ἀντιπαράβολον πλήρες ἀντίγραφον τῆς πλακῆς τοῦ Πετμεζᾶς, καὶ πολλὰ προσπαθήσαντες, πεπαιστωμένοι ὅμως, ὅτι τὰ εἰρησθεῖς μὴδὲν ὁ ἀνὴρ βίβει τέλος πάντων ἐπιτελείει καὶ ἀντιγραφῇ ἡ ἐν τῇ συλλογῇ αὐτοῦ πλάξ, ἵνα ἐκτεμεθῇ δεόντως, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ εὐρεθῇ ἔχουσα ἄλλαν ἑξῆς. Ὑπὸ τίνας δὲ χαλκαῖους ταῦτα, ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ τελευταῖον ἀνθρωπὸς τις ἀδιάρροτος, ἐκ Στεμνίου, καταγομενός, διηγῆθαι ἡμῖν ἀπέλυσεν, ὅτι ἐν Τριπόλει ὑπάρχει χρυσοχόος, ὅστις ἐχάραττον ἐπὶ πλακῶν χαλκίαν ἐπιγραφὰς, ἀπεβίωσε δὲ πρὸ ὀλίγων μηνῶν. ὅτι οὗτος ἐχάραξε τρεῖς πλάκας χαλκίνας, ὧν τὴν μίαν ἔχει, ὁ Πετμεζᾶς, τὴν ἄλλην ἐγκατέλειπε ἀτελὴ ἀποδίδοντας. Ἡ δὲ τρίτῃ τι ἐχρῆντο, ἐρωτηθεὶς, ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ κατήντησεν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶσαν τὰ ἐξωτερικὰ ἀριθμῶτα περὶ τῆς γνησιότητος τῆς πλακῆς ταύτης. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τοῦ Ἀρχαῖκου ἀλφαῖτου, ἐν ὑπάρχει διαφορά τις (βλ. Kirchhoff, St. d. gr. Alph. σελ. 100. Εκδ. 5^η), τὰ ἐκ τῆς Ἀρχαϊκῆς διαλέκτου καὶ ἰδίως τῆς Τεγεατικῆς (βλ. Athens. I. σελ. 231, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐν Τεγείᾳ εὐρεθείσαν περὶ Ἐργάνων διάγραφον Ἐργα. Ἀρχαῖκ. 1860 ἀρ. 437. Arch. Zeit. Berl. 1860. 63), ἥτις

ὡς τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας, ἵσως ἵνα εὐρεθῶσι ἄλλοι τὰ γράμματα.

Ἐν τῇ πλευρᾷ α' τὸ ἐν τῇ 2 στίχῳ **ΙΟ** (ἀνελίσθω) φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ δωρικὸν ἐπὶ ῥημα **Τῷ**, περὶ οὗ πολὺν λόγον γίνεται ὁ μέγας Ἑτυμολόγος, ἐρμηνεύων αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἄλλ' ἵσως εἶναι καὶ τὸ δευτικὸν **Β** ὡς **Ο** τὸ σημαίνει οὗτος φυλάττον τὸ **Τ**.

Τὰ ἐν τῇ 6 στίχῳ **ΕΓΙΔΙΚΑΤΟΝ** ἦμεν κείμενα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ἀνωτέρω τῶν τέκνων ἦμεν ὑπερβαίνουσιν, ὅτι κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐκάλουντο ἐπιδίκατοι οἱ συγγενεῖς, οἵτινες τὰ τῶν κληρονομιῶν ἐλάμβανον δι' ἐπιδίκασις, οὐχὶ ἀναπείκα ὡς οἱ παῖδες τὰ πατέρα.

Ἐν τῇ πλευρᾷ β' στίχ. 2 ὁ ἔγγραπτος μετὰ τὸ **Τ** (τετρακαταί) ἀντὶ **Ε** ἔγραψε **Ι** καὶ κατ' ἐπανόρθωσιν ἔγραψε καὶ τὸ **Ε**, ὥστε τὸ **Ι** οὐδὲν ἔχει τὸ τόπον του ἐνταῦθα.

Ἐν τῇ τῷ 9 στίχῳ **ΣΑΞΙΣΤΑ** ὑπερβαίνεται τὸ παρ' Ἡουχίου Λισυγύλειον **α α σ σ τ α**, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει ἑγγίστα, ἥτις σημασία ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα, διότι βεβαίως ἐννοοῦνται οἱ ἐγγυτάτω τῷ

γένει. Ἄλλ' ἂν κατὰ λάθος τοῦ ἀντιγραφέως ἡ διαλεκτικῶς κεῖται ἐν τῇ δέλτῳ **ΣΑΞΙΣΤΑ**, ἀδελφον.

Τὰ **ΡΟΘΙΚΕΣ** εἶναι αἱ κοινῶς προσήκοντες, οἱ συγγενεῖς, ἕκαστοι δ' ἵσως ἐν τῇ πρωτοτύπῳ ποθικόντες καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφέως παρελείφθησαν τὰ γράμματα **ΟΝΤ**, διότι δυσκόλως δύναται νὰ δεχθῇ τις, ὅτι ὑπῆρχεν ἀπίθετον ποθῆ.

Τὰ ἐν τῷ 10 καὶ 11 στίχῳ **ΑΝΦΙΛΕΟΝΤΙΟΙ-ΤΕΟΕΑΤΑΙ** εὐρίσκονται ἑλλειπῆ. Ὁ ἀντιγραφεὺς λούγησε τὰ ἐν τῇ πρωτοτύπῳ **ΤΙΤΟΙ**, ἅτινα ἀπαιτοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ῥήματος ἀμφιλέγωνται καὶ τοῦ ἄρθρου τοῖ καὶ μεταβαίνειν ἐκ τοῦ ἐνδὲς στίχου εἰς τὸν ἄλλον παρέλειψε τὰ **ΙΤ** πηδῆσας ἀπὸ τοῦ ἐνδὲς εἰς τὸ ἄλλο.

Καὶ ταῦτα μὲν νὰ γραφῶσιν ὑπὸ τινος τῶν ἡμετέρων σοφῶν πρὸς ἐξαπατηρίην, ἐκλιπόντες τὴν τοῦ Σινικίου, εἶναι ἀπίστευτον ἀλλὰ νὰ ἀντιγραφῶσι καὶ ἡλικιστα ἐσφαλμένως ὑπὸ τῶν κερδοσκοπῶν ἀρχαιοκαπῶν εἶναι εὐχερότατον, καὶ ἀνεύθυνον τινος κριτηρίου δύνανται νὰ ἐξαπατηθῇ τις οὐχὶ δυσκόλως.

Η. Εὐστατριάδης.

*Αἰθ. 411.

(ᾧ. πίν. 51)

Ἐν τῇ 51 πίνακι ἀπεικονίσθησαν δύο σκευὴ κεράμεια, τὰ ὅποια εὐρέθησαν πρὸ 25 μνητῶν ἐν τάφῳ Ἀττικῷ, ἀνατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τέταρτον ὥρᾳς πέραν τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ ἀγορασθέντα ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας κατετίθησαν ἐν τῷ Μουσείῳ αὐτῆς τῇ ἐν τῇ Βαρθολαίῳ. Ἐκάτερον τούτων εἶναι μονοκομματικόν, ἀλλὰ χάριν ευκρινείας ἀπεικονίσθη χωριστὰ ἑκάτερου ἡ τε πλαγία ἐπιμακρῆς ὅψις καὶ ἡ ὅπισθον κυκλωτέρη, καὶ παρετίθησαν τὰ γράμματα **Α** καὶ **Β** δι. Εἶναι διὰ ἀμφοτέρω τέλει, ἂν καὶ συγκολληθέντα ἐκ πλείων θραυσμάτων, πλὴν μικρὰς ἐλλείψεως κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ χειλικοῦς τέρματος τοῦ **Α**. Μέγεθος ἔχουσι τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρω, μήκος μὲν 0,26, πλάτος δὲ τοῦ χειλικοῦ 0,33. Τὸ σχῆμα τῶν ὅτι εἶναι καινοφανεῖς, συμφοροῦσι πάντες ὅσοι τὰ εἶδαν. Φοβεῖται δὲ ἥμισυ, μήπως αὐτὸ δὲν καταληφθῇ ἱκανῶς ἐκ μόνῃς τῆς εἰκόνης, ἐπιχειροῦμεν

καὶ δια λόγου νὰ τὸ περιγράψωμεν. Κοίλος κύλινδρος ἐπιμακρῆς, μὲ ὄχι συνεχὴ ὀλκὴν, περιφέρειαν του, ἀλλὰ χαίνουσαν εἰς μήκος κατὰ τὸ ἐν περίπῳ τρίτον αὐτοῦ, (ὅπερ ἀπετυμῆθη νεκρὸν ἐν ὅντος τοῦ πηλοῦ), εὐρίσκεται ἐλίγον πρὸς τὸ ἑτερον αὐτοῦ ἄκρον εἰς στόμιον ἢ χεῖλος, τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτου ἄκρον ἢ ὅπισθον πέραν τοῦ κύλινδρου δὲν εἶναι ανοικτόν, ὥστε διὰ βάσις τοῦτο, οὐτε πυθμὴν δικαίως δύναμεν εἰς ὀνομαστῆ, κυρτοῦται κυκλωτέρως, ὑπερέχειν καὶ τοῦ χαίνοντος τῆς κυλινδρικής περιφέρειας μέρους. Τοῦ κυκλωτεροῦ τούτου πέρατος τὸ ἐσωθεν βάθος εἶναι μικρόν, ἐν τῇ **Β** σχεδὸν μεγαλύνον. Ἐτρόπησε δὲ ὁ κεραμεὺς ραβδίῳ, νεκρὸν ἐπὶ ὅντος τοῦ πηλοῦ, ὅπου τρύπας εἰς ἑκάτερον τῶν σκευῶν, ἐν μὲν τῇ **Β** παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ κυκλωτεροῦς κυρτώματος κατὰ τὸν λαμπρὸν τῆς γυναικείας κεφαλῆς, ὡς ὁρατὴ ἐν τῇ εἰκόνι **β**, ἐν δὲ τῇ **Α** παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ σκευοῦς.

τοῦθ' ὅπερ δὲν φαίνεται ἐν τῇ λιθογραφίᾳ (*). Ἡ διακόσμηση τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας ἀμφοτέρων πῶν σκευῶν, οὕσα κατὰ τὴν τέχνην τῶν συνήθων ἀρχαίων ἀγγείων, τῶν ἔχόντων ἐρυθρὰς μορφὰς καὶ κοσμήματα ἐπὶ μέλανος ἀδάφους, εἶναι καθ' ὅλου τίπειν ὁμοία, πλὴν τῶν ὁρωμένων ἐν τῷ πίνακι διαφορίων, ὧν μεῖζον εἶναι, ὅτι τὸ Β δὲν ἔχει δι' ὅλου μορφὰς γυναικῶν, ὡς ἔχει τὸ Α κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς (ἐν τῷ πίνακι ὁμοίως ἀπεδόθη μόνον ἡ μία πλευρὰ, ἡ καλλιὸν διατηρούμενη, ὀλίγον ἐκτερεῖ καὶ ἡ ἄλλη). Ἄν καὶ ὁ ἀρχαῖος ζωγράφος πολὺ ἀμελῶς ἐξωγράφῃ τὰς γυναῖκας, διακρίνομεν ὅμως, ὅτι ἡ μία κρατεῖ κάλαθον, ἡ ἄλλη κἀποκριν. Ἀ. προσδίδωμεν ἔδω, ὅτι ἀποὺ ᾄδῃ εἶχαν παρασκευασθῇ πρὸς ἔκδοσιν τὰ σήμερον δημοσιευόμενα δύο σκεύη, καὶ τρίτον ὁμοίον, τῶν αὐτῶν διαστάσεων καὶ τῆς αὐτῆς προελεύσεως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς ἐταιρίας τοῦ ὁποῦ αἱ κατὰ τὰς δύο πλευρὰς ζωγραφίαι μορῶν καὶ ἐπιμελεστέοντες εἶναι ποιοιμένοι καὶ καλῶς διατηροῦνται, διαφέρουσι δὲ καθ' ὅσον ἐκεῖ βλέπει τις ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς πλαγίας ἐπιφανείας ἄνδρα ἐν ἡμετέρῃ καὶ στηριζόμενον εἰς βακτηρίαν, ἐνθὲν δὲ καὶ εὐθεὶ ἀποὺ ἀνὰ μίαν γυναῖκα, ὧν ἡ ἑτέρα, βλέπουσα πρὸς τὸν ὄρθον, κρατεῖ ἀλάδαστρον, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἐπιφανείας δύο κατὰ σειρὰν ζεύγη ἄνδρος καὶ γυναῖκος παρσένονται συνομιλοῦντα· οἱ ἄνδρες ἔχουσι βακτηρίαν, τὰς γυναῖκας δὲ ἡ μὲν κρατεῖ πινάκι, ἡ δὲ ἀλάδαστρον. Ὅπως δὲ ᾄδῃ ἐπὶ τῆς τοῦ μικροτέρου κυρτώματος ἐπιφανείας φαίνεται γυναῖκα ἐκ προσηύς, ὡς καὶ ἐν τοῖς σήμερον δημοσιευομένοις. Ἀλλ' ἴσως εἰς ἂν ἀναγκαῖα διατρίβωμεν ἀναφέροντες ταῦτα, διότι καὶ ἐκεῖναι αἱ εἰκόνες αἱ ἀδημονεῖνται καὶ ἡ σήμερον δημοσιευομένη, κοινοῦνται οὕσαι παρσένονται, ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου τῶν ἀρχαίων εἰλημμένα, οὐδὲν ἴσως

ἡ πικρὸν συνταλοῦσιν εἰς κατάληξιν τοῦ οὐ μάλιστα ἔχοντος χρῆσαι νὰ μάθωμεν, τὸ τί εἶναι ἀπλ. τὰ σκεύη ταῦτα καὶ εἰς ποίαν χρῆσιν ᾔσαν ὠριμένα. Πρὸς τοῦτο μελλόντων φαίνονται συνένονται τὰ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν σκευῶν ὁμοίως παρουσιαζόμενα φυλλοειδῆ χαρὰγματα, ὅτε ὀργὰν ἐγκεκαραγμένα ἐπὶ νηλοῦ ἐπὶ τοῦ πηλοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κατὰ μήκος ῥάχους αὐτῶν, τὰ ὅποια τὸ ἄλλο δύναται νὰ ἀμπαίνωσιν ἢ φύλλωμα καλῶδες καὶ κεραμίδας τέγους; καὶ ἐκ τῶν ὁπωίων τοῦτο τοῦλάχιστον συμπεραίνεται, ὅτι ἡ χρῆσις τῶν σκευῶν τούτων ἐκτάδην καὶ πηλῶν κειμένων ἐγένετο, ὅπως καὶ ἐν τῇ εἰκόνι τὰ παρεστήσαμεν, ὅχι δὲ ὅτι ἰδρυντό ποτε ὄρθα εἴτε ἐπὶ τοῦ χυλίου εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐξωγραφμένου κυκλοτεροῦς κυρτώματος; ἀλλὰ κείμενα οὕτω τὰ φανταζόμεθα ὅχι ἄνευ τινὸς ὑποκάτω σανίδος ἢ πηλῆς ἢ λιθίνης πλακῆς, ἐφ' ἧς ἐτίθεντο τινὰ πράγματα (*), τὰ ὅποια ἐκτεπάζοντο ὑπὸ τούτων δὴ τῶν κεραμοειδῶς κεκοσμημένων σκευῶν. Ὅποια πράγματα δὲ ᾔσαν τὰ ὑποκάτω τιθέμενα; ἴσως ἐργαλεῖα καὶ ὕλη ἐργοχείρων γυναικείων. Καὶ στεγνάματα δὲ ἀμπεδοῦν παιδικῶν δύναται τις τὰ σκεύη ταῦτα νὰ ἐκλάβῃ καὶ ἄλλοι τὸ τοιοῦτο, μόνον μὴ μακρυνόμενος τῆς ἐννοίας τοῦ ὅτι πρὴν ἐποιοῦν τὸ αὐτῶν ἔργον, ὅχι δὲ ὄρθα οὕτως ἢ ἄλλως οὐτε ὕπτι. Ἐξ ἐπὶ ἄλλας διαφορὰς ἔκδοχας καὶ ἐξηγήσεις αὐτῶν ἡκούσαμεν, ἀλλὰ δὴν τὰς ἀναγρόμεναι, ὡς μὴ εὐκόλως καὶ διὰ βραχέων ὑποστηρίζεμεν. Τελευτώντας χρυσωτοῦμεν τοῦτο ἐπὶ τὰ δηλωσάμεν εἰς πᾶντας τοὺς μέλλοντας νὰ προσέξωσι· εἰς τὰ ἀπεικονισθέντα σκεύη, ὅτι δὲν δύναται αὐτὰ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς συμπληρώματα ἀμφοιβαῖος δι' ἀντιστάθμην ἐπιθέσεως καὶ προσκαρῶν, ὡς ἀντικειμένων ἀκρῶν των, ἥτοι βραχύτερον εἶπαι, ὅτι ἀνταρῶν, οὐτὲ ὅτι ταῖρια ἑταιροῦνται, καὶ ἀπὸ αὐτῶν τοιαύτης ὑποθέσεως πᾶς μέλλων ἐξηγητὴς αὐτῶν.

Ἡ Κ. Μ. Μανουσοῦδης.

(*) Ὅτε τὸ πρῶτον διακοσμοῦμεν τὴν πλάκην τῶν περὶ τὸν ἄνδρα τῶν χρῶσιν, πρὸς τὴν κατωτέρω, ἡ ἀφ' ὧν οὗτος ἔκτεν τὸν ἄνδρα μὲν ἐτίθεντο εἰς τὴν ἄλλη πλάκην, ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν, ἐν αὐτῇ σκεῦος ἀδάρους· ὅτε αἱ ἑτέροις δύναται καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν πλάκην τὸν ἄνδρα ἐν τοῖς ἀντιστάθμιν τῶν κεραμῶν καὶ ἐν τοῖς τῶν ἐν τῇ ἐπιθήσει.

(*) Τὸ πᾶν τῆς ἀφ' ὧν ἡ πλάκην τῶν περὶ τὸν ἄνδρα τῶν χρῶσιν, πρὸς τὴν κατωτέρω, ἡ ἀφ' ὧν οὗτος ἔκτεν τὸν ἄνδρα μὲν ἐτίθεντο εἰς τὴν ἄλλη πλάκην, ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν, ἐν αὐτῇ σκεῦος ἀδάρους· ὅτε αἱ ἑτέροις δύναται καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν πλάκην τὸν ἄνδρα ἐν τοῖς ἀντιστάθμιν τῶν κεραμῶν καὶ ἐν τοῖς τῶν ἐν τῇ ἐπιθήσει.

Ἀριθ. 412.

Πολυμέλῃ του Εὐθύπιδου, ἀγωνοθέτου
τῶν Γαυμεῖου Βουλάρχου τοῦ Χαρίδα
οἵδε ἐνίκων. Ἐγκώμιον εἰς τὸν Ἀπόλλω-
να. . . ἴημος Κραταιμένου Ἐρετριεύς.

Σαλπιστάς

Ἀριστῶν, αἵς Ἀριστόνακτος Πάριος ἀπὸ Κύπρου.

Κήρυκας

. . . εὐρω Φιλο[ε]ῖου Ἐρετριεύς. Αὐλητάς

. . . σὺν Ἐπικλεῦς Θηβαῖος. Κιθαριστάς

40 Ἠγέλοχος Ἀσκληπογένου Αἰολεύς ἀπὸ Μυρίνης.

. . . ν κουνῖν Ἠγέλοχος Ἀσκληπογέ-

νου Αἰολεύς ἀπὸ Μυρίνης. Παῖδας

ἐδολίχον Ἀριστοῦκα. Χαιστονί-

κου Κλαρύστιος. Στάδιον Ἀριστο-

νικος Ἀριστονίκου Καρίστιος.

45 Δίαυλον Τιμοκράτης Φαλα-

. . . υς Ἐρετριεύς. Πάλην

Θεόδωρος Δημητρίου Θηβαῖος.

Πυγμαῖν Θεόδωρος Δημητρίου Θηβαῖ-

20 ος. Παγκράτιον Νικόβενος Ἐπίνικου

Χαλκιδεύς. Ἀνδρας ἐδολίχον Λυσίθε-

ος Ἡρακλειοδώρου Θηβαῖος. Στάδιον

. . . σδωρος Καλλιπίδου Ἐρετρι-

εύς. Δίαυλον ΜνάσιΠος Ἀφειδανεύς

25 Χαλκιδεύς. Πάλην Μελάνθιος Ἰο-

μηνός, δώρου Ἀνθηδόνης. Πυγμα-

ῖν . . . ηλὸς Φίλωνος Κύρηναιος.

[Παγκράτιον

.

Ἡ ἀγωνοθετικὴ αὕτη ἐπιγραφή, ἣν δημοσιεύομεν
ἐνταῦθα μόνον ἐν μικροῖς γράμμασι, εἶναι γεγραμ-
μένη ἐπὶ λίθου λευκοῦ, ἐν τῷ 1858 ὁ νομαρχιακὸς
δημοδιδάσκαλος Μάγνης ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ εὗρεν
ἐν τινι οἰκίᾳ ἐν Ἀλιθέρῃ τῇ Εὐθείας, ὃ δὲ νομαρ-
χίας, εἰς ἐν ἀνήγειρεν αὐτὸν, μετεκόμισεν εἰς Χαλ-
κίδα καὶ ἐπέμψεν ἀντίγραφον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς
ἐκπαιδεύσεως (βλ. πρωτ. 6462 Ὀκτώβρ. 1859).
Ὁ λίθος μετὰ ταῦτα ἐνομήζετο ἐπὶ πολλὸν χρόνον κα-
τεστραμμένος, ἀλλ' ἀναζητήσθαι ἐπιμελῶς ἀνευρέθη
τὸν Ἰούλιον τοῦ 1868 ἐν τῷ γυμνασίῳ Χαλκίδος,
ἐνθα ἦν πρότερον ἡ νομαρχία. Εἶναι δὲ μετεσκευα-
σμένος εἰς κιονόχρονον βυζαντινὸν παραστάτου καὶ

τούτου ἕνεκα ἡ ἐπιγραφή εἶναι κολοβὴ τῇ ἀριστε-
ρᾷ πλευρᾷ καὶ τὸ κάτω μέρος. Ἡ δεξιὰ πλευ-
ρα εἶναι, ἔμεινεν ἀθικτος. Τὸ νῦν μήκος τοῦ λίθου
εἶναι 0,52, τὸ δὲ πλάτος 0,39. Τὰ γράμματα ἔχου-
σι κεκοσμημένα τὰ ἄκρα, τὸ Α ἔχει γωνιώδη τὴν τέ-
μνουσαν τὰ σκέλη γραμμῇ, ἀλλὰ διατηροῦσιν ἐτι
Σ Ε Ω, τὸ σχῆμα τοῦτο. Ἐχουσι δὲ τὰ γράμματα
πάνω ἀνωμαλίας τὸ μέγεθος. Τούτων ἕνεκα ἐν τῇ
ἀνωτέρῳ μικροῖς γράμμασι γενομένη μεταγραφῇ ἄλ-
λοι μὲν τῶν στίχων ἀπέδωκαν πάνω μεγάλοι, ἄλλοι
δὲ πάνω μικροί, αἱ δὲ συμπληρώσεις ἐτίθησαν κατὰ
τὴν ἀριστερὰν πλευράν.

Τὸ ἀνωθεν δημοσιευόμενον ἐν μικροῖς γράμμασι

αντίγραφον ἐγένετο ἐκ δύο κεφαλαίων γραμμασιν ἀντιγράφων καὶ δύο χαρτίων ἐκτυπωμάτων οὐχὶ πᾶσι σαφῶς, ἅτινα παρειαύασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς Ἀθήνας ὁ Χαλκιδεύς Δ. Παπαναστασίου, ὅστις μετὰ πολλοὺ ζήλου συλλέγει τὰ τῆς πατρίδος του ἀρχαῖα. Τὰ ἀντίγραφα ἀμρότερά ἐν τῷ 14 στίχῳ παρέχουσι . . Ν ΚΟΙΝΗΝ, καὶ ἐν τοῖς ἐκτυπωμασὶ τὸ Ο εἶναι σαφέ. Τὸ ἀγνώσιμον εἶναι ἥμιν ἀδύνατον, τὸ δὲ ἐπιβατεῖν δοκεῖται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ ΚΑΙΝΗΝ, ὅπερ ἀπαντῶμεν ματὰ τῶν τραγῳδίων, κωμῳδίων (πρὸ τῆν Βελων. ἐπιγρ. C. I. G. 4583). Ἦν δ' ἴσως μουσικὸν τὸ ἀγνώσιμον.

Τὰ ἱερῶντα, περὶ ὧν πρόκειται ἐν τῷ λίθῳ, νῦν πρῶτον γινώσκαι γνωστὰ ἐξ αὐτοῦ. Εἶναι δὲ ἀγῶν, ὅστις ἐτελεῖτο ἐν Ταμύναις, πόλει τῆς Ἑρετρικῆς. Ὁ δὲ θεός, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἐτελεῖτο, ἤβλετο υποθέσει τις, ὅτι εἶναι ὁ θεός, ὅστις ἐπιματὸ ἐν Ταμύναις, ἐπικαλούμενος Τυμῶνας (ὁρ. Στέρ. Βού. ἐν λ. Ταμῶνα), ἀλλὰ τὰ ἐν τῷ 9 στίχῳ τοῦ λίθου ἐγκύμιον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸ ὅσο, ἐνίκησεν ὁ πρῶτος ἀναγεγραμμένος τῶν νικητῶν, μαρτυροῦσι, ὅτι ὁ ἀγῶν ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅτι δὲ ἐν Ταμύναις ἐπιματὸ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἱερὰ εἶχεν ἀναφέρει ῥητῶς ὁ Ἀρποκρατίων (ἐν λ. Ταμύναις), ἵνα παραληφώμεν τὸ τοῦ Σπράβωνος (σελ. 447), ὁ γεγενημένος καὶ ἀμφιβαλλόμενος χωρίον (ὁρ. Κισσιν. αὐτῶν). Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δὲ τῇ ἐν Ἀλιβέρῳ (ὁρ. Βελων. ἐπιγρ. C. I. G. 4583), ὁ θεός Ἀπόλλων ὑπερβαίνεται, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἀνέκον τὰ τεμνίον, περὶ ὧν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπρόκειτο. Ὅτι δὲ ἐν Ταμύναις ἐτελεῖτο ἀγῶν, τῶντο νὰ εἰσάγῃ τις ἐκ τοῦ ἐν Ταμύναις ὑπάρχοντος ἱπποδρόμου, ἐν ἀναφέρει ὁ Αἰσχίνης (κ. Κτισσι. § 86). Ἐκ τοῦ ἱπποδρόμου δὲ τοῦτο καὶ τοῦ λίθου τὰ Ταμύναια φαίνονται ἔχοντα ἀγῶνισματα μουσικὰ, ἀθλητικὰ καὶ ἱππικὰ.

Ἄν καὶ ὁ λίθος παρετρήθη, καὶ ἀντεγρῆθῃ πρὸ 40 ἐτῶν, εἰς ὅσον ὁμως, ὅτι ὁμοῖον ἀχρι τοῦδε ἀνέκδοτος. Τούλαχόν τοι ὁ τελευταῖον (1804) περὶ Ταμύνων γράφας Banmeister ἐν τῇ περὶ Εὐβοίας πραγματικῇ αὐτοῦ (Skizze der insel Euboea 1804) δὲν γνωρίζει τὸν λίθον ἄλλως ἢ ὅτι καίμη γρῶσι αὐτοῦ, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην, ὅτι ἐν Ἀλιβέρῳ ἔκειντο

αἱ Ταμύναι, ἦν καὶ αὐτὸς ἀκολουθεῖ. Τὸν λίθον τοῦτον ἐννοοῦμεν ἀνωτέρῳ (σελ. 325), λαλοῦντες περὶ τοῦ ἐν Ταμύναις τιμωμένου Ἀπόλλωνος.

Ποῦ εἶρε τὸν λίθον ὁ ἔχων αὐτὸν ἐν Ἀλιβέρῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐνθα ἐπαρτήρησεν αὐτόν, ὁ Μάγνης, δὲν λέγεται ἐν τῇ τοῦ νομαρχοῦ ἀναφορῇ, ἀλλ' εἰσάγει τις εὐχερῶς, ὅτι εὗρεν αὐτόν ἢ ἐν τῷ χωρίῳ αὐτῷ ἢ ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ἀλιβερίου. Πᾶσι δὲ εὐστόχως εἰκασεν ὁ Οὐλερίχος (Reis. u. Forsch. τόμ. 2. σελ. 248), ὅτι αἱ Ταμύναι ἔκειντο, ἐνθα καίται νῦν τὸ χωρίον Ἀλιβέρου, καὶ ματαίως ὁ Γρακσθῆ καὶ ὁ Βυρσίαν ζητοῦσιν αὐτάς ἐν τῷ χωρίῳ Βαθίᾳ (ὁρ. Banmeister. Skiz. d. ins. Euboea. σελ. 33. Παγκ. Α. Η. τόμ. 2. σελ. 663). Τὰ χωρία ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων 3 1/2 ὥρας καὶ ἀποχωρίζονται διὰ τῆς λεγομένης Καπῆς Σκίλλας.

Ἄλλ' ὁ λίθος ἡμῶν ἔχει καὶ ἄλλην τιὰν ἀξίαν. Ὁ ἐν τῷ 11 στίχῳ ἀναφερόμενος Ἠγέλοχος Ἀσκληπιογένοιο Αἰολεύς ἀπὸ Μυρίνης, ὁ νικητὴς τῶ ἀγῶνισμα, ἐκ οὗ ἐν τῷ λίθῳ εὐώδισαν μόνον τὰ . . . νικητῆ, εἶναι βεβαίως ὁ αὐτός ὁ ἐν τῷ 10 στίχῳ ἀναγεγραμμένος ὡς νικητὴς τοῦ κειραριστάς. Ὅσοις δὲ ἀπαντᾷται καὶ ἐν τῇ ἀγωνοθετικῇ ὁμοίᾳ ἐπιγραφῇ, ἦν πρῶτος ἀντίγραφον ἐν Ὀρχομένῳ ὁ Μελέτιος (Γεωγ. σ. 342), ἐπεξεργασθῇ δὲ ὁ Βοϊκῆος (Staatsb. 2. σελ. 359 ἐκδ. α. καὶ C. I. G. 4583. πρὸ. Keil. S. Inscr. Boeot. σελ. 57). Καὶ ἐν αὐτῇ τὸ Ἠγέλοχος οὗτος νικῇ τὸς κειραριστάς τῇ Χαριτῇ. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι τῆς βοιωτικῆς διαλέκτου, ἐν ἣ εἶναι γεγραμμένη, ἐννοεῖται πολλὰ ἀρχαιότερα τῆς 145 Ὀλυμπιάδος. Νῦν δὲ γνωστὸν γινώσκοντο τοῦ προκειμένου συγγραφέου λίθου, οὗ ἡ γλῶσσά ἐστὶ ἀνακριβοθετικῆς πολὺ μεταγενέστερος. Ἄνεγκ εἶναι καὶ ἐκεῖν ἡ νὰ τεθῇ εἰς πολλὴν ὑπερτιμὴν ὁ λίθος. Ἀμφοτέραι αἱ ἐπιγραφὲ ἀρχαῖαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ μὲν ὁ χρόνος ὀρίζεται δι' ἱστορίας, ἐν ταύτῃ δὲ διὰ τοῦ νομαρχοῦ. Οἱ πολέμαρχοι, ὅσοι καίται ἐν τῇ ἐν Ἑρετρίᾳ εὐρεθείσῃ ἐπιγραφῇ C. I. G. 2144, ἥτις ἐστὶν ὑπὸ Βοϊκῆου εἰς τὴν Ὀλ. 145 (197 π. Χ.). Ἄλλ' ὁ ἐν ταύτῃ ὀρίων τὴν χρονολογίαν καὶ καὶ μόνος πολέμαρχος φαίνεται εἰς ὁμοίαν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐν τῷ ἐπὶ τοῖς ὁπλίταις στρατηγῶν καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἐπὶ τοῖς ὁπλίταις ἀντικαταστήσει.

Π. Εὐστρατιάδης.

Ἐκδόθη 5 Ἰανουαρίου 1869.

500561

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БИБЛИОТЕКА

Fragment of a papyrus scroll with Greek text, showing approximately 50 lines of script. The text is written in a cursive hand typical of ancient documents. The fragment is irregularly shaped, with some lines missing at the edges.

Fragment of a papyrus scroll with Greek text, showing approximately 10 lines of script. The text is written in a cursive hand typical of ancient documents. The fragment is irregularly shaped, with some lines missing at the edges.

Fragment of a papyrus scroll with Greek text, showing approximately 10 lines of script. The text is written in a cursive hand typical of ancient documents. The fragment is irregularly shaped, with some lines missing at the edges.

Fragment of a papyrus scroll with Greek text, showing approximately 50 lines of script. The text is written in a cursive hand typical of ancient documents. The fragment is irregularly shaped, with some lines missing at the edges.

Πιν. 48

НАУКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

6

13 A M A I M
 NOBA Λ Ε Α Τ Ε
 Α Ζ Η Δ Ε Ι Α
 Λ Α Ζ Ζ Α Λ Τ Η Τ
 5 Ν Η Χ Υ Τ Η Ν Τ Ι Α
 Σ Α Ρ Ι Ε Χ Σ Α Τ Ι Α
 Δ Ο Π Σ Υ Ο Τ Ι Α
 Λ Ε Μ Ι Τ Ε Ι Α Χ Σ Α
 Λ Α Λ Φ Ρ Ε Π Υ Ι Ε Λ
 10 Ι Α Θ Σ Ε Γ Γ Ε Θ Ρ Σ Ο Ν
 Μ Ο Ρ Η Ν Α Π Α Μ Π Ρ
 Ο Τ Υ Δ Σ Σ Λ Α Τ Η
 Μ Ο Ν Ε Ι Τ Σ Δ Β Υ Λ Ο Μ
 Μ Σ Η Γ Ν Ε Κ Ι Α Χ Ο Τ
 15 Σ Α Χ Τ Η Τ Υ Ο Τ Υ Α
 Α Α Τ Μ Π Χ Α Τ Μ Σ
 Α Ι Ε Ι Μ Ε Τ Η Ε Ι Χ Ε
 Α Υ Ι Ο Μ Ε Κ Α Ρ Λ Ε
 20 W I K I V T I O N I T

7

Δ Η Σ Ε Γ Γ Ε Λ Σ Ι Κ Λ Ε Ι Α Ν Κ Λ Τ Η Μ Α Τ Α
 Κ Α Ι Μ Ε Γ Α Κ Υ Δ Ο Σ Κ Α Ι Π Ρ Α Ξ Ι Ν Α Ι Ν Σ Ν Ε
 Χ Ο Ρ Α Δ Ε Φ Ι Λ Ο Ι Σ Τ Ε Ν Ο Ι Τ Ι Δ Η Σ Ε Γ Γ Ε Λ Κ
 Ε Ι Ν Η Ι Υ Ο Τ Α Ρ Τ Α Ρ Ο Ρ Χ Ε Ρ Ο Ε Ν Τ
 Δ Ε Σ Μ Ο Ι Σ Α Ρ Α Ν Ε Ι Ο Ξ Ε Υ Ν Ο Κ Α Τ Ε Ι Χ Ο Ο
 Ν Ι Α Ι
 Σ Ψ Ι Κ Ν Ε Ι Ν Ψ Ι Β Ι Α
 Κ Ο Ι Ε Ρ Ι Ν Υ Σ Ι Ν Η Ι Α Ι Ο Ι Α Ν Α Ι Ζ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА імені І. І. МЕЧНИКОВА

5 ΙΑΚΝΟΒ ΑΛΕΥΓΕΑΝ ΛΙΚΙΜΙ
 ΙΑΚΣΑΡΙΕΧ ΣΑΤΑΣΗΔΕΙΑΚ
 ΝΑΣΣΑΓΓΗΝΗΤΙΑΚ ΣΑΔΟΠΕΥΟΤ
 ΕΓΕΛΧΕΜΙ ΤΙΕ ΙΑΚΝΗΧΥΝΗΤΙΑΚ
 10 ΙΗΝΟΝΑΙΑΣΕΙΑΓΡΕΙΕΛ ΧΕΜΙΤΙΕ
 ΙΑΚ ΑΙΑΚΟΤΙ ΟΗΓΙ ΑΤΥΑΑ
 ΙΑΝΟΠΠΙ ΟΤΙ ΝΕΓΑΤΝΑΠ
 ΑΓΕΝΗΤΑΡΑΔΣΙΑΚΝΗ
 ΣΑΤΑΣΗΔΕΙΑΚΝΟΒΑ
 15 ΙΑΚ ΣΑΔΟΠΕΥΟΤ ΙΑΚΣΑΡΙ
 ΧΥΓΗΝΗΤΙΑΚ ΝΑΣΣΑΓΓΗ
 ΝΗΣΥΟΛΛΕΜΙΤΙΕ ΙΑΚΝ
 ΟΧΟΜΑΜΗΡ ΣΟΝΛΛΙΦΡΕΠΥ
 20 ΙΑΟΣΕΓΝΕΟΦ ΝΟΡΗΝΑΠΝΟΡΗ
 ΣΑΓΗΙΑΣΗΟΡΙΤΝΟΚΑΚΗ
 ΥΛΟΜΗΧΥΝΗΙΑΚΝ ΑΤΥΑΔ
 ΟΤΝΙΔΝΥΔΗΜΙΑΚΑΤΙΟΝΕΓΣΑΔ
 ΑΛΛΑΙΑΣΗΟΠΕΔΗΜΑΟΣΕΓΝΕΟΦ
 ΝΗΧΥΝΗΤΙΑΚ ΝΑΣΣΑΓΓΗΝΗΤ
 25 ΤΙΕ ΙΑΚΝΟΣΗΤΝΕΚΝΑΥΑ
 ΑΝΙΕΙΤΙΕΛΛΕΜΗΤΕΒΕΙ ΑΤΥΑ
 ΔΙΣΑΓΡΕΝΑΙΣΥΝΑΤΑΜΗΡΧ
 ΑΙΑΚΑΤΗΝΟΝΑΑΤΝΑΠΔ
 30 ΑΤΝΑΠΑΡΙΟΜΑΙΑΚΑΡΑΛ
 ΗΝΑΦΑΙΑΚΑΤΙΟΝΕΓΕΙΟΤΤΑ
 ΗΔΕΙΑΚΝΟΒΑΕΛΓΕΓΕΤΣΙΡΑ
 ΣΑΔΟΠΕΥΟΤ ΙΑΚΣΑΡΙΕΧ ΣΑΤ
 35 ΥΥΝΗΤΙΑΚ ΝΑΣΣΑΓΓΗΝΗΤΙΑΚ
 ΙΦΡΕΠΥΟΤΙΑΝΤΔΗΜΙΑΚΝΗΧ
 ΣΠΑΜΗΤΙΑΟΣΕΓΝΕΟΦ ΣΟΝΛΛ
 ΟΜΕΝΤΥΑΔΣΑΛΓΗΛΛΑΠΟΡΗΝ
 ΝΟΣΗΤΝΕΚΙΑΚΑΤΙΟΝΕΓΣΑΔ
 ΝΑΣΣΑΓΓΗΝΗΤΕΝΤΑ

ΕΠΙΚΑΡΠΙΑ
ΟΡΙΑΙ
ΕΠΙΚΑΡΠΙΑ
ΑΘΜΟΝΟΙ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝΣΥΝΕΡΟΝΙ
XXXXHHAΔPHHHH
ΠΟΥΣΤΡΑΤΟΤΟΔΙΟ
ΑΛΛΥΛΕΘΕΝ
ΗΗΗ ΠΙΣΤΟΣ
ΔΔΔΔΗ ΕΠΙΚΑΡΠΙΑΑΧ
ΕΥΔΕΣΙ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝΣΥΝΕΡΟΝΙΟ
ΗΗΔΔΔΗΗΗ
ΚΕΦΙΦΟΔΟΡΟΜΕΤΟΙΚΟΕΜΠΕΡ
ΗΡΔΠ ΟΡΑΙΤΤΑ
ΗΔΔΔΠ ΟΡΑΙΤΤΑ
ΗΡΔΔ ΟΡΑΙΧΣ
ΗΗΗΗΔΔΔΔ ΣΥΡΟΣ
ΗΠ ΚΑΡ
ΗΗΔΗ ΗΙΛΛΥΡΙΟΣ
ΗΗΗ ΗΗΔΔ ΟΡΑΙΤΤΑ
ΗΗΗ ΗΑΠ ΟΡΑΙΧΣ
ΗΗΗ ΗΔΔΔΗΗ ΕΚΥΘΕΣ
ΗΗΗ ΗΗΔΗ ΗΙΛΛΥΡΙΟΣ
ΗΗΗΗΗΗ ΚΟΛΧΟΣ
ΗΗΗΗΗΗ ΚΑΡΠΑΙΣ
ΗΗΔΔΗΗ ΚΑΡΙΚΟΝΠΑΙΔΙΟΝ
ΗΗΗΗΗΗ ΣΥΡΟΣ
ΗΗΗ ΜΕΛΙΤΤΑ

Β. Γουόρτ.

ΩΠΑΙΤΟΣΟΤΑΚΥΠΡΙΔΟΣΑΙΓΕΙΗΣ
ΘΕΣΠΑΙΣΕΛΙΚΩΝΙΑΙΣΙΝΑΙΩΝ
ΝΑΡΚΙΣΣΟΥΠΑΡΑΚΗΠΟΝΑΝΘΕΟΝΑ
ΙΑΗΚΟΙΣΤΟΔΕΤΟΙΔΙΩΣΙΔΕΞΟ
ΑΚΡΟΘΕΙΝΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΣΑΡΚΤΟΥ
ΗΝΑΥΤΟΣΚΑΝΕΝΙΠΘΕΝΤΥΧΗΣΑΣ
ΣΥΔΑΥΤΩΙΧΑΡΙΝΑΝΤΙΤΟΥΣΑΦΡΩΝ
ΠΝΕΟΙΣΟΥΡΑΝΙΑΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

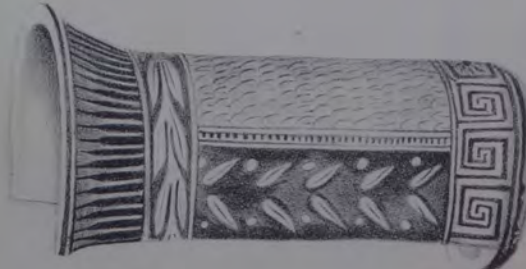
Β. Γουόρτ.

ΤΟΝΘΙΑΙΤΟΙΘΙΛΑΔΑΔΙΟΡΓΑΚΑΤΙ
ΑΙΜΝΑΙ:ΑΙΚΑΤΟΣΗΤΟΑΜΕΛΕΣ
ΘΟΑΙΔΕΚΑΠΟΘΑΜΕΙ:ΤΟΝΤΕΚΝΟΝ
ΕΜΕΝ:ΕΠΕΙΚΑΠΕΝΤΕΦΕΤΕΑ:
ΕΒΟΝΤΙ:ΑΙΔΕΚΑΜΕΣΕΝΕ,Λ
ΙΓΕΤΜΕΤΟΜΕΠΙΔΙΚΑΤΟΜΕΜΕΝ
ΔΙΑ(ΝΟΜΕΝΔΕ:ΤΟΣΤΕΣΕΑΤΑ
ΚΑΤΟΝΘΕΘΜΟΝ

ΤΟΝΘΙΑΙΠΑΡΚΑΘΕΚΑΤΟΙΘΙΛΑΔΑ
ΙΟΥΤΙΕΤΡΑΚΑΤΙΑΙΜΝΑΙΑΡ(ΥΡΙΟΕΙΜ
ΕΝΚΑΤΟΕΛΤΟΣΑΝΕΛΕΣΘΟΑΙΔΕΚ
ΑΜΕΙΟΕΤΟΙΥΙΟΙΑΝΕΛΟΣΘΟΤΟΙ(ΝΕ
ΣΙΟΙΕΠΕΙΚΑΕΒΑΣΟΝΤΙΠΕΝΤΕΦΕΤΕ
ΑΕΙΔΕΚΑΜΕΤΟΝΤΙΤΑΙΘ(ΣΑΤΕΡΕΣ
ΣΝΕΛΟΣΘΟΤΑΙ(ΝΕΣΙΑΙΕΙΔΕΚΑΜΕ
ΕΝΤΙΤΟΙΝΟΘΟΙΑΝΕΛΟΣΘΟΕΙΔΕΚΑ
ΜΕΝΟΘΟΙΙΟΝΤΙΤΟΛΑΣΙΣΤΑΠΟΘΙΚ
ΕΣΑΝΕΛΟΣΘΟΦΙΔΕΚΑΝΟΙΛΕ(ΟΝΤ
ΟΙΤΕΣΕΑΤΑΙΔΙΑ(ΝΟΝΤΟΚΑΤΟΝ
ΘΕΘΜΟΝ

Αρχ. Ε. Παρ. Β. Γ. Β.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

26/09/25

904195

НБ ОНУ

Наукова бібліотека
Одеського національного університету
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

560561
~~82, 846.~~

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

560561

32, 446.